

แผนพัฒนาสถิติ สาขาอุตสาหกรรม

(อุตสาหกรรมการผลิต การก่อสร้าง และอสังหาริมทรัพย์)

ฉบับที่ 1 พ.ศ. 2556 - 2558

แผน
พัฒนาสถิติ

ฉบับที่ 1
พ.ศ. 2556-2558

สาขาอุตสาหกรรม
(อุตสาหกรรมการผลิต
การก่อสร้าง
และอสังหาริมทรัพย์)

แผนพัฒนาสถิติ
สาขาอุตสาหกรรม
(อุตสาหกรรมการผลิต การก่อสร้าง และ
อสังหาริมทรัพย์)
ฉบับที่ 1
พ.ศ. 2556 - 2558

จัดทำโดย
คณะอนุกรรมการสถิติสาขาอุตสาหกรรม

คำนำ

คณะรัฐมนตรีได้เห็นชอบแผนแม่บทระบบสถิติประเทศไทย พ.ศ. 2554 – 2558 เมื่อวันที่ 28 ธันวาคม 2553 โดยมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาระบบสถิติประเทศไทยให้เข้มแข็งและก้าวหน้าอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ระบบสถิติเป็นฐานสำคัญของการวางแผนการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล กลไกการขับเคลื่อนแผนแม่บทดังกล่าว คณะรัฐมนตรีได้เห็นชอบให้ตั้งคณะกรรมการจัดระบบสถิติประเทศไทย 3 ด้าน (ด้านสังคม ด้านเศรษฐกิจ และด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม) เมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม พ.ศ. 2554 คณะกรรมการดังกล่าวได้แต่งตั้งคณะกรรมการสถิติสาขาต่าง ๆ รวม 21 คณะ โดยมีคณะกรรมการสถิติสาขาอุตสาหกรรม เป็นสาขาหนึ่งที่ได้รับภารกิจในการยกย่องแผนพัฒนาสถิติรายสาขา

คณะกรรมการสถิติสาขาอุตสาหกรรม มีสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กับสำนักงานสถิติแห่งชาติเป็นหน่วยงานหลัก มีปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม เป็นประธาน คณะกรรมการฯ ประกอบด้วยผู้แทนจากหน่วยงานสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงมหาดไทย สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย ธนาคารแห่งประเทศไทย ธนาคารอาคารสงเคราะห์ พร้อมด้วยผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ได้ร่วมมือกันคัดเลือก รวบรวม วิเคราะห์ ทบทวนรายการข้อมูลสถิติในปัจจุบันให้สอดคล้องกับความต้องการใช้งาน จัดทำแผนพัฒนาสถิติอุตสาหกรรม พ.ศ. 2556 – 2558 เสนอต่อคณะกรรมการจัดระบบสถิติประเทศไทย 3 ด้าน

คณะกรรมการฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่า แผนพัฒนาสถิติสาขาอุตสาหกรรมฉบับนี้จะสามารถเป็นส่วนหนึ่งของรากฐานระบบสถิติทางการด้านเศรษฐกิจของประเทศ และสามารถนำไปประยุกต์ต่อยอดเพื่อเป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจสำหรับนโยบายและการใช้สถิติ ให้เกิดประโยชน์สำหรับการพัฒนาประเทศต่อไป

คณะกรรมการสถิติสาขาอุตสาหกรรม

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ที่มาของแผนพัฒนาสถิติรายสาขา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการจัดทำแผนพัฒนาสถิติรายสาขา	4
1.3 แนวทางการจัดทำแผนพัฒนาสถิติรายสาขา	4
1.4 ขอบเขตของสาขาอุตสาหกรรม	5
1.5 การเชื่อมโยงองค์ประกอบหลักของแผนพัฒนาฯ	14
บทที่ 2 สถานการณ์ แนวโน้ม นโยบายและยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสาขาอุตสาหกรรม	
2.1 สถานการณ์และแนวโน้มการพัฒนาสาขาอุตสาหกรรม	17
2.2 นโยบาย แผนและยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสาขาอุตสาหกรรม	19
2.3 สถิติที่ต้องการตามนโยบายและทิศทางยุทธศาสตร์ด้านอุตสาหกรรม	65
บทที่ 3 ผังสถิติทางการสาขาอุตสาหกรรม	
3.1 แนวคิดในการจัดโครงสร้างสถิติทางการสาขาอุตสาหกรรม	69
3.2 ผังรวมสถิติทางการสาขาอุตสาหกรรม	71
บทที่ 4 สถานการณ์และแนวทางการพัฒนาสถิติสาขาอุตสาหกรรม	
4.1 สถานการณ์และแนวทางการพัฒนาสถิติทางการสาขาอุตสาหกรรม	90
4.2 สถานการณ์และแนวทางการพัฒนาความพร้อมของหน่วยสถิติสาขาอุตสาหกรรม	93
ภาคผนวก	
▫ บัญชีอักษรย่อชื่อหน่วยงาน	97
▫ การจัดประเภทอุตสาหกรรมตามกิจกรรมเศรษฐกิจ	99
บรรณานุกรม	103
คณะอนุกรรมการสถิติสาขาอุตสาหกรรม	105

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาของแผนพัฒนาสถิติรายสาขา

ประเทศไทยเริ่มมีการดำเนินงานเกี่ยวกับสถิติของประเทศมาประมาณ 100 ปี สถิติทั้งหมดได้ครอบคลุมถึงสถิติที่ผลิตหรือจัดทำโดยหน่วยงานภาครัฐแต่ละหน่วยที่ผลิตสถิติจากระบบการรายงานและงานทะเบียนที่เกี่ยวข้องกับภารกิจและการดำเนินงานของหน่วยงาน และสถิติที่มาจากการสำรวจดำเนินงานโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ แม้ว่าการผลิตสถิติภายใต้ระบบดังกล่าวได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง แต่ก็เป็นการพัฒนาภายใต้ข้อจำกัดด้านบุคลากร งบประมาณ ฯลฯ ที่แตกต่างกัน ส่งผลให้เกิดความเหลื่อมล้ำด้านมาตรฐานและคุณภาพของงานด้านสถิติ และในบางกรณีก็มีความซ้ำซ้อนหรือขาดแคลนสถิติที่สำคัญและจำเป็น เพื่อดำเนินการพัฒนาสถิติของประเทศจึงได้เป็นที่มาของแผนแม่บทระบบสถิติประเทศไทย พ.ศ. 2554 - 2558 ซึ่งได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 28 ธันวาคม พ.ศ. 2553 นับเป็นแผนแม่บทระบบสถิติฉบับแรกของประเทศ มีเป้าประสงค์ที่จะพัฒนาระบบสถิติของประเทศให้เข้มแข็งและก้าวหน้าอย่างเป็นระบบเพื่อให้สถิติเป็นฐานสำคัญของการพัฒนาในด้านต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ยุทธศาสตร์ของแผนแม่บทระบบสถิติฯ คือ

- การบริหารจัดการระบบสถิติอย่างมีประสิทธิภาพโดยมีเครื่องมือที่สำคัญคือแผนพัฒนาสถิติสาขาต่างๆ (แผนพัฒนาสถิติรายสาขา)
- การพัฒนาสถิติให้มีมาตรฐาน โดยมีเครื่องมือสำคัญคือแนวทางการปฏิบัติที่ดีสำหรับการผลิตสถิติและการประเมินคุณภาพสถิติ
- การให้บริการสถิติอย่างทั่วถึง โดยมีเครื่องมือสำคัญคือระบบการเชื่อมโยงและแลกเปลี่ยนสถิติระหว่างหน่วยงานต่างๆ

กลไกสำคัญในการขับเคลื่อนการดำเนินงานตามแผนแม่บทระบบสถิติฯ คือคณะกรรมการจัดระบบสถิติประเทศไทย 3 ด้าน (ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม) ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม พ.ศ. 2554 และคณะอนุกรรมการสถิติสาขาต่างๆ รวม 21 คณะ ซึ่งรัฐมนตรีกระทรวงเทคโนโลยีและสารสนเทศในฐานะประธานคณะกรรมการฯ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งเมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555 ตามมติของคณะกรรมการฯ ในการประชุมครั้งที่ 1/2555 เมื่อวันที่ 20 มกราคม พ.ศ. 2555 คณะอนุกรรมการสถิติรายสาขามีภารกิจในการยกร่างแผนพัฒนาสถิติรายสาขาและกำกับการดำเนินงานพัฒนาสถิติรายสาขาให้เป็นไปตามแผนฯ รายงานความก้าวหน้าและปัญหาอุปสรรคต่อคณะกรรมการจัดระบบสถิติประเทศไทย 3 ด้าน โดยการจัดทำรายงานสถานการณ์และการดำเนินงานสถิติรายสาขาประจำปี ดังแผนภาพที่จะได้แสดงต่อไปนี้

คณะรัฐมนตรี

แผนแม่บทระบบสถิติประเทศไทย พ.ศ.
2554 – 2558 (28 ธ.ค. 2553)

สำนักงานสถิติแห่งชาติ

คณะกรรมการ
ที่ปรึกษา
ด้านวิชาการ

คณะกรรมการจัดระบบสถิติประเทศไทย 3 ด้าน
(ด้านสังคม ด้านเศรษฐกิจ และด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม)
(3 พ.ค. 2554)

องค์ประกอบ

- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
- ปลัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
- ปลัดกระทรวงมหาดไทย
- ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
- ปลัดกระทรวงแรงงาน
- ปลัดกระทรวงสาธารณสุข
- ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
- ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม
- ปลัดกระทรวงยุติธรรม
- ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ
- ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี
- ปลัดกระทรวงกลาโหม
- ปลัดกระทรวงการคลัง
- ปลัดกระทรวงพาณิชย์
- ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม
- ปลัดกระทรวงคมนาคม

- ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
- ปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์
- ปลัดกระทรวงพลังงาน
- ปลัดกระทรวงกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
- ผู้อำนวยการสำนักงานงบประมาณ
- ปลัดกรุงเทพมหานคร
- ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ
- เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด
- ผู้ทรงคุณวุฒิด้านสังคม จำนวน 3 ท่าน
- ผู้ทรงคุณวุฒิด้านเศรษฐกิจ จำนวน 3 ท่าน
- ผู้ทรงคุณวุฒิด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จำนวน 3 ท่าน
- ผู้อำนวยการสำนักงานสถิติแห่งชาติ
- รองผู้อำนวยการสำนักงานสถิติแห่งชาติ จำนวน 2 ท่าน
- เลขาธิการ กพร.
- ผู้อำนวยการธนาคารแห่งประเทศไทย

ประธาน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
รองประธาน ปลัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
เลขาธิการ ผู้อำนวยการสำนักงานสถิติแห่งชาติ
วาระ 5 ปี ตามแผนแม่บทระบบสถิติฯ

หน้าที่

- กำหนดนโยบายด้านสถิติของประเทศ
- กำกับ ติดตามการดำเนินงานด้านสถิติของประเทศให้เป็นไปตามแผนแม่บทระบบสถิติฯ
- รายงานความก้าวหน้าตามแผนแม่บทระบบสถิติฯ และเสนอแนะแนวทางการพัฒนาระบบสถิติต่อคณะรัฐมนตรี โดยผ่านสำนักงานสถิติแห่งชาติ
- กำหนดนโยบายเกี่ยวกับงบประมาณ และการพัฒนาบุคลากรเพื่อสนับสนุนการดำเนินการตามแผนแม่บทระบบสถิติฯ
- แต่งตั้งคณะกรรมการสถิติรายสาขา และผู้แทนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมได้ตามความเหมาะสม

องค์ประกอบ

- ผู้ทรงคุณวุฒิจากภาคเอกชน
- ผู้ทรงคุณวุฒิจากภาค วิชาการ

ประธาน

ผู้ทรงคุณวุฒิ

เลขาธิการ

สำนักงานสถิติแห่งชาติ

หน้าที่

ให้คำปรึกษาแนะนำด้านวิชาการในการผลิตและให้บริการข้อมูลสถิติอย่างทั่วถึง เป็นธรรม และเข้าถึงได้ง่าย เพื่อให้ทุกภาคส่วนได้ใช้ประโยชน์

หน่วยประสานงาน
แผนแม่บทระบบสถิติฯ
ภายใน สสช.

ประสาน
ในประเทศ

ประสาน
ต่างประเทศ

ผู้รับผิดชอบ

สำนักงานสถิติแห่งชาติ

หน้าที่

- ประสานงานทั้งในและต่างประเทศในการดำเนินการตามแผนแม่บทระบบสถิติฯ
- การทบทวนแผนแม่บทระบบสถิติฯ
- ติดตามผลการปฏิบัติงาน
- ทำหน้าที่เป็นเลขานุการฯ ของคณะกรรมการฯ และคณะอนุกรรมการฯ ที่เกี่ยวข้อง

คณะอนุกรรมการสถิติรายสาขา (24 ก.พ. 2555)

องค์ประกอบ

- ประธาน** ปลัดกระทรวงจากหน่วยงานหลักของสาขา
- รองประธาน** รองปลัดกระทรวง และรองผู้อำนวยการ สสช.
- อนุกรรมการ** หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้น ๆ
- เลขาธิการ** หน่วยงานหลัก และสำนักงานสถิติแห่งชาติ
- วาระ** 5 ปีตามแผนแม่บทระบบสถิติฯ

หน้าที่

- จัดทำผังสถิติทางการของสาขา โดยทำการทบทวนรายการข้อมูลสถิติ ในสาขาที่เกี่ยวข้อง และรับผิดชอบอยู่ในปัจจุบัน และวิเคราะห์ความต้องการข้อมูลสถิติทางการ (Data Gap Analysis) โดยวิเคราะห์จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจฯ นโยบายรัฐบาล นโยบายกระทรวง/ กรมต่างๆ ความต้องการใช้ข้อมูลสถิติ ฯลฯ
- พิจารณาคัดเลือกสถิติทางการจากข้อมูลการบริหารงาน สามะโน และสำรวจ (ข้อมูลที่มีการจัดทำอยู่แล้ว) และกำหนดหน่วยงานรับผิดชอบ
- พิจารณาหน่วยงานรับผิดชอบในการผลิตสถิติทางการที่ยังไม่มีหน่วยงานใดจัดทำ และประสานงานให้มีการผลิตสถิติทางการตามผังสถิติทางการของสาขา
- บริหารจัดการ การจัดทำมาตรฐานสถิติและส่งเสริมการนำไปใช้ประโยชน์
- นำเสนอชุดข้อมูลที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลหรือประเด็นยุทธศาสตร์
- ประสานงานการพัฒนาคุณภาพสถิติทางการ และปรับปรุงสถิติให้ได้มาตรฐาน
- ประสานงานการเชื่อมโยง แลกเปลี่ยนสถิติทางการ และเผยแพร่สถิติทางการ
- ประสานงานด้านงบประมาณและการพัฒนาบุคลากรด้านสถิติ
- จัดทำรายงานประจำปี (รายงานสถานการณ์สถิติทางการและรายงานผลการดำเนินงาน) เสนอต่อคณะกรรมการจัดระบบสถิติประเทศไทย 3 ด้าน
- แต่งตั้งคณะทำงานฯ และผู้แทนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมได้ตามความเหมาะสม

คณะอนุกรรมการสิทธิรายสาขา 21 คณะ ประกอบด้วย

คณะอนุกรรมการสิทธิด้านสังคม:

- 1) ประชากรศาสตร์ ประชากรและเคหะ
- 2) แรงงาน
- 3) การศึกษา
- 4) ศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม
- 5) สุขภาพ
- 6) สวัสดิการสังคม
- 7) หญิงและชาย
- 8) รายได้และรายจ่ายของครัวเรือน
- 9) ยุติธรรม ความมั่นคง การเมืองและการปกครอง

คณะอนุกรรมการสิทธิด้านเศรษฐกิจ

- 10) บัญชีประชาชาติ
- 11) เกษตร และประมง
- 12) อุตสาหกรรม
- 13) พลังงาน
- 14) การค้า และราคา
- 15) การขนส่ง และโลจิสติกส์
- 16) เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
- 17) การท่องเที่ยว และกีฬา
- 18) การเงิน การธนาคาร และการประกันภัย
- 19) การคลัง
- 20) วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม

คณะอนุกรรมการสิทธิด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

- 21) ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

1.2 วัตถุประสงค์ของการจัดทำแผนพัฒนาสถิติรายสาขา

แผนพัฒนาสถิติรายสาขา คือเครื่องมือสำคัญในการบริหารจัดการเพื่อให้

- ประเทศมีข้อมูลสถิติที่สำคัญจำเป็นต่อการวิเคราะห์สถานการณ์แนวโน้ม เพื่อวางแผนและประเมินผลการพัฒนาในแต่ละสาขา
- หน่วยสถิติต่างๆ และบุคลากรมีสมรรถนะเพิ่มขึ้นด้านการจัดข้อมูลและการจัดทำสถิติ
- ประชาชนเข้าใจและเข้าถึงสถิติสาขาต่างๆ ได้สะดวกรวดเร็ว

แผนพัฒนาสถิติรายสาขามีองค์ประกอบสำคัญคือ “ผังสถิติทางการ” ที่กำหนดรายการสถิติที่สำคัญจำเป็นต่อการวางแผนและติดตามผลการพัฒนาระดับประเทศและสาขา พร้อมทั้งกำหนดหน่วยสถิติที่รับผิดชอบผลิตและพัฒนาสถิติดังกล่าว กำหนดยุทธศาสตร์หรือแนวทางการพัฒนาการผลิต การเผยแพร่ และการใช้ประโยชน์สถิติ รวมทั้งวิเคราะห์ข้อจำกัดและแนวทางการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงาน แนวทางการพัฒนาสมรรถนะของหน่วยงานสถิติต่างๆ การสนับสนุนทรัพยากรและการสนับสนุนด้านอื่นๆ ที่จำเป็น

แผนพัฒนาสถิติรายสาขามีกรอบระยะเวลา 5 ปี และใช้เป็นกรอบการรายงานผลการดำเนินงานประจำปีของคณะกรรมการสถิติสาขาต่างๆ ต่อคณะกรรมการจัดระบบสถิติประเทศไทย 3 ด้าน

1.3 แนวทางการจัดทำแผนพัฒนาสถิติรายสาขา

การจัดทำแผนพัฒนาสถิติรายสาขา ประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญดังนี้

- 1) ศึกษา นิยาม ขอบเขต และความสำคัญของสถิติสาขานั้นๆ จากกฎหมายที่เกี่ยวข้อง การให้คำนิยามที่เกี่ยวข้อง โดยพิจารณาแนวทางการจัดจำแนกข้อมูลของสำนักงานสถิติประเทศต่างๆ และองค์การระหว่างประเทศ เช่น สหประชาชาติ ธนาคารโลก มาตรฐานการจัดจำแนกประเภทของสหประชาชาติ (UNACC, Administrative Committee on Coordination Programme Classification) เพื่อนำมาปรับให้เหมาะสมกับบริบทของประเทศไทย
- 2) ศึกษาตัวอย่างโครงสร้างและการจัดหมวดหมู่รายการสถิติแต่ละสาขา ตลอดจนรายการสถิติจากประเทศต่างๆ เพื่อนำแนวคิดที่เหมาะสมมากำหนดโครงสร้างหมวดหมู่สถิติรายสาขาของประเทศไทย
- 3) ศึกษาด้านอุปสงค์ ได้แก่ การศึกษาสถานการณ์และแนวโน้มการพัฒนาสาขา นโยบายและยุทธศาสตร์ระดับประเทศและระดับสาขาที่เกี่ยวข้อง อาทิ รัฐธรรมนูญ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนบริหารราชการแผ่นดิน แผนยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติ

ราชการระดับกระทรวง เป้าหมายและตัวชี้วัดระดับสากล และประเทศ เพื่อให้ทราบความต้องการสถิติที่สำคัญ

- 4) ศึกษาด้านอุปทาน ได้แก่ การศึกษารายการข้อมูลสถิติเกี่ยวกับสาขานั้นๆ ที่มีการจัดทำในปัจจุบัน โดยสืบค้นจากแหล่งต่างๆ อาทิ ระบบฐานข้อมูลของหน่วยงาน รายงานสถิติประจำปีของหน่วยงาน รายงานสถิติประจำปีของสำนักงานสถิติแห่งชาติ และเว็บไซต์หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- 5) คัดเลือกรายการสถิติที่มีความสำคัญจำเป็นต่อการกำหนดนโยบายและติดตามความก้าวหน้าของสถานการณ์การพัฒนาให้เป็น “สถิติทางการ” และจัดหมวดหมู่ตามโครงสร้างที่กำหนด
- 6) จัดทำ “ผังสถิติทางการ” ซึ่งแสดงหมวดหมู่ และรายการสถิติทางการ ความถี่ในการเผยแพร่ และหน่วยงานรับผิดชอบ ทั้งนี้สถิติทางการบางรายการอาจยังไม่มีการผลิตหรือขาดหน่วยงานที่รับผิดชอบในปัจจุบัน หรือมีหลายหน่วยงานที่ผลิตกันอย่างซ้ำซ้อน ซึ่งคณะกรรมการฯ จะมีภารกิจในการพิจารณากำหนดหน่วยงานรับผิดชอบให้ชัดเจน
- 7) วิเคราะห์สถานการณ์การผลิต ระบบการบริหารจัดการและเผยแพร่สถิติ และจัดทำยุทธศาสตร์/แนวทางการพัฒนาสถิติรายสาขา

1.4 ขอบเขตของสาขาอุตสาหกรรม

ในการจัดทำแผนพัฒนาสถิติทางการสาขาอุตสาหกรรม มีขอบเขตตามคำนิยามต่าง ๆ ดังนี้

กระทรวงอุตสาหกรรม ได้ให้ความหมายคำว่า “อุตสาหกรรม” ไว้ 2 ความหมาย คือ

1. ความหมายอย่างแคบ หมายถึง การผลิตหรือการแปรสภาพของวัสดุสิ่งของ ให้เป็นผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปเพื่อการค้า โดยมีโรงงานเป็นที่ทำการผลิต เรียกว่า อุตสาหกรรมประเภทโรงงาน (Manufacturing Industry)

2. ความหมายอย่างกว้าง หมายถึง วิสาหกิจต่าง ๆ ที่ดำเนินการโดยใช้เงินลงทุนและแรงงานเป็นจำนวนมาก เพื่อดำเนินการให้ได้มาซึ่งผลิตภัณฑ์หรือผลิตภัณฑ์ หรือบริการในเชิงการค้า เช่น การทำเหมืองแร่ การขุดบ่อน้ำมัน การทำป่าไม้ การประมง การก่อสร้าง การขนส่ง การทำโรงแรม การจัดทัศนาวจร ฯลฯ เหล่านี้เป็นต้น

กองสถิติแห่งสหประชาชาติ (United Nations Statistics Division: UNSD) ซึ่งมีหน้าที่จัดทำมาตรฐานการเก็บรวบรวมข้อมูลสถิติระหว่างประเทศในด้านต่าง ๆ ได้จัดทำ “ข้อเสนอแนะสากลสำหรับสถิติอุตสาหกรรม พ.ศ. 2551 (International Recommendations for Industrial Statistics 2008)” เพื่อเป็นหลักปฏิบัติที่ดีในการเก็บรวบรวมข้อมูลสถิติอุตสาหกรรมให้แก่ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกนำไปปฏิบัติ โดยมีจุดมุ่งหมายในการสร้างกรอบวิธีการที่ครอบคลุมการเก็บและรวบรวมสถิติอุตสาหกรรมในทุกประเทศ ทั้งนี้ได้กำหนดขอบข่ายและโครงสร้างของภาคอุตสาหกรรม (Scope and structure of Industrial sectors) ไว้ดังนี้

“โดยทั่วไป สถิติอุตสาหกรรม เป็นสถิติที่สะท้อนลักษณะและกิจกรรมทางเศรษฐกิจของหน่วยที่เกี่ยวข้องกับหมวดกิจกรรมทางอุตสาหกรรม ซึ่งอยู่ภายใต้คำจำกัดความของการจำแนกหมวดหมู่กิจกรรมทางเศรษฐกิจตาม ISIC Rev.4 คำว่า “อุตสาหกรรม” หมายถึง หมวดกิจกรรมตาม ISIC ซึ่งครอบคลุมกิจกรรมทางเศรษฐกิจทั้งหมด อาทิ กิจกรรมทางการเกษตรและกิจการที่ทำการผลิตบริการในระบบเศรษฐกิจหนึ่ง ๆ ดังนั้น จึงมีความหมายที่ครอบคลุมกว่าคำว่า “อุตสาหกรรม” ที่บุคคลทั่วไปเข้าใจกัน บางครั้งหมายถึงกิจกรรมการผลิตเพียงลำพัง แต่บางครั้งหมายถึงกิจกรรมต่าง ๆ ที่กว้างไปกว่านั้นซึ่งอาจรวมถึงการผลิต การก่อสร้างและการทำเหมืองแร่”

In general, industrial statistics are statistics reflecting the characteristics and economic activities of units engaged in a class of industrial activities that are defined in terms of the International Standard Industrial Classification of All Economic Activities, Revision 4 (ISIC, Rev.4) (United Nations, 2008c). The term “industry” thus refers to a class of ISIC that encompasses all economic activities including agriculture and services-producing activities within an economy and is therefore much broader than the term “industry” as it is popularly understood, which refers sometimes to manufacturing activities alone and sometimes to a more extended list of activities which may also include construction and mining.

(Source: <http://unstats.un.org/unsd>)

สำหรับการให้ความหมายและความครอบคลุมสถิติด้านอุตสาหกรรมของประเทศแคนาดา มีการให้ความหมายตามระบบการจำแนกประเภทอุตสาหกรรมของอเมริกาเหนือ (North American Industry Classification System; NAICS 2007) ซึ่งเป็นการพัฒนาขึ้นจากความร่วมมือของ 3 ประเทศ ได้แก่ แคนาดา เม็กซิโก และอเมริกา สำหรับใช้เป็นกรอบการจัดทำสถิติด้านเศรษฐกิจของทั้ง 3 ประเทศ โดยนำมาใช้แทน Standard Industrial Classification (SIC) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

Manufacturing comprises establishments primarily engaged in the physical or chemical transformation of materials or substances into new products. These products may be finished, in the sense that they are ready to be used or consumed, or semi-finished, in the sense of becoming a raw material for an establishment to use in further manufacturing. Related activities, such as the assembly of the component parts of manufactured goods; the blending of materials; and the finishing of manufactured products by dyeing, heat-treating, plating and similar operations are also treated as manufacturing activities. Manufacturing establishments are known by a variety of trade designations, such as plants, factories or mills.

Manufacturing establishments may own the materials which they transform or they may transform materials owned by other establishments. Manufacturing may take place in factories or in workers' homes, using either machinery or hand tools.

(Source; <http://www.ic.gc.ca/cis-sic/cis-sic.nsf/IDE/cis-sic31-33defe.html>)

Construction comprises establishments primarily engaged in constructing, repairing and renovating buildings and engineering works, and in subdividing and developing land. These establishments may operate on their own account or under contract to other establishments or property owners. They may produce complete projects or just parts of projects. Establishments often subcontract some or all of the work involved in a project, or work together in joint ventures. Establishments may produce new construction, or undertake repairs and renovations to existing structures.

A construction establishment may be the only establishment of an enterprise, or one of several establishments of an integrated real estate enterprise engaged in the land assembly, development, financing, building and sale of large projects.

There are substantial differences in the types of equipment, work force skills, and other inputs required by establishments in this sector. To highlight these differences and variations in the underlying production functions, this sector is divided into three subsectors. Establishments are distinguished initially between those that undertake projects that require several different construction activities (known as trades) to be performed, and establishments that specialize in one trade.

The former are classified in Subsectors 236, Construction of Buildings and 237, Heavy and Civil Engineering Construction, depending upon whether they are primarily engaged in the construction of buildings or in heavy construction and civil engineering projects. Establishments in these subsectors complete projects using their own labour force, by subcontracting, usually to trade contractors, or a combination of own account and subcontracting activities. Establishments classified in these subsectors are known by a variety of designations, such as general contractor, design-builder, speculative builder, operative builder and construction manager. The designation depends on the scope of the projects they undertake, the degree of responsibility and risk that they assume, the type of structure that they produce, and whether they work on contract for an owner or on their own account.

General contractors typically work under contract to a client (the owner of the land and the building or structure to be constructed), and undertake projects that require several specialized construction activities to be performed. Often the general contractor will subcontract some of the specialized tasks to other establishments.

Design-builders are similar to general contractors. However, in a design-build project a single contract is signed with the owner that makes the contractor responsible for providing the architectural and engineering designs. The design-builder therefore is responsible for the design of the project as well as its construction.

Construction establishments that build on their own account, for sale to others, are known as speculative builders, operative builders or merchant builders. They are most often engaged in the construction of residential buildings.

Construction managers provide oversight and scheduling services to the owner, for the most part during the actual construction process. This type of service is sometimes referred to as agency construction management, to distinguish it from a type of general contracting known as at-risk construction management. On the other hand, project management, which is a turnkey-type service involving the entire project, including feasibility studies, the arranging of financing, and the management of the contract bidding and selection process, is classified in 54133, Engineering Services when it is the primary activity of an establishment.

Establishments that specialize in one particular construction activity, or trade, are generally classified in Subsector 238, Specialty Trade Contractors. However, in order to conform to the generally accepted distinctions made by construction businesses themselves, some types of specialized establishments involved in road building and civil engineering are classified in Subsector 237, Heavy and Civil Engineering Construction.

Subsector 238, Specialty Trade Contractors, comprises establishments engaged in trade activities generally needed in the construction of buildings and structures, such as masonry, painting, or electrical work. Specialty trade contractors usually work under contract to another construction establishment but, especially in renovation and repair construction, they may contract directly with the owner of the property.

A significant amount of construction work is performed by enterprises that are primarily engaged in some business other than construction, for these enterprises' own use, using employees and equipment of the enterprise. This activity is not included in the construction sector unless the construction work performed is the primary activity of a separate establishment of the enterprise. However, if separate establishments do exist, they are classified in the construction sector.

(Source; <http://www.ic.gc.ca/cis-sic/cis-sic.nsf/IDE/cis-sic23defe.html>)

Real Estate and Rental and Leasing comprises establishments primarily engaged in renting, leasing or otherwise allowing the use of tangible or intangible assets. Establishments primarily engaged in managing real estate for others; selling, renting and/or buying of real estate for others; and appraising real estate, are also included.

(Source; <http://www.ic.gc.ca/cis-sic/cis-sic.nsf/IDE/cis-sic53defe.html>)

ทั้งนี้การจัดประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรมประเทศไทย (TSIC) พ.ศ. 2552 มีการจัดกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สอดคล้องกับ ISIC เป็นหมวดใหญ่ ๆ ดังนี้

หมวดใหญ่	TSIC	แผนแม่บทสถิติรายสาขา
A	เกษตรกรรม การป่าไม้ และการประมง	สาขาเกษตรและประมง
B	การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	สาขาอุตสาหกรรม
C	การผลิต	สาขาอุตสาหกรรม
D	ไฟฟ้า ก๊าซ ไอน้ำ และระบบปรับอากาศ	สาขาพลังงาน
E	การจัดหาน้ำ การจัดการ และการบำบัดน้ำเสียของเสีย และสิ่งปฏิกูล	สาขาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
F	การก่อสร้าง	สาขาอุตสาหกรรม
G	การขายส่งและการขายปลีก การซ่อมยานยนต์และจักรยายนต์	สาขาการค้า และราคา
H	การขนส่งและสถานที่เก็บสินค้า	สาขาการขนส่งและโลจิสติกส์
I	ที่พักแรมและบริการด้านอาหาร	สาขาการท่องเที่ยวและกีฬา
J	ข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร	สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
K	กิจกรรมทางการเงินและการประกันภัย	สาขาการเงิน การธนาคาร และการประกันภัย
L	กิจกรรมอสังหาริมทรัพย์	สาขาอุตสาหกรรม
M	กิจกรรมทางวิชาชีพ วิทยาศาสตร์ และเทคนิค	สาขาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิทธิบัตร
N	กิจกรรมการบริหารและการบริการสนับสนุน	สาขายุติธรรม ความมั่นคง การเมืองและการปกครอง
O	การบริหารราชการ การป้องกันประเทศ และการประกันสังคมภาคบังคับ	สาขายุติธรรม ความมั่นคง การเมืองและการปกครอง และสาขาการเงิน การธนาคาร และการประกันภัย
P	การศึกษา	สาขาการศึกษา
Q	กิจกรรมด้านสุขภาพและงานสังคมสงเคราะห์	สาขาสุขภาพ และสาขาสวัสดิการสังคม
R	ศิลปะ ความบันเทิง และนันทนาการ	สาขาวัฒนธรรม
S	กิจกรรมบริการด้านอื่น ๆ	สาขาการท่องเที่ยวและกีฬา
T	กิจกรรมการจ้างงานในครัวเรือนส่วนบุคคล กิจกรรมการผลิตสินค้าและบริการที่ทำขึ้นเองเพื่อใช้ในครัวเรือน ซึ่งไม่สามารถจำแนกกิจกรรมได้อย่างชัดเจน	สาขาแรงงาน
U	กิจกรรมขององค์การระหว่างประเทศและภาคีสมาชิก	สาขายุติธรรม ความมั่นคง การเมืองและการปกครอง

จากการแบ่งกิจกรรมทางเศรษฐกิจต่าง ๆ ได้มีการกระจายไปตามสถิติสาขาต่าง ๆ ตามแผนแม่บทสถิติ ยกเว้นการจัดทำเมืองแร่และเหมืองหิน การผลิต การก่อสร้าง และกิจกรรมอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งยังมีได้จัดกลุ่มรวมอยู่ในที่อื่น ๆ จึงได้รวมกิจกรรมที่เหลือรวมไว้ในสาขาอุตสาหกรรม

ดังนั้น อุตสาหกรรม ในที่นี้ จึงหมายถึงรวมถึง อุตสาหกรรมการผลิต อุตสาหกรรมเหมืองแร่ การก่อสร้าง และอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งมีความครอบคลุมของสถิติ ตาม TSIC ดังต่อไปนี้

<p>B: การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน</p>	<p>ประกอบด้วย การขุดแร่ที่เกิดตามธรรมชาติทั้งในสถานะของแข็ง (ถ่านหินและสินแร่) ของเหลว (ปิโตรเลียม) หรือก๊าซ (ก๊าซธรรมชาติ) ซึ่งได้จัดประเภทสาขาสถิติไว้ในพลังงาน สำหรับส่วนที่เกี่ยวข้องกับสาขาอุตสาหกรรม จะรวมถึงกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำเหมืองแร่ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการเตรียมวัตถุดิบเพื่อจำหน่ายออกสู่ตลาด เช่น การย่อยแร่ การบดแร่ การแต่งแร่ การทำความสะอาดแร่ เป็นต้น</p>
<p>C: การผลิต</p>	<p>หมายถึง การเปลี่ยนแปลงวัตถุหรือส่วนประกอบของวัตถุในทางกายภาพหรือทางเคมีให้เป็นผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่</p>
<p>F: การก่อสร้าง</p>	<p>ประกอบด้วย กิจกรรมการก่อสร้างทั่วไปและการก่อสร้างอาคารเฉพาะทางสำหรับอาคารและงานวิศวกรรมโยธา รวมถึงการก่อสร้างใหม่ การซ่อมแซม การต่อเติม และการดัดแปลง การสร้างโดยการประกอบชิ้นส่วนอาคารหรือสิ่งก่อสร้างสำเร็จรูป ณ สถานที่ก่อสร้าง และการก่อสร้างอาคารที่มีลักษณะชั่วคราว</p>
<p>L: กิจกรรมอสังหาริมทรัพย์</p>	<p>ประกอบด้วยกิจกรรมของผู้ให้เช่า ตัวแทนและ/หรือนายหน้า ซึ่งทำกิจกรรมดังนี้ การซื้อหรือการขายอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่าอสังหาริมทรัพย์ การบริการอสังหาริมทรัพย์อื่น ๆ เช่น การประเมินราคาอสังหาริมทรัพย์ หรือทำหน้าที่เป็นผู้จัดการดูแลผลประโยชน์ของคู่สัญญา (escrow agent) ด้านอสังหาริมทรัพย์ กิจกรรมเหล่านี้อาจดำเนินการโดยมืออสังหาริมทรัพย์เป็นของตนเองหรือเช่าจากผู้อื่นก็ได้ และอาจดำเนินการโดยได้รับค่าตอบแทนหรือตามสัญญาจ้าง รวมถึงการพัฒนาโครงการก่อสร้างของตนเองเพื่อให้เช่าพื้นที่</p>

สำหรับคำจำกัดความของ**การก่อสร้าง** พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 4 ได้ให้นิยามไว้ว่า

“ก่อสร้าง” หมายความว่า สร้างอาคารขึ้นใหม่ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นการสร้างขึ้นแทนของเดิมหรือไม่

“อาคาร” หมายความว่า ตึก บ้าน เรือน โรง ร้าน แพ คลังสินค้า สำนักงานและสิ่งก่อสร้างขึ้นอย่างอื่น ซึ่งบุคคลอาจเข้าอยู่หรือเข้าใช้สอยได้ และหมายความรวมถึง

- (1) อัฒจันทร์หรือสิ่งก่อสร้างขึ้นอย่างอื่นเพื่อใช้เป็นที่พักผ่อนของประชาชน
- (2) เขื่อน สะพาน อุโมงค์ ทางหรือท่อระบายน้ำ อุโมงค์ คานเรือ ท่าเรือ ท่าจอดเรือ รั้ว กำแพง หรือประตู ที่สร้างขึ้นติดต่อกับหรือใกล้เคียงกับที่สาธารณะหรือสิ่งก่อสร้างขึ้นให้บุคคลทั่วไปใช้สอย
- (3) ป้ายหรือสิ่งก่อสร้างขึ้นสำหรับติดหรือตั้งป้าย
  - (ก) ที่ติดหรือตั้งไว้เหนือที่สาธารณะและมีขนาดเกินหนึ่งตารางเมตร หรือมีน้ำหนักรวมทั้งโครงสร้างเกินสิบกิโลกรัม
  - (ข) ที่ติดหรือตั้งไว้ในระยะห่างจากที่สาธารณะซึ่งเมื่อวัดในทางราบแล้ว ระยะห่างจากที่สาธารณะมีน้อยกว่าความสูงของป้ายนั้นเมื่อวัดจากพื้นดิน และมีขนาดหรือมีน้ำหนักเกินกว่าที่กำหนดในกฎกระทรวง

- (4) พื้นหรือสิ่งก่อสร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นที่พักจอดรถ ที่กับลบรถ และทางเข้าออกของรถสำหรับอาคารที่กำหนดตามมาตรา 8 (9)

(5) สิ่งก่อสร้างขึ้นอย่างอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง
ทั้งนี้ ให้ความหมายรวมถึงส่วนต่าง ๆ ของอาคารด้วย

พระราชบัญญัติ อาคารชุด พ.ศ. 2522 มาตรา 4 ได้กำหนดนิยามความหมายที่เกี่ยวข้องกับอาคารชุด ไว้ดังนี้

“อาคารชุด” หมายความว่า อาคารที่บุคคลสามารถแยกการถือกรรมสิทธิ์ออกได้เป็นส่วน ๆ โดยแต่ละส่วนประกอบด้วยกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินส่วนบุคคลและกรรมสิทธิ์ร่วมในทรัพย์สินกลาง

“ทรัพย์สินส่วนบุคคล” หมายความว่า ห้องชุด และหมายความรวมถึงสิ่งปลูกสร้าง หรือที่ดินที่จัดไว้ให้เป็นของเจ้าของห้องชุดแต่ละราย

“ห้องชุด” หมายความว่า ส่วนของอาคารชุดที่แยกการถือกรรมสิทธิ์ออกได้เป็นส่วนเฉพาะของแต่ละบุคคล

“ทรัพย์สินกลาง” หมายความว่า ส่วนของอาคารชุดที่มีใช้ห้องชุด ที่ดินที่ตั้งอาคารชุด และที่ดินหรือทรัพย์สินอื่นที่มีไว้เพื่อใช้หรือเพื่อประโยชน์ร่วมกันสำหรับเจ้าของร่วม

ส่วนความหมายของ **อสังหาริมทรัพย์** ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 139 บัญญัติว่า

"อสังหาริมทรัพย์ หมายความว่า ที่ดินและทรัพย์สินอันติดอยู่กับที่ดินลักษณะเป็นการถาวรหรือประกอบเป็นอันเดียวกับที่ดินนั้น และหมายความรวมถึงทรัพย์สินอันเกี่ยวกับที่ดินหรือทรัพย์สินอันติดอยู่กับที่ดิน หรือประกอบเป็นอันเดียวกับที่ดินนั้นด้วย"

และตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 100 บัญญัติว่า

อสังหาริมทรัพย์ คือ "ที่ดินกับทรัพย์สินอันติดอยู่กับที่ดินนั้น หรือประกอบเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับที่ดินนั้น อนึ่ง คำว่าอสังหาริมทรัพย์ ท่านหมายรวมถึง สิทธิทั้งหลายอันเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ในที่ดินนั้นด้วย"

ประมวลกฎหมายที่ดิน หมวด 1 บทเบ็ดเสร็จทั่วไป มาตรา 1 ได้บัญญัติ ความหมายของที่ดินไว้ว่า

"ที่ดิน" หมายความว่า พื้นที่ดินทั่วไป และให้หมายความรวมถึง ภูเขา ห้วย หนอง คลอง บึง บาง ลำน้ำ ทะเลสาบ เกาะ และที่ชายทะเลด้วย

พระราชบัญญัติการจัดสรรที่ดิน พ.ศ. 2543 มาตรา 4 ได้ให้นิยามต่าง ๆ ไว้ดังนี้

"การจัดสรรที่ดิน" หมายความว่า การจำหน่ายที่ดินที่ได้แบ่งเป็นแปลงย่อย รวมกันตั้งแต่สิบแปลงขึ้นไป ไม่ว่าจะเป็นการแบ่งจากที่ดินแปลงเดียวหรือแบ่งจากที่ดินหลายแปลง ที่มีพื้นที่ติดต่อกันโดยได้รับทรัพย์สินหรือประโยชน์เป็นค่าตอบแทน และให้หมายความรวมถึงการดำเนินการดังกล่าวที่ได้มีการแบ่งที่ดินเป็นแปลงย่อยไว้ไม่ถึงสิบแปลง และต่อมาได้แบ่งที่ดินแปลงเดิมเพิ่มเติมภายในสามปีเมื่อรวมกันแล้วมีจำนวนตั้งแต่สิบแปลงขึ้นไปด้วย

"สิทธิในที่ดิน" หมายความว่า กรรมสิทธิ์และให้หมายความรวมถึงสิทธิครอบครองด้วย

"ใบอนุญาต" หมายความว่า ใบอนุญาตให้ทำการจัดสรรที่ดิน

"ผู้จัดสรรที่ดิน" หมายความว่า ผู้ทำสัญญากับผู้จัดสรรที่ดินเพื่อให้ได้มาซึ่งที่ดินจัดสรรและให้หมายความรวมถึงผู้รับโอนสิทธิในที่ดินคนอื่นด้วย

1.5 การเชื่อมโยงองค์ประกอบหลักของแผนพัฒนาฯ

ในการจัดทำแผนพัฒนาสถิติสาขาอุตสาหกรรม ให้มีความสมบูรณ์ตรงตามวัตถุประสงค์ เป้าหมาย และสามารถต่อยอดให้เกิดการพัฒนาอย่างจริงจังนั้นจะเริ่มจากการจัดทำแต่ละองค์ประกอบของแผนตามลำดับขั้น โดยที่แต่ละขั้นตอนจะมีเป้าประสงค์ และบางขั้นตอนจะมีผลงานเป็นแผนหรือรายงานด้วย เมื่อได้ทำความเข้าใจถึงองค์ประกอบต่างๆ แล้ว การจัดทำองค์ประกอบแต่ละส่วนของแผนพัฒนาฯ จะเกิดความสอดคล้องไปในแนวทางเดียวกัน และผลสำเร็จก็จะสามารถนำไปสู่แผนพัฒนาฯ ที่ดีให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องสามารถเข้าใจและยึดเป็นแบบในการนำไปปฏิบัติได้อย่างชัดเจน เกิดผลสัมฤทธิ์ตามที่กำหนดไว้ องค์ประกอบต่างๆ สามารถแสดงเป็นภาพและเรียงตามลำดับได้ดังนี้

	เป้าประสงค์	องค์ประกอบของแผน และคำอธิบาย	ผลงาน
1	สร้างความเข้าใจถึง ความสำคัญ วัตถุประสงค์ เป้าหมาย ความเป็นมา แนวทาง และขั้นตอนในการจัดทำ แผนพัฒนาฯ	ความเข้าใจในภาพรวมและพื้นฐานของ แผนพัฒนาฯ บทที่ 1 - ระบุที่มาเหตุผลและความจำเป็น - ระบุวัตถุประสงค์ เป้าหมาย - อ้างอิงตามแผนแม่บทฯ - กำหนดแนวทางและขั้นตอนอย่างชัดเจน	
2	สร้างความเข้าใจใน ขอบเขตของสาขา อุตสาหกรรมเพื่อกำหนด ความครอบคลุมของ สถิติสาขานี้	ขอบเขตและนิยามของสาขา บทที่ 1 (1.4) ระบุค่านิยม หรือความหมายพร้อม แหล่งอ้างอิง รวมทั้งพิจารณาตรวจทานความ ครบถ้วนของหมวดหมู่ในสาขาอุตสาหกรรม	
3	ได้ผลการวิเคราะห์อุปสงค์ ส่วนหนึ่งของสถิติทางการ สาขานี้ (หมายเหตุอุปสงค์ ที่มาจากการสำรวจความ ต้องการของผู้ใช้กลุ่มต่างๆ จะเป็นการดำเนินการ นอกเหนือการจัดทำแผนนี้)	อุปสงค์ส่วนหนึ่งของสถิติสาขานี้ที่มาจากการ กำหนดนโยบายและแผน บทที่ 2 (2.2 และ 2.3) กลั่นกรองอุปสงค์ของข้อมูล สถิติสาขานี้ จากการศึกษาสถานการณ์ปัจจุบัน รวบรวมนโยบายและยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด แล้วจึงวิเคราะห์ประเด็น อุปสงค์ของข้อมูลสถิติที่ เกี่ยวข้องกับสาขานี้	ผังสถิติทางการ (ประมวลจากข้อ 2- 4)

	เป้าประสงค์	องค์ประกอบของแผน และคำอธิบาย	ผลงาน
4	<p>จากข้อมูลด้านอุปสงค์ และการทบทวน ตรวจ จัด คัดกรองข้อมูลด้าน อุปทาน สามารถจัดทำ ผังสถิติทางการของ สาขา ซึ่งจัดหมวดหมู่ ตามโครงสร้างที่มีความ เหมาะสม พร้อมกับชื่อ สถิติทางการ และ รายการสถิติทางการที่ สำคัญและจำเป็นของ สาขาไม่ว่าจะมีผู้ผลิต/ จัดทำอยู่แล้วหรือยังไม่มี ทั้งนี้ สถิติทางการให้ รวมถึงสถิติที่ใช้เป็น ตัวชี้วัด หรือที่นำมา คำนวณเป็นตัวชี้วัดหรือ ดัชนีด้วย</p>	<p>ผังสถิติทางการจากอุปทานสถิติทางการและอุปสงค์ส่วนที่เกินจากอุปทาน (สถิติที่ต้องการแต่ยังไม่มี)</p> <p>บทที่ 3 รวบรวมสถิติที่สำคัญและจำเป็นทั้งหมดที่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องผลิต/จัดทำอยู่ (อุปทาน) รวมทั้งระบุสถิติทางการที่ยังไม่มีผู้ผลิต/จัดทำจาก บทที่ 2 (อุปสงค์) มาทบทวนตรวจ จัด คัดกรองแยก เป็นสถิติทางการ และที่ไม่ใช่ โดยกำหนดเกณฑ์หรือ วิธีคัดเลือกชัดเจน ก่อนที่จะจัดหมวดหมู่ให้กับสถิติ ทางการทั้งหมด แล้วเรียบเรียงใส่ในผัง และเสนอ ทั้งหมด (คือ เกณฑ์/วิธีการคัดเลือก การจัด โครงสร้างหมวดหมู่ และผังสถิติทางการ) เพื่อขอ ความเห็นชอบจากคณะกรรมการฯ จากนั้นจึง จัดทำทะเบียนสถิติทางการ เพื่อระบุรายละเอียดของแต่ละชื่อสถิติทางการ (Metadata)</p>	<p>ผังสถิติทางการ (ประมวลจากข้อ 2- 4)</p>
5	<p>จากการจัดทำผังสถิติ ทางการ สามารถระบุได้ ถึงปัญหา อุปสรรค ข้อจำกัด หรือประเด็นที่ จะทำให้เกิดการพัฒนา สถิติสาขานี้</p>	<p>แนวทางการพัฒนาสถิติทางการ</p> <p>บทที่ 4 การจัดทำผังสถิติทางการข้างต้นและ รายละเอียดประกอบจะชี้ให้เห็นถึงปัญหาของการผลิต/ จัดทำสถิติทางการ เช่น การขาดสถิติบางรายการที่ สำคัญ การจัดทำสถิติซ้ำซ้อนโดยหลายหน่วยงาน การ ขาดกฎหมายสนับสนุนให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องครบถ้วน การขาดความร่วมมือในการให้ข้อมูล การขาด มาตรฐานสากลในการจัดทำสถิติ เป็นต้น ซึ่งปัญหา/ อุปสรรค/โอกาสในการพัฒนาสถิติเหล่านี้ จะต้องจัดทำ เป็นแผนปฏิบัติการ จัดลำดับความสำคัญและเร่งด่วน และระบุรายละเอียดของแผน เพื่อนำไปปฏิบัติตามที่ กำหนดไว้ได้</p>	<p>แผนปฏิบัติการประจำปี</p>

	เป้าประสงค์	องค์ประกอบของแผน และคำอธิบาย	ผลงาน
6	ติดตามผลการพัฒนา สถิติทางการของสาขานี้	<p>รายงานประจำปี</p> <p>ในแต่ละปี คณะอนุกรรมการฯ จะได้ติดตามผลการปฏิบัติตามแผนปฏิบัติการที่มุ่งเน้นให้เกิดการผลิต/การจัดทำสถิติของสาขานี้ที่มีความสมบูรณ์และคุณภาพมากที่สุดและให้คำแนะนำในการดำเนินงานหรือแก้ไขปัญหาในระยะต่อไป</p>	รายงานประจำปี

บทที่ 2

สถานการณ์ แนวโน้ม นโยบาย และยุทธศาสตร์ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา

สาขาอุตสาหกรรม

ภายหลังจากที่ได้เข้าใจถึงที่มา หลักการ และแนวทางของแผนพัฒนาสถิติรายสาขา และได้กำหนดขอบเขตของสาขาอุตสาหกรรมแล้ว ในบทที่ 2 นี้จะได้กล่าวถึงด้านอุปสงค์ของสาขานี้ โดยจะเริ่มจากการระบุถึงสถานการณ์และแนวโน้มของอุตสาหกรรม เพื่อให้เกิดความเข้าใจได้ว่า ทิศทางของสาขานี้ จะมีแนวโน้มการพัฒนาไปในด้านใดและข้อมูลสถิติที่ควรจัดหาเพื่อประกอบการตัดสินใจควรประกอบด้วย ข้อมูลใดบ้าง

จากนั้น ด้านอุปสงค์ของข้อมูลยังได้มีการศึกษาถึงนโยบาย แผน และยุทธศาสตร์ด้านอุตสาหกรรมของประเทศซึ่งครอบคลุมตั้งแต่รัฐธรรมนูญ และพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้อง นโยบายของรัฐบาลและแผนบริหารราชการแผ่นดิน แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 แผนปฏิบัติราชการของกระทรวง แผนต่างๆ ด้านอุตสาหกรรม ตลอดจนตัวชี้วัดทั้งระดับประเทศ และระดับสากล เป็นต้น

2.1 สถานการณ์และแนวโน้มการพัฒนาสาขาอุตสาหกรรม¹

ภาคอุตสาหกรรมเป็นภาคการผลิตที่มีบทบาทสูงต่อระบบเศรษฐกิจไทย โดยมีสัดส่วนต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจากร้อยละ 36.0 ในปี 2542 เป็นร้อยละ 40.8 ในปี 2553 ซึ่งเป็นผลมาจากการย้ายฐานการผลิตเพื่อการส่งออกของประเทศญี่ปุ่น อย่างไรก็ตาม ผลิตภาพการผลิตรวมของภาคอุตสาหกรรมยังอยู่ในระดับต่ำเฉลี่ยเพียงร้อยละ 1.8 ในช่วงปี 2550-2553 เนื่องจากความสามารถในการพัฒนานวัตกรรมและการดูดซับเทคโนโลยีจากต่างประเทศยังคงค่อนข้างจำกัด

นอกจากนี้ การกระจายผลตอบแทนต่อปัจจัยแรงงานของประเทศไทยมีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่อง ในขณะที่ผลตอบแทนของปัจจัยการผลิตอื่น ๆ ที่ไม่ใช่แรงงาน เช่น ผลตอบแทนของทุนผู้ประกอบการ และที่ดิน เป็นต้น มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ประเทศไทยยังต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในระดับโลก ซึ่งมีผลกระทบทั้งที่เป็นโอกาสและความเสี่ยงต่อการพัฒนาประเทศ การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในภูมิภาคต่าง ๆ ของโลกจะมีมากขึ้นที่สำคัญ ได้แก่ การรวมกลุ่มในภูมิภาคเอเชีย ภายใต้กรอบการค้าเสรีของอาเซียนกับจีน ญี่ปุ่น และอินเดีย และการเป็นประชาคมอาเซียนในปี 2558

¹ ที่มา : แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559), แผนยุทธศาสตร์ 4 ปี พ.ศ. 2553 – 2556 กระทรวงอุตสาหกรรม

การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ มีผลให้เกิดการกีดกันประเทศที่ไม่ใช่สมาชิกในกลุ่มของตน ทำให้มีการซื้อสินค้าจากประเทศนอกกลุ่มน้อยลง ในขณะที่ประเทศซึ่งอยู่ในกลุ่มเศรษฐกิจก็จะได้รับผลกระทบในลักษณะที่ต่างกันไป โดยการลดอัตราภาษีศุลกากรหรือลดอุปสรรคทางการค้าระหว่างกัน มีผลทำให้การส่งออกสินค้าไปยังประเทศอื่นๆ ภายในกลุ่มมีความสะดวกขึ้น แต่ในขณะเดียวกัน อุตสาหกรรมภายในประเทศอาจต้องเผชิญกับการแข่งขันจากสินค้าที่นำเข้ามาจากประเทศที่อยู่ในกลุ่มมากขึ้น

กฎระเบียบทางการค้าและมาตรการกีดกันทางการค้าในลักษณะต่างๆ เช่น การคุ้มครองสิทธิทรัพย์สินทางปัญญา ข้อกำหนดทางด้านสุขอนามัยและสิ่งแวดล้อม ข้อกำหนดในมาตรฐานสินค้า และการยกเลิกมาตรการบังคับใช้ขึ้นส่วนภายในประเทศกับผู้ลงทุน เป็นต้น ล้วนมีผลกระทบต่อผู้ผลิตและผู้ส่งออกสินค้าอุตสาหกรรม ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจึงต้องมีการปรับตัวและต้องพยายามทำตามข้อกำหนดไม่ให้ละเมิดข้อตกลงเหล่านี้ เพื่อมิให้เผชิญกับมาตรการกีดกันทางการค้าในประเทศผู้นำเข้าที่กำหนดขึ้นเพื่อปกป้องผู้ผลิตในประเทศของตนเอง เช่น มาตรการการตอบโต้การอุดหนุนการส่งออก และการทุ่มตลาด เป็นต้น

นอกจากนี้ การพัฒนาเทคโนโลยีเป็นไปอย่างรวดเร็ว มีผลิตภัณฑ์สินค้าใหม่ๆ เกิดขึ้นจำนวนมาก การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีไม่ว่าจะเป็นเทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และสารสนเทศ เทคโนโลยีด้านวัสดุ เทคโนโลยีชีวภาพ และนาโนเทคโนโลยี ล้วนแล้วแต่มีผลกระทบต่อการผลิตและการค้าในภาคอุตสาหกรรม สินค้าที่ผลิตได้อาจต้องล้าสมัยไปเนื่องจากมีสินค้าใหม่ที่ดีกว่าและถูกกว่าเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ประเทศไทยมีการผลิตโดยอาศัยแรงงานที่มีค่าจ้างต่ำและทรัพยากรที่อุดมสมบูรณ์ อาจได้รับผลกระทบจากการใช้เทคโนโลยีการผลิตที่มีการใช้แรงงานน้อยแต่มีต้นทุนต่ำลง หรือจากการพัฒนาวัสดุขึ้นมาทดแทนทรัพยากรธรรมชาติ การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีนี้ ไม่ได้จำกัดเฉพาะการเปลี่ยนแปลงทางด้านการผลิตสินค้าเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการวิจัยและพัฒนา การออกแบบผลิตภัณฑ์ วิธีการกระจายและขนส่ง ตลอดจนการจัดจำหน่ายสินค้าด้วย ในขณะที่ประเทศไทยยังอยู่ในสถานะของผู้ที่ซื้อเทคโนโลยีมากกว่าผู้คิดค้นหรือสร้างขึ้นเอง ทำให้ยังมีการพึ่งพาจากต่างประเทศในระดับสูง

สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ล้วนบ่งชี้ว่าประเทศไทยยังต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกที่ผันผวน ซับซ้อนและคาดการณ์ผลกระทบที่จะเกิดขึ้นได้ยาก จึงจำเป็นต้องเสริมสร้างการพัฒนาระบบเศรษฐกิจที่มีเสถียรภาพ และมีความสามารถในการแข่งขัน พร้อมก้าวสู่เศรษฐกิจและสังคมสีเขียวบนฐานความรู้และความคิดสร้างสรรค์ มีการเชื่อมโยงการพัฒนากับนานาชาติ และการรักษาสมดุลของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอันจะเป็นฐานที่มั่นคงในการพัฒนาประเทศและพร้อมที่จะรองรับสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงในอนาคต

2.2 นโยบาย แผนและยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสาขาอุตสาหกรรม

ด้วยความก้าวหน้าในการพัฒนาอุตสาหกรรม การคัดเลือกและพิจารณานโยบาย แผน และยุทธศาสตร์ระดับประเทศที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสาขาอุตสาหกรรม จึงได้แก่

- 2.2.1 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550
- 2.2.2 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559)
- 2.2.3 นโยบายรัฐบาล นายกรัฐมนตรี นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร (พ.ศ. 2554)
- 2.2.4 แผนการบริหารราชการแผ่นดิน (พ.ศ. 2555 - 2558)
- 2.2.5 แผนปฏิบัติราชการ 4 ปี สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (พ.ศ. 2553 - 2556)
- 2.2.6 แผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย (พ.ศ. 2555 - 2574)
- 2.2.7 แผนแม่บทการเพิ่มประสิทธิภาพและผลผลิตของภาคอุตสาหกรรม (พ.ศ. 2551 – 2555)
- 2.2.8 แผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรม ระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2553 – 2557)
- 2.2.9 แผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2555 – 2559)
- 2.2.10 ดัชนีและตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับสาขาอุตสาหกรรม

2.2.1 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ได้ระบุประเด็นที่เกี่ยวข้องกับภาคอุตสาหกรรม ดังนี้

มาตรา 83 รัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการดำเนินการตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

มาตรา 84 รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านเศรษฐกิจ ดังต่อไปนี้

- (2) สนับสนุนให้มีการใช้หลักคุณธรรม จริยธรรม และหลักธรรมมาภิบาล ควบคู่กับการประกอบกิจการ
- (5) กำกับให้การประกอบกิจการมีการแข่งขันอย่างเสรีและเป็นธรรม ป้องกันการผูกขาด ตัดตอนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม และคุ้มครองผู้บริโภค
- (6) ดำเนินการให้มีการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม คุ้มครอง ส่งเสริมและขยายโอกาสในการประกอบอาชีพของประชาชนเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจ รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นและภูมิปัญญาไทย เพื่อใช้ในการผลิตสินค้า บริการ และการประกอบอาชีพ
- (13) ส่งเสริมและสนับสนุนองค์กรภาคเอกชนทางเศรษฐกิจทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่นให้มีความเข้มแข็ง

(14) ส่งเสริมอุตสาหกรรมแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรเพื่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มในทางเศรษฐกิจ

2.2.2 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559)

สาระสำคัญของแผนพัฒนาเศรษฐกิจสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมมีดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน
ยุทธศาสตร์นี้ให้ความสำคัญกับการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การพัฒนาที่มีคุณภาพและยั่งยืน โดยสร้างความเข้มแข็งให้กับผู้ประกอบการ โดยเฉพาะผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และผลักดันให้มีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจภายในประเทศให้เข้มแข็งและแข่งขันได้ ด้วยการปรับโครงสร้างการค้าและการลงทุนให้สอดคล้องกับการขยายตัวทางเศรษฐกิจของเอเชีย แอฟริกา และเศรษฐกิจภายในประเทศ ปรับโครงสร้างภาคบริการให้สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มกับสาขาบริการที่มีศักยภาพและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมบนฐานความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม พัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์ซึ่งครอบคลุมถึงการพัฒนารัฐกิจสร้างสรรค์ การพัฒนาเมืองสร้างสรรค์ และการพัฒนาอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ พัฒนากลุ่มเกษตรกรบนฐานการเพิ่มผลผลิตภาพในการผลิตและยกระดับการสร้างมูลค่าเพิ่มด้วยเทคโนโลยีและกระบวนการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และพัฒนาภาคอุตสาหกรรมที่มุ่งการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมให้มีความหมายและยั่งยืน ด้วยการใช้ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และความคิดสร้างสรรค์ สู่อุตสาหกรรมฐานความรู้เชิงสร้างสรรค์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

2.1.1.1 พัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม ให้เป็นพลังขับเคลื่อนการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้เติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน เน้นการนำความคิดสร้างสรรค์ ภูมิปัญญาท้องถิ่น ทรัพย์สินทางปัญญา วิจัยและพัฒนาไปต่อยอด ถ่ายทอด และประยุกต์ใช้ประโยชน์ทั้งเชิงพาณิชย์ สังคม และชุมชน โดยสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาและประยุกต์ใช้วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมที่ส่งเสริมการใช้ความคิดสร้างสรรค์ และสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับภาคการผลิต ตลอดจนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมให้ทั่วถึงและเพียงพอทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ

ยุทธศาสตร์ที่ 5 การสร้างความเชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาคเพื่อความมั่นคง

ทางเศรษฐกิจและสังคม ให้ความสำคัญกับการพัฒนาฐานลงทุนโดยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันระดับอนุภูมิภาค ด้วยการพัฒนาฐานลงทุนโดยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันระดับอนุภูมิภาค มุ่งพัฒนาพื้นที่ในภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศให้เชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านและภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ให้เป็นฐานการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม การเกษตร และการท่องเที่ยว พัฒนาเขตเศรษฐกิจชายแดน และเมืองชายแดน รวมทั้งบูรณาการแผนพัฒนาพื้นที่เชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านให้บรรลุประโยชน์ร่วมกันทั้งด้านความมั่นคงและเสถียรภาพของพื้นที่

การสร้างความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน เป็นการพัฒนาความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชนที่มีศักยภาพในการพัฒนาบุคลากรในทุกภาคส่วนเศรษฐกิจ ยกเว้นระดับทักษะฝีมือแรงงาน กำหนดมาตรฐานขั้นพื้นฐานของคุณภาพสินค้าและบริการ ที่เป็นการป้องกันสินค้าและบริการนำเข้าที่ไม่ได้คุณภาพทั้งในประเทศและประเทศเพื่อนบ้าน

การเร่งรัดการใช้ประโยชน์จากข้อตกลงการค้าเสรีที่มีผลบังคับใช้แล้ว เป็นการสร้างองค์ความรู้ให้กับภาคธุรกิจโดยเฉพาะผู้ได้รับผลกระทบทั้งเชิงบวกและลบให้สามารถพัฒนาศักยภาพและโอกาสของตนเองในการใช้ประโยชน์จากการเปิดการค้าเสรี โดยเฉพาะภาคธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่ได้รับการสนับสนุน เยียวยาและดูแลจากรัฐในกรณีที่ไม่สามารถปรับตัวได้ทัน

การส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นฐานการลงทุน และการประกอบธุรกิจในเอเชีย รวมทั้งเป็นฐานความร่วมมือในการพัฒนาภูมิภาค โดยจัดให้มีสิทธิประโยชน์และการอำนวยความสะดวกที่จำเป็น เพื่อให้มีการจัดตั้งสำนักงานปฏิบัติการภูมิภาค และสนับสนุนบทบาทขององค์กรระหว่างประเทศที่ไม่แสวงหากำไร

ยุทธศาสตร์ที่ 6 การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

ให้ความสำคัญกับการปรับกระบวนการพัฒนาและขับเคลื่อนประเทศเพื่อเตรียมพร้อมไปสู่การเป็นเศรษฐกิจและสังคมคาร์บอนต่ำและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยปรับโครงสร้างการผลิตของประเทศและพฤติกรรมกรรมกรบริโภคเพื่อเตรียมพร้อมไปสู่เศรษฐกิจคาร์บอนต่ำและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อลดปริมาณก๊าซเรือนกระจก

สร้างภูมิคุ้มกันด้านการค้าจากเงื่อนไขด้านสิ่งแวดล้อมและวิกฤตจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดยมุ่งติดตามและเฝ้าระวังมาตรการการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมที่อาจส่งผลกระทบต่อการค้าและการลงทุน เตรียมมาตรการรองรับผลกระทบที่จะเกิดขึ้นจากมาตรการทางการค้าและข้อตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ศึกษาผลกระทบและกำหนดแผนกลยุทธ์รายสินค้า รวมทั้งมาตรการเยียวยาในสินค้าและธุรกิจที่เกี่ยวข้อง ส่งเสริมให้ผู้ส่งออกทำคาร์บอนฟุตพริ้นท์ และสร้างแรงจูงใจให้เกิดอุตสาหกรรมใหม่ ๆ เพื่อการพัฒนาสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

2.2.3 นโยบายรัฐบาลนายกรัฐมนตรี นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร (พ.ศ. 2554)

ได้กำหนดแนวทางนโยบายบริหารจัดการเศรษฐกิจ โดยการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจ ภาคอุตสาหกรรม ดังต่อไปนี้

- 1) ยกกระดับความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรมในประเทศด้วยการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต การใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ ลดต้นทุนของผู้ประกอบการ และยกระดับคุณภาพมาตรฐานสินค้าให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล รวมทั้งส่งเสริมให้เอกชนลงทุนวิจัยและพัฒนาด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมเชิงพาณิชย์ทั้งในกระบวนการผลิตและออกแบบผลิตภัณฑ์ตรงตามความต้องการของผู้ซื้อ และสอดคล้องกับความต้องการของตลาด ตลอดจนส่งเสริมให้มีการสร้างตราสินค้าไทย
- 2) ยกกระดับภาคอุตสาหกรรมเข้าสู่อุตสาหกรรมสร้างสรรค์ที่ใช้ปัญญา ใช้เทคโนโลยี และใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น ทดแทนอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเป็นหลัก โดยส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมจากวัฒนธรรมของชาติเพื่อนำรายได้เข้าประเทศ เช่น อุตสาหกรรมถ่ายทำภาพยนตร์ อุตสาหกรรมอาหารไทย อุตสาหกรรมการกีฬา อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และอุตสาหกรรมการออกแบบ เป็นต้น
- 3) พัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปบนฐานความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ ภูมิปัญญาท้องถิ่น และนวัตกรรมเพื่อเพิ่มมูลค่าและยกระดับสินค้าให้มีคุณภาพ มีความปลอดภัยตามมาตรฐานสากล และมีโอกาสในการขยายตลาด เช่น สินค้าเกษตรอินทรีย์ อาหารฮาลาล เป็นต้น เพื่อเพิ่มรายได้ให้แก่เกษตรกร
- 4) สร้างความเข้มแข็งให้แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยสนับสนุนช่องทางการเข้าถึงแหล่งสินเชื่อผ่านสถาบันการเงินต่าง ๆ ส่งเสริมสถาบันเฉพาะทางให้เป็นศูนย์แลกเปลี่ยนเรียนรู้และทดสอบผลิตภัณฑ์ ส่งเสริมการรวมกลุ่มอุตสาหกรรมและการเชื่อมโยงอุตสาหกรรมตั้งแต่ต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ และปรับปรุงหลักเกณฑ์ส่งเสริมการลงทุนสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้เอื้ออำนวยต่อการลงทุนมากยิ่งขึ้น
- 5) กำหนดมาตรฐานและคุณภาพขั้นพื้นฐานของสินค้าอุตสาหกรรมเมื่อมีการเปิดเสรีการค้ามากขึ้น เพื่อป้องกันสินค้านำเข้าที่ไม่ได้คุณภาพซึ่งอาจก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สิน และก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม รวมทั้งให้มีการบังคับใช้มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมสำหรับสินค้าที่ผลิตภายในประเทศอย่างจริงจัง และส่งเสริมให้เกิดการยอมรับมาตรฐานและคุณภาพสินค้าร่วมกันในกลุ่มอาเซียน

- 6) พัฒนาพื้นที่อุตสาหกรรมแห่งใหม่ โดยพัฒนาพื้นที่อุตสาหกรรมใหม่ในทุกภูมิภาคที่เหมาะสมเพื่อรองรับการลงทุนด้านอุตสาหกรรมที่ไม่ก่อมลพิษ และพัฒนาเส้นทางคมนาคมส่งเสริมเชื่อมโยงระหว่างพื้นที่อุตสาหกรรมดังกล่าว กับท่าเรือน้ำลึกแหลมฉบังและท่าเรือมาบตาพุด รวมทั้งการพัฒนาสะพานเศรษฐกิจระหว่างฝั่งอันดามันและฝั่งอ่าวไทย สำหรับรองรับอุตสาหกรรมที่ไม่ก่อมลพิษและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและชุมชน
- 7) เร่งพัฒนาภาคอุตสาหกรรมให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มีความรับผิดชอบต่อสังคม และอยู่ร่วมกับชุมชนได้ โดยปรับปรุงเทคโนโลยีการผลิต ลดการใช้ทรัพยากรและลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ด้วยหลักการการลดการใช้ การใช้ซ้ำและการนำกลับมาใช้ใหม่ เพิ่มปริมาณการใช้พลังงานทดแทนในภาคอุตสาหกรรม เพื่อส่งเสริมให้ผู้ประกอบการสร้างรายได้จากการขายคาร์บอนเครดิต และลดภาวะโลกร้อน รวมทั้งสนับสนุนการมีส่วนร่วมของชุมชนในการแก้ไขปัญหาและตรวจสอบสถานะแวดล้อม และพัฒนาเมืองหรือพื้นที่อุตสาหกรรมเชิงนิเวศที่สอดคล้องกับแนวทางดังกล่าว เพื่อนำไปสู่สังคมคาร์บอนต่ำ
- 8) ส่งเสริมและจัดให้มีมาตรการทางภาษีและมาตรการอื่นที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ก่อให้เกิดการประหยัดพลังงาน การใช้พลังงานทดแทน และการใช้พลังงานจากภาคเกษตร อุตสาหกรรมรถยนต์ประหยัดพลังงาน อุตสาหกรรมรถยนต์ที่ใช้พลังงานทดแทนและสะอาด ได้แก่ เอทานอล ไบโอดีเซล และก๊าซธรรมชาติ (NGV)
- 9) สนับสนุนให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมทุกสาขาการผลิตเข้าประกอบกิจการในนิคมอุตสาหกรรมซึ่งมีความพร้อมทั้งระบบสาธารณูปโภคพื้นฐาน ความเพียงพอของแหล่งพลังงาน การจัดการของเสีย การจัดการมลพิษเพื่อสิ่งแวดล้อมที่ดี รวมถึงการจัดและวางระบบการผลิตที่จะเอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมในระยะยาว
- 10) เร่งรัดสำรวจและแสวงหาแหล่งแร่สำคัญ เพื่อนำมาใช้ประโยชน์ทางเศรษฐกิจ และพัฒนาอุตสาหกรรมต่อยอดเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม โดยให้ความสำคัญกับการกำกับดูแลผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชน

2.2.4 แผนการบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2555 -2558

แนวทางการบริหารราชการแผ่นดินตามนโยบายรัฐบาล มีนโยบายที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรม คือ **นโยบายด้านเศรษฐกิจ** ประเด็นนโยบายปรับโครงสร้างภาคอุตสาหกรรม ได้กำหนดสาระสำคัญไว้ ดังนี้

- 1) ยกกระดับความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรมในประเทศด้วยการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต การใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ ลดต้นทุนของผู้ประกอบการ และยกระดับคุณภาพมาตรฐานสินค้าให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล รวมทั้งส่งเสริมให้เอกชนลงทุนวิจัยและพัฒนาด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมเชิงพาณิชย์ทั้งในกระบวนการผลิตและออกแบบผลิตภัณฑ์ตรงตามความต้องการของผู้ซื้อและสอดคล้องกับความต้องการของตลาด ตลอดจนส่งเสริมให้มีการสร้างตราสินค้าไทย
- 2) ยกกระดับภาคอุตสาหกรรมเข้าสู่อุตสาหกรรมสร้างสรรค์ที่ใช้ปัญญา ใช้เทคโนโลยี และใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น ทดแทนอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเป็นหลัก โดยส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมจากวัฒนธรรมของชาติ เพื่อนำรายได้เข้าประเทศ เช่น อุตสาหกรรมถ่ายทำภาพยนตร์ อุตสาหกรรมอาหารไทย อุตสาหกรรมการ์ตูนกีฬา อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และอุตสาหกรรมการออกแบบ เป็นต้น
- 3) พัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปบนฐานความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ ภูมิปัญญาท้องถิ่น และนวัตกรรมเพื่อเพิ่มมูลค่าและยกระดับสินค้าให้มีคุณภาพ มีความปลอดภัยตามมาตรฐานสากล และมีโอกาสในการขยายตลาด เช่น สินค้าเกษตรอินทรีย์ อาหารฮาลาล เป็นต้น เพื่อเพิ่มรายได้ให้แก่เกษตรกร
- 4) สร้างความเข้มแข็งให้แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยสนับสนุนช่องทางการเข้าถึงแหล่งสินเชื่อผ่านสถาบันการเงินต่าง ๆ ส่งเสริมสถาบันเฉพาะทางให้เป็นศูนย์แลกเปลี่ยนเรียนรู้และทดสอบผลิตภัณฑ์ ส่งเสริม การรวมกลุ่มอุตสาหกรรมและการเชื่อมโยงอุตสาหกรรมตั้งแต่ต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ และปรับปรุงหลักเกณฑ์ส่งเสริมการลงทุนสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้เอื้ออำนวยต่อการลงทุนมากยิ่งขึ้น
- 5) กำหนดมาตรฐานและคุณภาพขั้นพื้นฐานของสินค้าอุตสาหกรรมเมื่อมีการเปิดเสรีการค้ามากขึ้น เพื่อป้องกันสินค้านำเข้าที่ไม่ได้คุณภาพ ซึ่งอาจก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินและก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม รวมทั้งให้มีการบังคับใช้มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมสำหรับสินค้าที่ผลิตภายในประเทศอย่างจริงจัง และส่งเสริมให้เกิดการยอมรับมาตรฐานและคุณภาพสินค้าร่วมกันในกลุ่มอาเซียน

- 6) พัฒนาพื้นที่อุตสาหกรรมแห่งใหม่ โดยพัฒนาพื้นที่อุตสาหกรรมใหม่ในทุกภูมิภาคที่เหมาะสม เพื่อรองรับการลงทุนด้านอุตสาหกรรมที่ไม่ก่อมลพิษ และพัฒนาเส้นทางคมนาคมเชื่อมโยงระหว่างพื้นที่อุตสาหกรรมดังกล่าวกับท่าเรือน้ำลึกแหลมฉบังและท่าเรือมาบตาพุด รวมทั้งการพัฒนาสะพานเศรษฐกิจระหว่างฝั่งอันดามันและฝั่งอ่าวไทย สำหรับรองรับอุตสาหกรรมที่ไม่ก่อมลพิษ และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและชุมชน
- 7) เร่งพัฒนาภาคอุตสาหกรรมให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มีความรับผิดชอบต่อสังคม และอยู่ร่วมกับชุมชนได้ โดยปรับปรุงเทคโนโลยีการผลิต ลดการใช้ทรัพยากรและลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ด้วยหลักการการลดการใช้ การใช้ซ้ำและการนำกลับมาใช้ใหม่ เพิ่มปริมาณการใช้พลังงานทดแทนในภาคอุตสาหกรรม เพื่อส่งเสริมให้ผู้ประกอบการสร้างรายได้จากการขายคาร์บอนเครดิต และลดภาวะโลกร้อน รวมทั้งสนับสนุนการมีส่วนร่วมของชุมชนในการแก้ไขปัญหาและตรวจสอบสถานะแวดล้อม และพัฒนาเมืองหรือพื้นที่อุตสาหกรรมเชิงนิเวศที่สอดคล้องกับแนวทางดังกล่าวเพื่อนำไปสู่สังคมคาร์บอนต่ำ
- 8) ส่งเสริมและจัดให้มีมาตรการทางภาษีและมาตรการอื่นที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ก่อให้เกิดการประหยัดพลังงาน การใช้พลังงานทดแทน และการใช้พลังงานจากภาคเกษตร อุตสาหกรรมรถยนต์ประหยัดพลังงาน อุตสาหกรรมรถยนต์ที่ใช้พลังงานทดแทนและสะอาด ได้แก่ เอทานอล ไบโอดีเซล และก๊าซธรรมชาติ (NGV)
- 9) สนับสนุนให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมทุกสาขาการผลิตเข้าประกอบกิจการในนิคมอุตสาหกรรมซึ่งมีความพร้อมทั้งระบบสาธารณูปโภคพื้นฐาน ความเพียงพอของแหล่งพลังงาน การจัดการของเสีย การจัดและวางระบบการผลิตที่จะเอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมในระยะยาว
- 10) เร่งรัดสำรวจและแสวงหาแหล่งแร่สำคัญ เพื่อนำมาใช้ประโยชน์ทางเศรษฐกิจ และพัฒนาอุตสาหกรรมต่อยอดเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม โดยให้ความสำคัญกับการกำกับดูแลผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชน

2.2.5 แผนปฏิบัติการ 4 ปี สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (พ.ศ. 2553 - 2556)

กระทรวงอุตสาหกรรม ได้จัดทำแผนปฏิบัติการ พ.ศ. 2553-2556 ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยกำหนดแนวทางการดำเนินงานของกระทรวงอุตสาหกรรม เพื่อให้ภาคอุตสาหกรรมของไทย ทั้งวิสาหกิจและผู้ประกอบการมีการพัฒนาอย่างสมดุลและยั่งยืน สามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก ให้บรรลุถึงเป้าหมายของรัฐบาล โดยได้กำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ ตัวชี้วัด และเป้าหมาย ดังนี้

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด/เป้าหมาย
1. การปรับโครงสร้างการผลิตและวางรากฐานอุตสาหกรรมยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน	ปรับโครงสร้างการผลิตไปสู่อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าที่สูงขึ้นและอุตสาหกรรมเป้าหมายที่สำคัญ เพื่อวางรากฐานอุตสาหกรรมของประเทศ	1. มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในอุตสาหกรรมยุทธศาสตร์ เพิ่มขึ้นร้อยละ 5 2. มูลค่าอุตสาหกรรมเชิงสร้างสรรค์ของไทยเพิ่มขึ้น ร้อยละ 2.5
2. การส่งเสริมการลงทุนและพัฒนาปัจจัยแวดล้อมให้เอื้อต่อการประกอบธุรกิจและพัฒนาอุตสาหกรรม	ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีโอกาสและความพร้อมในการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมและได้รับบริการอย่างทั่วถึงผ่านเครือข่ายการให้บริการ	1. มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น 3.5 ล้านล้านบาท 2. มูลค่าการลงทุนที่ได้รับบัตรส่งเสริมเฉลี่ย 4 ปี 2553 – 2556 = 397,500 ล้านบาท
3. การเสริมสร้างขีดความสามารถของภาคอุตสาหกรรมให้แข่งขันได้ทุกระดับ	ผู้ประกอบการ วิสาหกิจและวิสาหกิจชุมชนศักยภาพสูงขึ้น มีขีดความสามารถในการแข่งขันที่สูงขึ้นและมีบรรษัทภิบาล	1. ผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม (Labor Productivity) เพิ่มขึ้น ร้อยละ 2 2. จำนวนผู้ประกอบการรายใหม่ในสาขาอุตสาหกรรมและอื่น ๆ และจำนวนผู้ประกอบการเดิมได้รับการพัฒนาไม่น้อยกว่า (สุทธิ) 10,000 ราย 3. ผลิตภาพแรงงานในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสาขาเป้าหมายเพิ่มขึ้น ร้อยละ 1 4. ต้นทุนโลจิสติกส์ภาคอุตสาหกรรมลดลง ร้อยละ 2

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด/เป้าหมาย
<p>4. การส่งเสริมอุตสาหกรรมที่รับผิดชอบต่อสังคม บริหารจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล</p>	<p>ภาคอุตสาหกรรมมีการใช้ประโยชน์และการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืนโดยมีความรับผิดชอบต่อสังคมและการมีส่วนร่วมของชุมชน</p>	<p>1. ระดับความสำเร็จของการพัฒนา กลไกการกำกับดูแล ติดตามและ ตรวจสอบสิ่งแวดล้อมอุตสาหกรรม 5 ระดับ ดังนี้</p> <p>ระดับ 1 : มีฐานข้อมูลสิ่งแวดล้อม อุตสาหกรรมและความปลอดภัยที่ สมบูรณ์</p> <p>ระดับ 2 : มีแผนบททวน/ ปรับปรุง กฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับ ที่ เกี่ยวข้อง กับการกำกับดูแล ตรวจสอบสิ่งแวดล้อมอุตสาหกรรม และความปลอดัภัยรวมทั้งการ ติดตามประเมินผล</p> <p>ระดับ 3 : มีแผนการตรวจสอบ สิ่งแวดล้อมอุตสาหกรรมและความ ปลอดภัย และประเมินผลการ ดำเนินการ</p> <p>ระดับ 4 : มีเครื่องมือและระบบ สารสนเทศในการตรวจวัดและ รายงานผลการตรวจวัดสารพิษ หลัก</p> <p>ระดับ 5 : มีคณะกรรมการมวลชน สัมพันธ์ที่มีศักยภาพเป็นเครือข่าย</p> <p>2. อุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์ เพิ่มขึ้น ร้อยละ 5</p> <p>3. ร้อยละความพึงพอใจของประชาชน ต่ออุตสาหกรรมในพื้นที่เป้าหมาย</p>

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด/เป้าหมาย
5. การพัฒนาสมรรถนะและประสิทธิภาพองค์กรเพื่อสนองตอบความต้องการของผู้ประกอบการและประชาชน	ผู้รับบริการได้รับการบริการสนับสนุนที่มีประสิทธิภาพ	<ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้รับบริการมีความพึงพอใจในคุณภาพการให้บริการของหน่วยงานในกระทรวงอุตสาหกรรมไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80 2. ร้อยละความสำเร็จของการพัฒนาบุคลากรตามสายงานหลักของกระทรวงอุตสาหกรรม มีความเป็นมืออาชีพและมีความรู้คู่คุณธรรม ร้อยละ 80 3. ร้อยละความสำเร็จของการเชื่อมโยงระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการบริหารและการให้บริการ ร้อยละ 80

2.2.6 แผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย (พ.ศ. 2555 - 2574)

แผนแม่บทนี้ ได้มีการกำหนด วิสัยทัศน์ เป้าหมาย และยุทธศาสตร์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมระยะ 20 ปี ไว้ดังนี้

วิสัยทัศน์ของการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย

“ มุ่งสู่อุตสาหกรรมสร้างสรรค์ที่สมดุลและยั่งยืน ”

เป็นการมุ่งเน้นไปที่การพัฒนาอุตสาหกรรมบนพื้นฐานความรู้ การพัฒนาทักษะฝีมือแรงงาน และนวัตกรรมในผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ตลอดจนความสมดุลระหว่างชุมชน สังคม และสิ่งแวดล้อม เพื่อก้าวไปสู่ความยั่งยืน

เป้าหมายในการพัฒนาอุตสาหกรรมไทยไปสู่ระดับโลก แบ่งเป็น

- **เป้าหมายในระยะแรก (1-5 ปี)** คือ การสร้างความพร้อมให้กับประเทศไทยในการก้าวไปสู่การเป็นผู้ผลิตในระดับภูมิภาคโดยเริ่มจากการสร้างความพร้อมโดยการปรับ แก้ไขกฎระเบียบ ปัญหาข้อขัดเพื่ออำนวยความสะดวก และลดอุปสรรคที่มีพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานรองรับ (แรงงาน, วัตถุดิบ, ดึงดูดเทคโนโลยีใหม่, มาตรฐาน, R&D, Zoning, ศูนย์ทดสอบ ฯลฯ) พัฒนาคัลสเตอร์ และการเข้าไปสู่การเป็นผู้ผลิตในภูมิภาคจากการสร้าง ASEAN Supply Chain และพัฒนาการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

- เป้าหมาย ระยะที่ 2 (5-10 ปี) คือ ปรับบทบาทของประเทศไทยให้เป็นตัวกลางในการบริหารจัดการระบบห่วงโซ่การผลิตในภูมิภาคให้เป็นที่ยอมรับในอาเซียนและภูมิภาค โดยการพัฒนาเป็นศูนย์กลางการค้า และบริหารจัดการการผลิตและจัดการเครือข่ายในภูมิภาค ยกกระตือรือร้นการผลิตวัตถุดิบเพื่อสร้างให้เกิดมูลค่าเพิ่มพร้อมไปกับการสร้างนวัตกรรมทางทรัพย์สินทางปัญญาไทย และภาพลักษณ์ตราสินค้าไทยเป็นที่ยอมรับในอาเซียน/ภูมิภาค
- เป้าหมายในระยะที่ 3 (10-20 ปี) คือ การสร้างภาพลักษณ์ของประเทศไทยในด้านตราสินค้าไทยก้าวไกลตลาดโลกเป็นผู้บริหารจัดการตราสินค้าที่มีเครือข่ายการผลิตจากในภูมิภาคที่เป็นที่ยอมรับในตลาดโลกอุตสาหกรรมไทย โดยมีความสมดุลทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และทรัพยากรมนุษย์

ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรม ประกอบด้วย 3 ยุทธศาสตร์หลัก คือ

1) **ยกระดับคลัสเตอร์อุตสาหกรรมและขยายเครือข่ายการผลิตสู่ต่างประเทศ** โดยแนวทางในภาพรวมมุ่งเน้นการยกระดับและขยายเครือข่ายการผลิต การบริการและการตลาดโดยใช้ศักยภาพของประเทศ เพื่อสร้างโอกาสในตลาดโลก และสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศโดยอาศัยศักยภาพของแต่ละประเทศในการร่วมสร้างผลิตภัณฑ์และบริการที่มีประสิทธิภาพสูงสุด โดยระยะ 1-5 ปี เน้นแนวทางความร่วมมือในกลุ่ม ASEAN และการสนับสนุนการลงทุนจากต่างประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งในอุตสาหกรรมที่ยังจำเป็นต้องพึ่งพานวัตกรรมเพื่อสร้างมูลค่าในผลิตภัณฑ์ ส่วนระยะ 5-10 ปี เน้นการสานต่อเครือข่ายการผลิตและเพิ่มบทบาทจากการเป็นเครือข่ายการผลิตไปสู่การบริหารจัดการเครือข่ายใน ASEAN รวมทั้งพัฒนาช่องทางทางการตลาดในสินค้า Brand ไทยในภูมิภาค ASEAN และในระยะยาว 10-20 ปี ให้ความสำคัญกับแนวทางการขยายฐานการผลิตไปสู่ประเทศที่มีศักยภาพในด้านแรงงานและวัตถุดิบเพื่อยกระดับเครือข่ายควบคู่ไปกับการขยายฐานการตลาด โดยมีกลยุทธ์ ดังนี้

- ส่งเสริมการพัฒนากลุ่มคลัสเตอร์ โดยอาศัยความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน และความร่วมมือของแต่ละกลุ่มภายในคลัสเตอร์ และสนับสนุนให้เกิดการลงทุนจากต่างชาติที่หลากหลาย และเชื่อมโยงในอุตสาหกรรมที่มีความเกี่ยวเนื่อง และเชื่อมโยงฐานการผลิตและบริการในภูมิภาคอาเซียน
- ยกระดับคลัสเตอร์ (Upgrade Cluster) สนับสนุนการศึกษาต่อยอด และการฝึกฝนบุคลากร รวมถึงการสนับสนุนให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาเทคโนโลยี
- สร้างความยั่งยืนคลัสเตอร์ (Sustainable Cluster) ส่งเสริมให้กลุ่มคลัสเตอร์ไทยเป็นที่รู้จักในตลาดโลก เชื่อมโยงเครือข่ายสร้างความร่วมมือ และแลกเปลี่ยนทรัพยากรในระดับโลก

2) **ยกระดับศักยภาพของผู้ประกอบการให้เกิดความเข้มแข็งและยั่งยืน** โดยแนวทางในภาพรวมมุ่งเน้นการยกระดับศักยภาพของผู้ประกอบการให้เกิดความเข้มแข็งและสอดคล้องกับความต้องการของตลาดโลกที่ต้องการสินค้าคุณภาพดีในราคาที่เหมาะสมในแต่ละกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้ประกอบการตั้งแต่ต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ และการใช้ประโยชน์จากองค์ความรู้ที่มาจากการวิจัยและพัฒนา

ทั้งนี้ ในระยะ 1-5 ปี เน้นการเตรียมความพร้อมในการก้าวสู่การแข่งขันระดับโลก ไม่ว่าจะเป็นในด้านกระบวนการผลิตที่มีประสิทธิภาพ ได้มาตรฐานสากล และไม่กระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม ตลอดจนการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ส่วนระยะ 5-10 ปี มุ่งพัฒนาต่อยอดสร้างสรรค์สินค้าและการสร้างมูลค่าให้สูงขึ้น การขยายความร่วมมือกับบริษัทใน ASEAN เพื่อเป็นฐานให้ผู้ประกอบการรายย่อยได้พัฒนาและยกระดับไปสู่บริษัทชั้นนำ สำหรับระยะยาว 10-20 ปี มุ่งยกระดับความสามารถในการผลิตที่เชื่อมโยงมาจากการวิจัยและพัฒนา และการสร้างตราสินค้าที่เป็นที่นิยมเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของฐานการผลิตของโลก โดยมีกลยุทธ์การพัฒนาผู้ประกอบการ ดังนี้

- เพิ่มจำนวนผู้ประกอบการ SMEs (Build SMEs) โดยส่งเสริมให้ประชาชน หรือเจ้าของกิจการขนาดเล็ก พัฒนาไปสู่การเป็นผู้ประกอบการ SMEs โดยเฉพาะกิจการที่มีมูลค่าเพิ่มสูง
- สร้างความเข้มแข็งของผู้ประกอบการ SMEs (Strengthen SMEs) โดยพัฒนาประสิทธิภาพการผลิต และมาตรฐาน การต่อยอดงานวิจัยเชิงพาณิชย์ รวมถึงการส่งเสริมการบริหารจัดการผลิตด้านต้นทุน ความเสี่ยง และจรรยาบรรณ พร้อมเปิดรับกระแสโลกาภิวัตน์ และระบบการค้าเสรี
- ยกระดับศักยภาพผู้ประกอบการ (Upgrade Entrepreneur) พัฒนา SMEs เพื่อยกระดับการแข่งขันจากตลาดในประเทศไปสู่ต่างประเทศ
- สร้างความยั่งยืนของผู้ประกอบการไทย (Sustain Entrepreneur) ส่งเสริม SMEs ไทยสู่การเป็นบริษัทชั้นนำของโลก ตลอดจนขบวนการผลิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และชุมชน

3) **ยกระดับโครงสร้างสนับสนุนอุตสาหกรรมเพื่อการบริหารจัดการอุตสาหกรรมอย่างบูรณาการ** โดยในภาพรวมมุ่งเน้นการยกระดับโครงสร้างและปัจจัยสนับสนุนในการพัฒนาอุตสาหกรรมทั้งในด้านกฎระเบียบการลงทุน สิ่งแวดล้อม รวมทั้งด้านการเงิน และเทคโนโลยี เพื่อให้เกิดการปรับปรุงและยกระดับการผลิตให้เอื้อต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมไทยทั้งระบบ

โดยในระยะ 1-5 ปี มุ่งเน้นการปรับปรุงกฎระเบียบ สนับสนุนการเข้าถึงแหล่งทุนให้กับผู้ประกอบการที่มีศักยภาพ และการให้มีหน่วยงานในการสื่อข้อมูล ความรู้และประสานความเข้าใจระหว่างภาคการผลิตและภาคสังคม ส่วนในระยะ 5-10 ปี เป็นการพัฒนาและสร้างการยอมรับศูนย์วิจัยและพัฒนาสินค้าไทยในภูมิภาคเพื่อนำไปสู่บทบาทการสร้างมาตรฐานสินค้า และสนับสนุนอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

สำหรับระยะยาว 10-20 ปี เน้นแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมร่วมกันทั้งเครือข่าย โดยเฉพาะเครือข่ายในภูมิภาคที่จะนำไปสู่การบริหารจัดการเครือข่ายเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในเวทีโลก โดยมีกลยุทธ์ ดังนี้

- บังคับใช้มาตรฐานการผลิตในด้านต่างๆ (Safety and Standards) สร้างการรับรู้ของตลาดต่างประเทศถึงศักยภาพ และความน่าเชื่อถือของสินค้าที่ผลิตจากประเทศไทย ควบคู่ไปกับการผ่อนคลายกฎระเบียบและข้อบังคับที่มีผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม
- สนับสนุนการเข้าถึงแหล่งเงินทุน (Access to Capital) สร้างโอกาส ในการแข่งขันของผู้ประกอบการไทยที่อยู่ในประเทศ และต่างประเทศ
- ยกกระดับศักยภาพบุคลากร (Industry Specific HR Development) จัดหา และพัฒนา ศักยภาพแรงงานให้มีความรู้ ทักษะ และมีจำนวนที่เพียงพอต่อการเติบโตของอุตสาหกรรม
- ส่งเสริมให้มีการจัดตั้งหรือพัฒนา ศูนย์ทดสอบ วิจัย และออกแบบ รองรับการพัฒนาและ ขยายตัวของอุตสาหกรรมในระดับภูมิภาค และระดับโลก
- บริหารจัดการอุตสาหกรรม สนับสนุนให้มีหน่วยงานกลางที่ส่งเสริม การบริหารจัดการ อุตสาหกรรม และบริหารความสัมพันธ์ระหว่างอุตสาหกรรมและสังคม
- กำหนดแนวทางจัดสรรทรัพยากร (ที่ดิน น้ำ ไฟฟ้า วัตถุดิบ ฯลฯ) รองรับการพัฒนาและ ขยายตัวของอุตสาหกรรม โดยให้ชุมชน และประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ

2.2.7 แผนแม่บทการเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม (พ.ศ. 2551 – 2555)

การพัฒนาและสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีแก่ภาคอุตสาหกรรมไทยให้สามารถดำรงอยู่ได้อย่างมั่นคง ยั่งยืน สามารถพึ่งตนเองและขยายตัวอย่างมีเสถียรภาพในระยะยาว จะต้องดำเนินกลยุทธ์การพัฒนาโดยใช้การพัฒนาผลิตภาพ (Productivity) เป็นตัวขับเคลื่อน กระทรวงอุตสาหกรรมจึงได้ร่วมกับภาคเอกชน จัดทำแผนแม่บทการเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรมขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ เป้าหมาย และตัวชี้วัดความสำเร็จ รวมทั้งยุทธศาสตร์ ดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อตอบสนองนโยบายของรัฐบาลในการพัฒนาประสิทธิภาพและผลิตภาพ ซึ่งเป็นรากฐานการเติบโตของผลิตภัณฑ์ประชาชาติที่ยั่งยืน อันจะนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ และคุณภาพชีวิตของประชาชน
2. เพื่อแก้ไขปัญหา ตลอดจนสร้างความเข้มแข็งและภูมิคุ้มกันให้กับภาคอุตสาหกรรมของไทยให้สามารถอยู่รอดและแข่งขันได้ในเวทีการค้าโลก

3. เพื่อผลักดันให้ภาคเอกชนมีบทบาทในการพัฒนาด้วยตนเอง และให้ความสำคัญกับการเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพ โดยร่วมมือกับภาครัฐในการร่วมคิดร่วมทำ (Collaboration)

เป้าหมาย และตัวชี้วัดความสำเร็จ

เป้าหมาย	ตัวชี้วัดความสำเร็จ
เป้าหมายที่ 1 ผลิตภาพแรงงานของภาคอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น	ผลิตภาพแรงงาน (Labor Productivity) ของภาคอุตสาหกรรมขยายตัวในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี
เป้าหมายที่ 2 กลุ่มอุตสาหกรรมที่เข้าร่วมโครงการภายใต้แผนแม่บทมีจำนวนเพิ่มขึ้น	จำนวนกลุ่มอุตสาหกรรมที่เข้าร่วมโครงการภายใต้แผนแม่บทในปี 2551 มีจำนวน 13 กลุ่มอุตสาหกรรม และจะเพิ่มขึ้นเป็นไม่น้อยกว่า 25 กลุ่มอุตสาหกรรม ในปี 2555
เป้าหมายที่ 3 ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมโครงการภายใต้แผนแม่บทมีจำนวนเพิ่มขึ้น	จำนวนผู้ประกอบการที่เข้าร่วมโครงการภายใต้แผนแม่บทในปี 2551 มีจำนวนไม่น้อยกว่า 4,500 โรงงาน และจะเพิ่มขึ้นเป็นไม่น้อยกว่า 9,000 โรงงาน ในปี 2555

ยุทธศาสตร์การเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม ได้กำหนดยุทธศาสตร์และแนวทางในการดำเนินการไว้ ดังนี้

ยุทธศาสตร์	แนวทางในการดำเนินงาน
ยุทธศาสตร์ที่ 1 การยกระดับความสามารถทักษะแรงงาน (Human Skill) ทั้งแรงงาน ที่มีอยู่เดิมและแรงงานที่กำลังเข้าสู่ภาคอุตสาหกรรม	<p>1.1 ยกระดับความรู้ ทักษะแรงงานใหม่ และทักษะแรงงานเดิมที่มีอยู่ให้มีความสามารถ เพื่อรองรับและทันต่อความเปลี่ยนแปลง</p> <p>1.2 สนับสนุนให้มีการกำหนดมาตรฐานฝีมือแรงงานทั้งในและนอกระบบ โดยเชื่อมโยงกับค่าตอบแทน เช่น ให้มีองค์กรหรือหน่วยงานรับรองมาตรฐาน (Certification Authority) สำหรับทดสอบฝีมือแรงงาน</p> <p>1.3 สร้างตัวคูณในการเสริมสร้างทักษะให้แรงงาน โดยการเพิ่มจำนวนบุคลากรที่ทำหน้าที่เสริมสร้างทักษะ (Train the Trainers) ให้กับแรงงานในภาคอุตสาหกรรม</p>

ยุทธศาสตร์	แนวทางในการดำเนินงาน
<p><u>ยุทธศาสตร์ที่ 2</u></p> <p>การยกระดับความสามารถทางด้านการบริหารจัดการ (Management)</p>	<p>2.1 ส่งเสริมการนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) มาใช้ในกระบวนการเพิ่มประสิทธิภาพและผลผลิต</p> <p>2.2 ส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง (Continual Quality Improvement) โดยการพัฒนาและปรับปรุงกระบวนการผลิต</p> <p>2.3 ส่งเสริมการทำ Benchmarking, Best Practices เพื่อเป็นแนวทางในการเพิ่ม ประสิทธิภาพและผลผลิตของกลุ่มอุตสาหกรรม</p> <p>2.4 สร้างจิตสำนึกและแรงจูงใจ (Awareness & Incentives) ในการเพิ่มประสิทธิภาพและผลผลิตแก่ผู้ประกอบการ</p>
<p><u>ยุทธศาสตร์ที่ 3</u></p> <p>การปรับปรุงประสิทธิภาพเครื่องจักร</p>	<p>3.1 ส่งเสริมการพัฒนาและปรับปรุงประสิทธิภาพเครื่องจักรในแต่ละกลุ่มอุตสาหกรรม เพื่อการเพิ่ม ประสิทธิภาพและผลผลิตในการผลิต</p>
<p><u>ยุทธศาสตร์ที่ 4</u></p> <p>การพัฒนาระบบ Logistics ภายในในกลุ่มอุตสาหกรรม</p>	<p>4.1 ส่งเสริมและสนับสนุนให้ภาคเอกชนพัฒนาระบบ Logistics ภายในกลุ่มอุตสาหกรรม เพื่อการเพิ่ม ประสิทธิภาพและผลผลิต</p>
<p><u>ยุทธศาสตร์ที่ 5</u></p> <p>การสร้างเครือข่ายพันธมิตรธุรกิจ และ Supply Chain</p>	<p>5.1 สนับสนุนการรวมกลุ่มธุรกิจในลักษณะเครือข่ายวิสาหกิจ (Cluster) และ Supply Chain เพื่อเชื่อมโยงการผลิต โดยเน้นการเรียนรู้ซึ่งกันและกันระหว่างกลุ่มที่อยู่ในระดับหัวแถวกับ ท้ายแถว รวมทั้ง กระตุ้นการมีส่วนร่วมอย่างจริงจังจากภาคเอกชน และสร้างจิตสำนึกของผู้บริหาร / ผู้ประกอบการในการรวมกลุ่มเครือข่ายวิสาหกิจให้มีความเข้มแข็ง</p>

2.2.8 แผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรม ระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2553 – 2557)

การพัฒนาอุตสาหกรรมในอนาคต จะต้องมุ่งสู่การเป็นอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Creative and Green Economy) ในขณะเดียวกันต้องมีส่วนรับผิดชอบต่อสังคมให้มากขึ้น เพื่อความเป็นอุตสาหกรรมที่มีการสร้างคุณค่าอย่างยั่งยืน (Sustainable Industry) แข็งแกร่งอย่างยั่งยืนให้กับอุตสาหกรรมของไทยอย่างเป็นขั้นตอน

กระทรวงอุตสาหกรรมจึงได้จัดทำแผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรม ระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2553-2557) ขึ้น เพื่อกำหนดกระบวนการและทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรม อันจะเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีให้กับภาคอุตสาหกรรม และจะนำมาซึ่งการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมไทยในระยะยาว โดยได้มีการกำหนดกรอบทิศทางการพัฒนา ยุทธศาสตร์ และกลยุทธ์ ดังต่อไปนี้

1) กรอบทิศทางการพัฒนา

1.1) กรอบทิศทางการพัฒนาในระยะสั้น (พ.ศ. 2553 – 2554): Knowledge Based Industry

กรอบทิศทางการพัฒนาในระยะสั้นนี้ จะต้องพัฒนาฐานองค์ความรู้ตลอดห่วงโซ่คุณค่า (Value Chain) ของภาคอุตสาหกรรมให้แข็งแกร่งและมั่นคง เพื่อเป็นรากฐานในการที่จะพัฒนาต่อยอดในด้านอื่นๆในวงกว้างต่อไป ดังนี้

ทิศทางการสร้างคุณค่าในเชิงลึก (Vertical Value Creation) ในระยะสั้น

• Core-industry Value Creation

สร้างฐานปัจจัยการผลิตให้มีความเข้มแข็งและเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตเพื่อการรักษาอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจและลดความเสี่ยงจากภาวะความผันผวนของเศรษฐกิจโลก โดยเฉพาะอุตสาหกรรมที่เป็นอุตสาหกรรมหลักของประเทศ แต่ยังคงพึ่งพิงสินค้านำเข้า โดยเฉพาะกลุ่มอุตสาหกรรมศักยภาพ คือ อุตสาหกรรมการผลิตที่ส่งผลกระทบต่อการส่งออก รายได้ และการจ้างงานสูงแต่ส่วนใหญ่เป็นบริษัทข้ามชาติ (Global Industry) ทำให้นโยบายและการกำหนดยุทธศาสตร์การลงทุนส่วนใหญ่ถูกกำหนดโดยบริษัทแม่ในต่างประเทศ ซึ่งอุตสาหกรรมในกลุ่มนี้สะท้อนให้เห็นภาพของระบบเศรษฐกิจไทย ที่มีความเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจโลกสูง ซึ่งได้แก่ กลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ อุตสาหกรรมปิโตรเคมีและพลาสติก อุตสาหกรรมเคมี อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้า นอกจากนี้ในกลุ่มอุตสาหกรรมศักยภาพยังมีอุตสาหกรรมที่สร้างมูลค่าให้กับประเทศอย่างแท้จริงโดยการนำทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ในประเทศเป็นวัตถุดิบในการผลิต อาทิ อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง อุตสาหกรรมปลาและอาหารทะเลกระป๋อง และอุตสาหกรรมแปรรูปผักและผลไม้ แต่อย่างไรก็ตาม กลุ่มอุตสาหกรรมเหล่านี้ควรเร่งที่จะสร้างมูลค่าเพิ่มให้เกิดขึ้นด้วยการพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้มีความหลากหลายและแตกต่างอย่างมีคุณภาพเพิ่มขึ้นด้วย

สร้าง Value Chain ภายในอุตสาหกรรม โดยเฉพาะด้านการพัฒนาการออกแบบที่เน้นความเป็นเอกลักษณ์หรือสร้างสรรค์ บนพื้นฐานของความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ (Creative Industry) ในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม อุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์และเครื่องใช้ตกแต่งบ้านอุตสาหกรรมของเล่นเด็ก อุตสาหกรรมเซรามิค เป็นต้น และสนับสนุนให้เกิดเครือข่ายความร่วมมือในระดับภาค และท้องถิ่นในรูปแบบของเครือข่ายวิสาหกิจ ซึ่งส่วนใหญ่ยังเป็นการร่วมมือกันในลักษณะเริ่มต้น และยังไม่เชื่อมโยงกันตลอดทั้งห่วงโซ่คุณค่า ตัวอย่างเช่น คลัสเตอร์เซรามิค จังหวัดลำปาง คลัสเตอร์หัตถกรรมบ้านถวาย และคลัสเตอร์ กระดาษสาบ้านต้นเปา จังหวัดเชียงใหม่ และคลัสเตอร์อัญมณีและเครื่องประดับ จังหวัดจันทบุรี เป็นต้น

พัฒนาภาคอุตสาหกรรมให้มีความเข้มแข็งมากขึ้นโดยเฉพาะการเชื่อมโยงกันภายใน Cluster หรือในภาคอุตสาหกรรมด้วยตนเอง รวมถึงพัฒนาด้านการวิจัย เทคโนโลยี โดยเฉพาะในการผลิตสินค้าขั้นต้นเพื่อลดการนำเข้าสินค้าวัตถุดิบ ซึ่งเป็นการสร้างมูลค่าให้เกิดขึ้น ภายในประเทศให้สูงขึ้น เช่น อุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมสิ่งทอ เป็นต้น

พัฒนาและยกระดับความสามารถบุคลากรเพื่อสร้างมูลค่าในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการวิจัยและพัฒนา การออกแบบอย่างชัดเจนและเป็นรูปธรรม เพราะถึงแม้ว่าประเทศไทยจะให้ความสำคัญกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์อย่างต่อเนื่องมาโดยตลอด ทั้งการศึกษาในระบบและการศึกษานอกระบบ แต่ยังคงขาดความเชื่อมโยงและการบูรณาการเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมอย่างเป็นระบบ โดยยังมีลักษณะของการดำเนินการแบบแยกส่วนกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงพาณิชย์ และกระทรวงแรงงาน นอกจากนี้ ควรมีการนำเอางานวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ต่างๆ ที่ได้มีการศึกษาไว้ อย่างมากมาย มาใช้ประโยชน์ในภาคปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม

ทิศทางการสร้างคุณค่าเชิงระนาบ (Horizontal Value Creation) ในระยะสั้น

- ASEAN as Domestic market

จากแนวโน้มความมั่งคั่งและอำนาจทางเศรษฐกิจที่ถ่ายเทจากประเทศตะวันตกมาสู่เอเชียมีความชัดเจนมากขึ้น จึงเป็นโอกาสในการขยายตลาดและการสร้างความร่วมมือในภูมิภาคเพื่อสร้างความแข็งแกร่งทางด้านเศรษฐกิจ การค้า และการลงทุน เกิดเป็นสายพานการผลิตแห่งเอเชีย (Asian Production Chain) แนวโน้มดังกล่าวเป็นโอกาสในการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมให้มีความเข้มแข็งมากขึ้นตามหลักการแบ่งงานกันทำและความเชื่อมโยงของภาคอุตสาหกรรม รวมทั้งการกำหนดกลยุทธ์การเตรียมพร้อมออกจากธุรกิจ (Exit Strategy) ให้กับฐานการผลิตเดิมที่จะได้รับแรงกดดันจากจีน และอินเดียที่จะมีอิทธิพลขึ้น โดยเฉพาะความร่วมมือกันในระดับภูมิภาค ASEAN ที่ภาษีเป็นศูนย์แล้วนั้น ซึ่งจะเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ไทยมีโอกาสขยายตลาดภายในประเทศให้กว้างขึ้น เนื่องจากกำลังซื้อและลักษณะ

การบริโภคสินค้าของผู้บริโภคในตลาดอาเซียนนั้น มีลักษณะคล้ายคลึงกับตลาดภายในประเทศไทย ดังนั้น ไทยจึงควรใช้โอกาสนี้ทำการตลาดเชิงรุกไปยังประเทศในกลุ่ม ASEAN อย่างเร่งด่วน

วางแผนทางพัฒนาความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน ทั้งในด้านการค้า การลงทุน การพัฒนาสายพานการผลิตใน ASEAN ทั้งภาคอุตสาหกรรม ภาคการเกษตร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาความร่วมมือทางด้านอาหารและการเกษตร ซึ่งไทยอยู่ฐานะเป็นประตู (Gateway) ในการขยายผลผลิตไปสู่ภูมิภาคอื่นๆ รวมทั้งการพัฒนาด้านการคมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์

ทิศทางการสร้างคุณค่าอย่างยั่งยืน (Sustainable Value Creation) ในระยะสั้น

• Formulation Strategic Industrial Zone

วางแผนรองรับหรือการลดผลกระทบทางสังคมที่เกิดขึ้นจากการอพยพโยกย้ายแรงงาน และทรัพยากรระหว่างประเทศ รวมถึงการวางแผนจัดพื้นที่สำหรับภาคอุตสาหกรรมให้เหมาะสมทั้งในด้านการขนส่ง การอยู่ใกล้แหล่งวัตถุดิบ การควบคุมมลพิษและการไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม รวมถึงการอยู่ร่วมกันของภาคอุตสาหกรรมและชุมชนใกล้เคียง เป็นต้น

1.2) กรอบทิศทางการพัฒนาในระยะกลาง (พ.ศ. 2553 – 2557) : Innovative Industry

เป็นการมุ่งเน้นการพัฒนาต่อจากการพัฒนาฐานความรู้เพื่อนำมาต่อยอดในการพัฒนาภาคการผลิตและสินค้า โดยเน้นการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ๆ มาใช้เพื่อตอบสนองความต้องการของตลาด และเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ดังจะเห็นได้จากสินค้าอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ที่มีการลอกเลียนแบบกันนั้น จะเป็นการลอกเลียนในเรื่องของรูปลักษณะหรือการออกแบบ แต่ถ้าหากสินค้าที่ผลิตเป็นสินค้าที่ต้องใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมแล้ว จะพบว่าสินค้าในกลุ่มดังกล่าวจะยากต่อการลอกเลียนแบบ เนื่องจากต้องใช้ระยะเวลาในการศึกษาเทคโนโลยีและนวัตกรรมนั้นๆ ดังนั้น เมื่อมีการพัฒนาองค์ความรู้พื้นฐานให้กับภาคอุตสาหกรรมในช่วงต้นแล้ว ระยะต่อไปจึงควรปรับเปลี่ยนรูปแบบหรือโครงสร้างของอุตสาหกรรมให้เข้าสู่ยุคของการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาเป็นองค์ประกอบหลักของภาคอุตสาหกรรมการผลิต

ทิศทางการสร้างคุณค่าในเชิงลึก (Vertical Value Creation) ในระยะกลาง

• Resource-based value creation

พัฒนาอุตสาหกรรมให้เจริญเติบโตควบคู่พร้อมกันไปกับการพัฒนาภาคเกษตรและสนับสนุนให้มีการกระจายโครงสร้างของการผลิตทางอุตสาหกรรม โดยให้ความสำคัญแก่อุตสาหกรรมพื้นฐานและอุตสาหกรรมที่มีส่วนเชื่อมโยงสนับสนุนอุตสาหกรรมอื่น รวมทั้งอุตสาหกรรมที่สนับสนุนการผลิตในภาคเกษตร

ให้ความสำคัญกับการวิจัยและพัฒนา โดยเฉพาะด้านผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิต โดยเฉพาะการผลิตสินค้าที่ใช้วัตถุดิบที่สามารถหาได้ภายในประเทศ ไม่ว่าจะมาจากภาคเกษตรแปรรูป

เพื่อเพิ่มมูลค่า หรือจากทรัพยากรธรรมชาติของประเทศ หรือจากการใช้วัตถุดิบจากภาคอุตสาหกรรมที่สามารถผลิตได้ในประเทศเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของตลาดที่เปลี่ยนแปลงไปทั้งในด้านกลุ่มลูกค้าที่มีกลุ่มผู้สูงอายุมากขึ้น เช่น อุตสาหกรรมยาและผลิตภัณฑ์เสริมสุขภาพ หรือการนิยมนบริโภคสินค้าที่ใช้วัตถุดิบจากธรรมชาติที่ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมเพิ่มมากขึ้น เช่น อุตสาหกรรมพลังงานทดแทนอุตสาหกรรมพลาสติกชีวภาพ เป็นต้น

สร้างความแข็งแกร่งให้กับภาคเศรษฐกิจของประเทศแบบบูรณาการ ด้วยการสร้างความเชื่อมโยงภาคอุตสาหกรรมกับภาคเศรษฐกิจอื่นๆ อาทิ ภาคอุตสาหกรรมกับภาคเกษตร(Resource-based Industry) และอุตสาหกรรมกับการบริการ ผสมผสานความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี กับการความหลากหลายทางวัฒนธรรมขนบธรรมเนียม ประเพณี และภูมิปัญญา เพื่อพัฒนาสินค้าและบริการที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของไทยบนพื้นฐานการสร้างความรู้ที่เป็นพื้นฐานทางปัญญาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เช่น อุตสาหกรรมเครื่องสำอาง

ทิศทางการสร้างคุณค่าเชิงระนาบ (Horizontal Value Creation) ในระยะกลาง

• ASEAN Production Chain

ประเทศในกลุ่ม ASEAN แต่ละประเทศมีลักษณะและโครงสร้างทางเศรษฐกิจคล้ายคลึงกันมาก คือ ส่วนใหญ่เป็นประเทศเกษตรกรรมและอุตสาหกรรม ยกเว้น ประเทศสิงคโปร์ นอกจากนี้ ระบบเศรษฐกิจของทุกประเทศเป็นระบบเศรษฐกิจแบบเสรีเหมือนกัน เป็นประเทศที่ยึดถือการค้าระหว่างประเทศเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนาประเทศ เป็นประเทศที่มีประเทศคู่ค้าสำคัญๆ คล้ายคลึงกันและเป็นประเทศที่มีการผลิตสินค้าขั้นปฐม และมีการสร้างมูลค่าเพิ่มด้วยการพยายามแปรรูปสินค้าขั้นปฐมก่อนส่งออกด้วยกัน (ทั้งนี้ ยกเว้นประเทศสิงคโปร์) จากความคล้ายคลึงในลักษณะและโครงสร้างทางเศรษฐกิจดังกล่าว ทำให้ความร่วมมือระหว่างกันในทางเศรษฐกิจเป็นไปได้ง่ายยิ่งขึ้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ประเทศในกลุ่มจะต้องหันมาร่วมมือกันอย่างแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ในด้านการค้า และอุตสาหกรรม โดยเฉพาะการร่วมมือทางอุตสาหกรรม อันจะก่อให้เกิดผลดีหลายด้าน คือ

- ประเทศสมาชิกสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มในสินค้าอุตสาหกรรม
- สามารถก่อให้เกิดการประหยัดในการผลิตขนาดใหญ่ เนื่องจากมีตลาดใหญ่รองรับ
- ทำให้เกิดการประหยัดค่าขนส่งและค่าใช้จ่ายในด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ
- สามารถถ่ายทอดและปรับปรุงเทคโนโลยีมาใช้ให้เหมาะสมกับอุตสาหกรรมภายในประเทศของตนมากขึ้น
- สามารถเพิ่มอำนาจต่อรองในด้านอุปทานของสินค้าจากประเทศนอกกลุ่ม

ควรใช้ความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านในการพัฒนาเศรษฐกิจ ทั้งด้านการค้า การลงทุน การพัฒนาสายพานการผลิตในเอเชีย ทั้งด้านการผลิตภาคอุตสาหกรรม การเกษตร และการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาความร่วมมือทางด้านอาหารและการเกษตร ซึ่งไทยอยู่ฐานะเป็น Gateway ในการขยายผลผลิตไปสู่ภูมิภาคอื่นๆ รวมทั้งการพัฒนาด้านการคมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์ โดยใช้โอกาสจากที่ประเทศไทยเป็นประเทศที่จัดว่ามีลักษณะดีและส่งผลในหลายด้านโดยเฉพาะที่ตั้งทางเศรษฐกิจ (Economic Location) เนื่องจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีประชากรหนาแน่น เป็นแหล่งที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติหลายชนิด เป็นแหล่งเกษตรกรรมที่ยิ่งใหญ่ของโลก ดังนั้นจึงนับได้ว่าภูมิภาคนี้เป็นตลาดที่สำคัญตลาดหนึ่งและยังเป็นแหล่งวัตถุดิบในการผลิตที่สำคัญของโลกอีกด้วย ซึ่งการที่ประเทศไทยตั้งอยู่ในศูนย์กลางของภูมิภาคนี้จึงเป็นประโยชน์ทั้งในแง่ของการขายสินค้าและการหาวัตถุดิบนอกจากนี้จากสภาพภูมิประเทศดังกล่าวของประเทศไทยยังส่งผลให้เกิดความสะดวกในการติดต่อกับโลกภายนอกการขนส่ง การค้าขายกับต่างประเทศทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ

- *East-West Corridor Industrial Zone*

จัดเตรียมความพร้อมด้านการพัฒนาพื้นที่อุตสาหกรรมเพื่อรองรับการเป็นประตูเชื่อมโยงภูมิภาคอาเซียน เพื่อความสะดวกในการขยายผลผลิตทั้งในรูปแบบของการส่งออกหรือการนำเข้าสินค้า รวมทั้งการพัฒนาด้านการคมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์ไปสู่ประเทศและภูมิภาคอื่นๆ

- *Agro-based Industrial Zone*

การวางทิศทางการพัฒนาสินค้าอุตสาหกรรม เพื่อเป็นการสร้างความแข็งแกร่งให้กับภาคเศรษฐกิจของประเทศแบบบูรณาการ ควรมีการสร้างเชื่อมโยงภาคอุตสาหกรรมกับภาคเศรษฐกิจอื่นๆ อาทิ ภาคอุตสาหกรรมกับภาคเกษตร (Resource-based Industry) ซึ่งจากการเชื่อมโยงดังกล่าว มิใช่เพียงวางแผนการผลิตสินค้าที่ใช้วัตถุดิบจากภาคเกษตรเป็นฐานการผลิตเท่านั้น แต่เพื่อให้เกิดกระบวนการผลิตที่มีประสิทธิภาพสูงสุด ควรมีการวางแผนการพัฒนาพื้นที่เพื่อสร้างความเชื่อมโยงของกระบวนการผลิต (Supply Chain) โดยการกำหนดพื้นที่อุตสาหกรรมที่เชื่อมโยงกับภาคเกษตร โดยเฉพาะด้านโลจิสติกส์ เป็นต้น

ทิศทางการสร้างคุณค่าอย่างยั่งยืน (Sustainable Value Creation) ในระยะกลาง

- การเตรียมความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานทางสังคมเพื่อรองรับการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ ในขณะที่ประชากรวัยแรงงานเพิ่มขึ้นในอัตราที่ช้าลงอย่างรวดเร็ว โดยการเพิ่มประสิทธิภาพแรงงานและการวางแผนด้านแรงงานเพื่อชดเชยขนาดของกำลังแรงงานที่จะขยายตัวช้าลงและลดลงในอนาคต เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงในบริบทโลกจะทำให้ประเทศไทยต้องเตรียมการเพื่อสร้างความแข็งแกร่งและใช้ประโยชน์จากความสามารถได้เปรียบของทุนทางสังคม การเตรียมความพร้อมด้านทรัพยากรมนุษย์ การเตรียมความพร้อมเพื่อลดผลกระทบทางสังคมที่จะเกิดจากการเปลี่ยนแปลงในโครงสร้างทางการผลิต การแข่งขันที่รุนแรงขึ้นและผลกระทบจากภาวะโลกร้อน การแพร่กระจายของโรคระบาดซึ่งมีแนวโน้มรุนแรงขึ้น

การเตรียมความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานทางสังคมเพื่อรองรับการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ การลดผลกระทบทางสังคมที่เกิดขึ้นจากการอพยพโยกย้ายแรงงานและทรัพยากรระหว่างประเทศ

1.3) กรอบทิศทางการพัฒนาในระยะยาว (พ.ศ. 2553 – 2573) : Sustainable Industry

เป็นการพัฒนาที่เน้นความยั่งยืนเป็นหลัก โดยการพัฒนาจะต้องมุ่งสู่การเป็นเศรษฐกิจสร้างสรรค์และเศรษฐกิจที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Creative and Green Economy) ซึ่งเป็นกระแสการพัฒนาของโลกในปัจจุบัน ที่นอกจากจะแข่งขันกันด้านเศรษฐกิจแล้วยังต้องให้ความสำคัญกับผลกระทบที่จะเกิดกับภาคสังคมและสิ่งแวดล้อมด้วย

ทิศทางการสร้างคุณค่าในเชิงลึก (Vertical Value Creation) ในระยะยาว

- *Product Champion for ASEAN+ 6*

ปัจจุบันสินค้าสำคัญที่ส่งออกไปอาเซียน ได้แก่ รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ แผงวงจรไฟฟ้า น้ำมันสำเร็จรูป เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์ การเปิดเสรีระหว่าง ASEAN และการพัฒนาความร่วมมือระหว่าง SEAN+6 (จีน อินเดีย เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์) ที่ครอบคลุมทั้งด้านสินค้า บริการ และการลงทุน จะทำให้ไทยเข้าเป็นส่วนหนึ่งของห่วงโซ่การผลิตโลก เนื่องจากในปัจจุบันจีนเป็นผู้ผลิตสินค้าอุตสาหกรรมและเป็นผู้ส่งออกรายใหญ่ของโลกและยังเป็นทั้งนักลงทุนรายใหญ่ในอาเซียนและเป็นประเทศผู้รองรับการลงทุนรายใหญ่ที่สุดของโลก การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจที่ใกล้ชิดยิ่งขึ้นกับจีนจะช่วยดึงดูดการลงทุนจากประเทศนอกกลุ่มให้เข้ามาตั้งฐานการผลิตในประเทศไทยเพื่อกระจายสินค้าไปยังตลาดอาเซียนและจีน ประกอบกับการให้เงินสนับสนุนของจีนเพื่อจัดตั้งกองทุนว่าด้วยความร่วมมือด้านการลงทุนจีน-อาเซียน มูลค่า 10 พันล้านเหรียญสหรัฐ และกองทุนกู้ยืมมูลค่า 15 พันล้านเหรียญสหรัฐ เพื่อยกระดับเส้นทางคมนาคมและระบบโลจิสติกส์ของอาเซียนที่เป็นอุปสรรคสำคัญประการหนึ่งต่อการเติบโตอย่างมีศักยภาพของอาเซียน ผลสำเร็จของการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยส่งเสริมศักยภาพด้านการแข่งขันและเชื่อมโยงภาคการค้าการลงทุนระหว่างอาเซียนและจีนให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ การส่งเสริมการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในสาขาสำคัญจะช่วยให้ไทยสามารถขยายการค้าและการลงทุนในสาขาที่ไทยมีศักยภาพได้มากขึ้น เช่น สาขาผลิตภัณฑ์อาหารผลิตภัณฑ์ยานยนต์ ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ รวมถึงสาขาบริการ อาทิ การท่องเที่ยว การบริการสุขภาพ และเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งสาขาต่าง ๆ เหล่านี้ ล้วนเป็นสาขาที่อาเซียนจะเร่งรัดการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจให้เห็นผลเป็นรูปธรรมภายในปี 2553 (ค.ศ.2010) ในขณะเดียวกัน ผู้ประกอบการไทยจึงจำเป็นต้องเร่งปรับตัวและใช้โอกาสจากการลดอุปสรรคทางการค้าและการลงทุนต่างๆ ลง ให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ โดยเฉพาะในสาขาที่ไทยมีความพร้อมและมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูง

ไทยมีโอกาสที่จะขยายตลาดสินค้าในภูมิภาคอาเซียนได้เพิ่มขึ้น โดยปัจจัยเกื้อหนุนที่สำคัญคือ

ไทยมีศักยภาพที่ในการส่งออกสินค้าที่อาเซียนมีความต้องการนำเข้าได้หลายรายการ ซึ่งการลดอุปสรรคทางภาษีน่าจะกระตุ้นให้การส่งออกมีแนวโน้มขยายตัวเพิ่มขึ้น

การลงทุนจากต่างประเทศ ที่เข้ามาใช้ไทยเป็นฐานการผลิตจะช่วยขยายฐานตลาดสินค้าโดยเฉพาะในอุตสาหกรรมใหม่เพิ่มเติมจากโครงสร้างสินค้าที่อาเซียนมีการผลิตอยู่แต่ดั้งเดิม ซึ่งผลในทางอ้อมของการลดอุปสรรคทางภาษีผ่านการดึงดูดการลงทุนที่จะไปมีผลต่อการขยายการค้าภายในภูมิภาคนั้น อาจมีมากกว่าผลในทางตรงของการลดอุปสรรคทางภาษีที่จะช่วยขยายการค้าในสินค้าที่มีการผลิตอยู่ดั้งเดิม

ความได้เปรียบด้านทำเลที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ ผสานกับแนวทางของรัฐบาลในการกำหนดเป้าหมายอุตสาหกรรมยุทธศาสตร์ที่ต้องการให้ไทยเป็นศูนย์กลาง หรือ Hub ของภูมิภาค คาดว่าจะเป็นแรงผลักดันสำคัญอีกประการหนึ่งที่จะให้ไทยขยายตลาดในอาเซียนได้มากขึ้น ซึ่งไทยมีข้อได้เปรียบสำคัญที่รายล้อมด้วยกลุ่มประเทศอินโดจีน และมีเส้นทางคมนาคมเชื่อมต่อไปยังภาคตะวันตกเฉียงใต้ของจีนทิศทางการสร้างคุณค่าในเชิงระนาบ (Horizontal Value Creation) ในระยะยาว

- Green Product & Clean Product

ภาคอุตสาหกรรมของประเทศจำเป็นต้องมีการปรับตัวให้มีกระบวนการผลิตตลอดห่วงโซ่อุปทานการผลิตที่มีความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น เพื่อมุ่งสู่การเป็นอุตสาหกรรมที่มีการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสู่บรรยากาศต่ำ โดยเฉพาะในกลุ่มอุตสาหกรรมใหม่ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม อาทิ

อุตสาหกรรมพลาสติกชีวภาพ ที่ผลิตจากวัตถุดิบทางการเกษตร เช่น มันสำปะหลัง ข้าวโพด ข้าวสาลี อ้อย ซึ่ง สามารถย่อยสลายเองได้ตามธรรมชาติ และไม่ทำลายชั้นบรรยากาศ ซึ่งประเทศไทยมีความอุดมสมบูรณ์ของวัตถุดิบที่สามารถรองรับความต้องการของอุตสาหกรรมดังกล่าวที่เพิ่มมากขึ้นได้อย่างพอเพียง

อุตสาหกรรมพลังงานทดแทน อาทิ พลังงานลม คลื่น แสงอาทิตย์ และความร้อนใต้พิภพ สามารถที่จะนำมาพัฒนาทดแทนพลังงานจากฟอสซิล ซึ่งประเทศไทยมีแหล่งพลังงานแสงอาทิตย์ที่สามารถนำมาพัฒนาเป็นพลังงานในรูปแบบเซลล์แสงอาทิตย์ได้ แต่ต้องพัฒนาให้มีต้นทุนต่ำเพื่อให้คนส่วนใหญ่สามารถนำมาใช้ได้ รวมทั้งมีวัตถุดิบชีวมวลอยู่มากมาย เช่น ฟางข้าว ใบอ้อย สามารถนำมาผลิตเป็นก๊าซชีวภาพ นอกจากนี้ ประเทศไทยมีข้อได้เปรียบในด้านวัตถุดิบการเกษตรที่มีราคาถูกสามารถนำมาผลิตเอทานอลและไบโอดีเซล แต่ต้องคำนึงถึงเรื่องการวางแผนการผลิตและการบริหารจัดการวัตถุดิบทางการเกษตรด้วย เพื่อมิให้ส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมอื่นที่ใช้วัตถุดิบชนิดเดียวกัน

ทิศทางสร้างคุณค่าอย่างยั่งยืน (Sustainable Value Creation) ในระยะยาว

• Social Industrial Zone

Social Industrial Zone หมายถึง แนวทางการรวมตัวกันของชุมชนหนึ่งหรือหลายชุมชนใกล้เคียงที่มีการผลิตหรือการค้าสินค้าประเภทเดียวกัน ซึ่งประกอบด้วยผู้ประกอบการขนาดกลางและเล็กจำนวนมาก และมีระบบที่สร้างความแข็งแกร่งและความมั่นคงทางเศรษฐกิจให้กับชุมชน เนื่องจากมีความยืดหยุ่นในการปรับตัวให้เข้ากับความเปลี่ยนแปลงได้รวดเร็ว การรวมกันเป็นนิคมอุตสาหกรรมจุดประสงค์หลักเพื่อร่วมกันพัฒนาและปกป้องธุรกิจของชุมชน ก่อให้เกิดความรู้สึกรักและสามัคคีกันในชุมชน เนื่องจากมีการร่วมทำกิจกรรม การพบปะสังสรรค์กันมากขึ้น ไม่ใช่ทำงานแบบต่างคนต่างทำผู้ประกอบการหลายรายถึงจะผลิตสินค้าประเภทเดียวกัน แต่มีความแตกต่างกันในรูปแบบ จะสร้างเอกลักษณ์โดดเด่นของตนขึ้น โดยไม่ลอกเลียนแบบกัน นอกจากนี้ ยังเป็นที่มาของธุรกิจที่เกี่ยวข้องอื่นๆ เกิดเป็นธุรกิจครบวงจร การผลิตจะประสบผลสำเร็จ เช่น การผลิตรองเท้า จะมีบริษัททั้งผู้ผลิตและผู้นำเข้า วัตถุดิบ (หนัง ผ้า ฯลฯ) อุปกรณ์ตกแต่ง (เส้น พื้น หุ่น ฯลฯ) เครื่องจักรกล บรรจุภัณฑ์ เป็นต้น พร้อมสรรพในนิคมอุตสาหกรรม เมื่อการผลิตสินค้าแพร่หลายและมีความชัดเจนมากขึ้น ผู้ประกอบการก็รวมตัวกันเพื่อประชาสัมพันธ์สินค้าและขยายตลาดให้กว้างขวางขึ้น มีการจัดตั้งสำนักงานในลักษณะของศูนย์บริการ (Service Center) ให้ความช่วยเหลือต่างๆ ไป ได้แก่ ช่วยประชาสัมพันธ์ ให้ข้อมูลข่าวสาร ให้คำปรึกษาและคำแนะนำทางกฎหมาย และความสนับสนุนด้านการเงินบางกิจกรรม เป็นต้น นอกจากแนวทางดังกล่าวซึ่งเป็นการรวมกลุ่มกันของผู้ประกอบการรายย่อยใน Cluster และชุมชนเดียวกันแล้ว ยังมีอีกแนวทางหนึ่งซึ่งจะช่วยให้ภาคการผลิตเข้มแข็งขึ้นได้โดยการนำของผู้ประกอบการรายใหญ่ที่มีความเข้มแข็ง เป็นผู้ให้การสนับสนุนในพื้นฐานการผลิตที่ต้องใช้เงินลงทุนค่อนข้างสูงและการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพเพื่อเป็นหลักในการเข้ามามีกิจกรรมร่วมกัน ซึ่งหากสามารถวางแผนการรวมกลุ่มของอุตสาหกรรมให้ร่วมกับชุมชน และสามารถร่วมกันวางแผนการผลิต และพัฒนาผลิตภัณฑ์ร่วมกันเป็นกลุ่มก้อนจนครบตลอดห่วงโซ่การผลิตได้ จะทำให้เกิดความเข้มแข็งทั้ง Cluster ทั้งผู้ประกอบการรายใหญ่และรายย่อยในกลุ่ม รวมถึงชุมชนด้วย ซึ่งทิศทางปรับตัวของอุตสาหกรรมในระยะยาวนั้น หากผู้ประกอบการรายย่อยของอุตสาหกรรมไทยสามารถรวมกลุ่มและจัดตั้งเป็น Social Industrial Zone ได้โดยการให้ความช่วยเหลือจากภาครัฐ จะทำให้ภาคอุตสาหกรรมทั้งรายใหญ่และรายย่อย ของไทยมีความเข้มแข็งและมีความเชื่อมโยงกันชุมชนช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตของคนในชุมชนได้อย่างยั่งยืน เนื่องจากทุกภาคส่วนในชุมชนจะเข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผนนโยบายและมีส่วนในการเป็นเจ้าของร่วมกัน

• Green Industry Zone

การพัฒนาพื้นที่ให้เป็นพื้นที่การผลิตสีเขียว (Green Industrial Zone) โดยการส่งเสริมกิจกรรมในภาคการผลิตที่ปล่อยคาร์บอนต่ำ การผลิตที่คำนึงถึงความสมดุลและยั่งยืนในการผลิตและบริโภค โดยการปรับรูปแบบการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม สนับสนุนการผลิตและการใช้ทรัพยากรอย่าง

มีประสิทธิภาพ ส่งเสริมการผลิตที่สะอาด สนับสนุนส่งเสริมให้เกิดการลงทุนในภาคการผลิตที่เน้นการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม รวมทั้งปรับโครงสร้างการผลิตสู่ภาคเกษตรและบริการ โดยส่งเสริมการเกษตร การค้า การบริการ และการลงทุนที่ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม การส่งเสริมการผลิตและใช้พลังงานหมุนเวียน และพลังงานสะอาด และการวางผังเมืองที่ผสมผสานระบบนิเวศน์เข้าด้วยกัน โดยกำหนดมาตรการจูงใจทางเศรษฐกิจศาสตร์ทั้งการเงินการคลัง การปรับระบบภาษี และมาตรการทางการตลาด ควบคู่กับการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและแบบแผนการบริโภคของสังคมให้มุ่งสู่ความยั่งยืน การปลูกฝังจิตสำนึก สร้างค่านิยมในการดำเนินชีวิต และองค์ความรู้ เรื่องการบริโภคที่ยั่งยืน และการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมการใช้ประโยชน์ภูมิปัญญาท้องถิ่น ในการผลิตสินค้าและบริการสีเขียว และสินค้าและบริการเชิงสร้างสรรค์ เพื่อนำไปสู่สังคมเศรษฐกิจคาร์บอนต่ำ

2) ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรม ระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2553 – 2557)

ยุทธศาสตร์	กลยุทธ์
<p>ยุทธศาสตร์ที่ 1 การเพิ่มขีดความสามารถของผู้ประกอบการ และภาคอุตสาหกรรมในการแข่งขัน และการสร้างความเชื่อมโยงสู่พื้นที่และตลาดอาเซียน</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ด้านการสร้างความเข้มแข็ง <ul style="list-style-type: none"> ○ เพิ่มประสิทธิภาพการผลิต และการบริหารจัดการ โดยเฉพาะผลิตภาพแรงงาน (Labor Productivity) และผลิตภาพการผลิตรวม (Total Factor Productivity) ○ จัดพื้นที่อุตสาหกรรม (Zoning Planning) ในแต่ละพื้นที่อย่างเหมาะสม ให้สอดคล้องกับทุกด้าน เช่น วัตถุประสงค์ การขนส่ง สิ่งแวดล้อม และชุมชน เป็นต้น ○ สนับสนุนการเชื่อมโยงอุตสาหกรรม ทั้งภายในกลุ่มสาขา และการเชื่อมโยงข้ามกลุ่มสาขา รวมถึง Cluster ใน ASEAN Production Chain ที่ต้องการทรัพยากรจากประเทศเพื่อนบ้าน เพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับผลิตภัณฑ์ ○ การขยายโอกาสเข้าสู่ตลาดสากล โดยเฉพาะตลาด ASEAN โดยพัฒนาสินค้าเข้าสู่มาตรฐานสากล ตรงตามความต้องการ และสินค้าที่มีโอกาสสูงในการเจาะตลาด

ยุทธศาสตร์	กลยุทธ์
	<ul style="list-style-type: none"> • ด้านนโยบายและมาตรการ <ul style="list-style-type: none"> ○ การมีกฎระเบียบและนโยบายที่เอื้อต่อธุรกิจ ได้แก่ การปรับปรุงกฎระเบียบต่างๆ ที่ไม่เอื้อการมีนโยบายที่เป็นประโยชน์และมีความต่อเนื่อง เช่น การส่งเสริมการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพการมีนโยบายการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมที่ต่อเนื่องชัดเจน การปรับปรุงกฎระเบียบแรงงานต่างด้าว การมีนโยบายเชิงรุกเกี่ยวกับการเจรจาเรื่องมาตรการที่มีใช้ภาษี (Non-tariff Barrier: NTB) การมีนโยบายการต่างประเทศที่พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงไปสู่การเป็นโลกหลายศูนย์กลาง (Global Multi-polar) เป็นต้น ○ สร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน ทั้งในระดับมหภาค และระดับอุตสาหกรรม เช่น การค้า การลงทุน กฎระเบียบด้านการเงิน การคมนาคม ระบบ Logistic การพัฒนาสายพานการผลิตใน ASEAN การสร้างความร่วมมือในการตรวจสอบ และสร้างมาตรฐานสินค้า และการขนส่งวัตถุดิบ ภายในกลุ่ม Supply Chain เป็นต้น ○ สร้างและพัฒนาผู้ประกอบการสากล เพื่อรองรับเศรษฐกิจไร้พรมแดน ○ ส่งเสริมผลิตภาพและศักยภาพการผลิตเพื่อการแข่งขัน โดยการส่งเสริมการปรับปรุง เครื่องจักร และการนำเทคโนโลยีการผลิตและการจัดการสมัยใหม่มาใช้ เป้าหมายเพื่อให้ภาคอุตสาหกรรมมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น

ยุทธศาสตร์	กลยุทธ์
<p>ยุทธศาสตร์ที่ 2</p> <p>การส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมที่สร้างคุณค่า มีนวัตกรรม และเชื่อมโยงกับการใช้วัตถุดิบในประเทศ รวมทั้งอุตสาหกรรมต้นน้ำ</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ด้านการสร้างความเข้มแข็ง <ul style="list-style-type: none"> ○ พัฒนาอุตสาหกรรมฐานรากและอุตสาหกรรมที่เชื่อมโยง ให้เข้มแข็ง ทั้งสาขาที่เชื่อมโยงกับการใช้วัตถุดิบในประเทศ และสาขาที่สนับสนุนอุตสาหกรรมที่มีอยู่ที่สำคัญ โดยสนับสนุนการยกระดับทั้งห่วงโซ่มูลค่า และการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ○ ส่งเสริมด้านการวิจัยและพัฒนา (Research and Development: R&D) ที่สอดคล้องกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรมทั้งในระดับงานวิจัย และการนำไปใช้ประโยชน์ โดยเฉพาะการพัฒนาจากวัตถุดิบทางการเกษตรไปสู่สินค้าอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าสูงด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Science and Technology: S&T) อาทิ เทคโนโลยีชีวภาพ (Biotechnology), เทคโนโลยีวัสดุ (Material Technology) ○ สนับสนุนการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรม มาพัฒนาสินค้าและบริการร่วมกับความเป็นเอกลักษณ์ของประเทศ (Creative Economy) รวมถึง การพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้มีคุณค่า (ยี่ห้อ (Brand), การออกแบบ (Design), การใช้งาน (Function) , ฯลฯ) และการสร้างเครือข่ายอุตสาหกรรมสินค้านวัตกรรมใหม่ ๆ ○ พัฒนาและเตรียมความพร้อมกำลังคน ด้านอุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่มีคุณภาพในสัดส่วนที่สอดคล้องกับความต้องการของทั้งภาครัฐและเอกชน รวมถึงพัฒนาบุคลากรให้มีคุณภาพ/คุณค่า (Value) ให้มากขึ้น

ยุทธศาสตร์	กลยุทธ์
	<ul style="list-style-type: none"> • ด้านนโยบายและมาตรการ <ul style="list-style-type: none"> ○ บูรณาการนโยบายการผลิตภาคเกษตร โดยมีการวางแผนการผลิตภาคเกษตร ให้ผลิตภัณฑ์ของภาคเกษตร สามารถสนองตอบความต้องการของภาคอุตสาหกรรมได้อย่างตรงความต้องการและมีความมั่นคงทางวัตถุดิบ ○ Government Procurement ในการส่งเสริมให้หน่วยงานภาครัฐใช้สินค้าวัตถุดิบที่คิดค้นจากในประเทศ ○ นโยบายส่งเสริมการประกอบธุรกิจในสินค้าที่มีนวัตกรรม เช่น การใช้มาตรการภาษี สินเชื่อ การบ่มเพาะ การร่วมทุน ฯลฯ ที่จะผลักดันให้มีการนำงานวิจัย หรือสินค้านวัตกรรมในระดับห้องทดลองไปสู่การประกอบธุรกิจ เป้าหมาย เพื่อให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมที่สร้างคุณค่า และนวัตกรรมรวมทั้ง อุตสาหกรรมต้นน้ำ
<p>ยุทธศาสตร์ที่ 3</p> <p>พัฒนาอุตสาหกรรม เพื่อสังคมและสิ่งแวดล้อม</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ด้านการสร้างเสริมความเข้มแข็ง <ul style="list-style-type: none"> ○ ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการมีความรับผิดชอบต่อสังคม โดยสร้างจิตสำนึกให้กับผู้ประกอบการในการผลิตสินค้าโดยประหยัดทรัพยากรธรรมชาติ เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และเป็นธรรมกับสังคม สนับสนุนให้ภาคเอกชนเกิดความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมของอุตสาหกรรมที่ชัดเจน เป็นรูปธรรม ตรวจสอบได้สร้างความเข้าใจและความมีส่วนร่วมกับชุมชนในพื้นที่ ○ ส่งเสริมการวิจัยเพื่อให้เกิดการผลิตสีเขียวและการผลิตที่สะอาด (Green & Clean Production) ทั้งภาครัฐและเอกชน เช่น สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีที่เหมาะสมเพื่อการอนุรักษ์พลังงานและจัดการสิ่งแวดล้อม

ยุทธศาสตร์	กลยุทธ์
	<ul style="list-style-type: none"> • ด้านนโยบายและมาตรการ <ul style="list-style-type: none"> ○ นโยบายการควบคุมมลพิษ เช่น เจริญจัดการควบคุมมลพิษทางอากาศ ชยะ น้ำเสีย กลิ่นที่เกิดจากภาคการผลิต เป้าหมาย เพื่อให้ภาคอุตสาหกรรมตระหนัก และให้ความสำคัญกับสังคมและสิ่งแวดล้อม
<p>ยุทธศาสตร์ที่ 4</p> <p>ส่งเสริมการลงทุนเพื่อการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ด้านการสร้างความเข้มแข็ง <ul style="list-style-type: none"> ○ ส่งเสริมการลงทุนให้มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน โดยเฉพาะการลงทุน ที่สร้างคุณค่าแก่ประเทศ เพื่อเป็นการสร้างงาน สร้างรายได้ เงินตราต่างประเทศ และเป็นการส่งเสริมการพัฒนาและถ่ายทอดเทคโนโลยี ○ ส่งเสริมการลงทุนไทยในต่างประเทศ พัฒนานักลงทุนไทยให้มีความพร้อมในการลงทุนต่างประเทศ ประสานงานหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อดำเนินการอย่างเป็นบูรณาการในการอำนวยความสะดวกการลงทุนในต่างประเทศ • ด้านนโยบายและมาตรการ <ul style="list-style-type: none"> ○ นโยบายส่งเสริมการลงทุน โดยให้สิทธิและประโยชน์ในด้านต่างๆ ○ มาตรการชักจูงการลงทุนเชิงรุก จัดกิจกรรมชักจูงนักลงทุนเป้าหมาย ○ มาตรการสร้างภาพลักษณ์เศรษฐกิจการลงทุนของประเทศไทย ดำเนินการผ่านสื่อต่างๆ ○ มาตรการพัฒนาปัจจัยที่เกื้อหนุนและแก้ไขปัญหาคือ เป็นอุปสรรคต่อการลงทุนส่งเสริมการพัฒนาปัจจัยเกื้อหนุนการลงทุน ประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ เพื่อแก้ปัญหานักลงทุนเป้าหมาย เพื่อส่งเสริมให้เกิดการลงทุนทั้งในประเทศและต่างประเทศ

2.2.9 แผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2555 – 2559)

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) ได้จัดทำแผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2555 – 2559) มีกรอบแนวคิดในการผลักดันให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นพลังขับเคลื่อนหลักของเศรษฐกิจไทย โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาศักยภาพวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพื่อให้ดำเนินธุรกิจโดยใช้ความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ นวัตกรรม และเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม ทั้งในระดับสาขาธุรกิจและระดับผู้ประกอบการ และมุ่งสนับสนุนตามระยะการเติบโตของธุรกิจ ได้แก่ **ขั้นเริ่มต้นธุรกิจ (Start-up)** ที่หมายถึงธุรกิจที่มีระยะเวลาการดำเนินธุรกิจไม่เกิน 3 ปี **ขั้นเติบโต (Growth & Maturity)** และ**ขั้นการปรับเปลี่ยนธุรกิจ (Turn around)** ซึ่งจะครอบคลุมมิติเชิงพื้นที่ ทั้งระดับภาพรวมประเทศ กลุ่มจังหวัด และรายจังหวัด เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายการกระจายความเจริญจากส่วนกลางสู่ภูมิภาคและยุทธศาสตร์การพัฒนาเชิงพื้นที่

ทิศทางการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2555-2559) จะมุ่งเน้นการพัฒนาศักยภาพวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้เติบโตอย่างสมดุลและยั่งยืน โดยการเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันทั้งในเชิงคุณภาพ ประสิทธิภาพ การสร้างสรรค์และนวัตกรรมให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และวิสาหกิจรายย่อย กระตุ้นให้เกิดการรวมตัวและเชื่อมโยงกันทางธุรกิจ เน้นการพัฒนาเชิงพื้นที่ โดยคำนึงถึงปัจจัยด้านสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และเอกลักษณ์ของแต่ละพื้นที่ ในด้านการเสริมสร้างศักยภาพ เพื่อเตรียมพร้อมสู่การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจและการเปิดเสรี จะมุ่งเน้นการสนับสนุนด้านโครงสร้างพื้นฐานและการสร้างสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการค้าและดำเนินธุรกิจระหว่างประเทศ

วิสัยทัศน์

พัฒนาศักยภาพวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไทย ให้เติบโตอย่างสมดุลและยั่งยืน เพื่อเป็นพลังขับเคลื่อนหลักของเศรษฐกิจไทย

พันธกิจ

- พันธกิจ 1** สนับสนุนปัจจัยเกื้อหนุนที่จำเป็นและเหมาะสมต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไทยทั้งภาคการผลิต การค้า และบริการ
- พันธกิจ 2** เสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไทยโดยใช้องค์ความรู้ ทักษะฝีมือ เทคโนโลยี นวัตกรรม ความคิดสร้างสรรค์ และวัฒนธรรม
- พันธกิจ 3** ส่งเสริมบทบาทวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไทยแต่ละพื้นที่ในการสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ โดยคำนึงถึงคุณค่าทางสังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล

พันธกิจ 4 ส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไทย ให้มีศักยภาพในทางการค้า และการลงทุนทั้งในและต่างประเทศ

โดยมียุทธศาสตร์และกลยุทธ์การส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ดังนี้

ยุทธศาสตร์	กลยุทธ์
<p>ยุทธศาสตร์ที่ 1 สนับสนุนปัจจัยแวดล้อมให้เอื้อต่อการดำเนินธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไทย โดยดำเนินการสนับสนุนปัจจัยพื้นฐาน 2 ส่วน คือ</p> <ul style="list-style-type: none"> • การสร้างปัจจัยแวดล้อมเพื่อให้เอื้อต่อการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในทุกระดับการเติบโตของธุรกิจให้มีประสิทธิภาพและธรรมาภิบาล รวมทั้งพัฒนาเครือข่ายการทำงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของภาครัฐอย่างมีบูรณาการ • การสร้างภูมิคุ้มกันจากปัจจัยเสี่ยงทั้งภายในและภายนอกประเทศ การฟื้นฟูและบรรเทาผลกระทบที่เกิดขึ้นกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จากสถานการณ์ฉุกเฉินและสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง 	<p>กลยุทธ์ที่ 1.1 พัฒนาศักยภาพหน่วยงานและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พัฒนาให้เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ได้รับการพัฒนาความรู้ความสามารถ เข้าใจสภาพปัญหาและความต้องการที่แท้จริงของผู้ประกอบการ เข้าใจแนวทางการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม รวมทั้งผลักดันให้มีสถาบันสำหรับการพัฒนาความรู้ของผู้ที่เกี่ยวข้องตั้งแต่ระดับผู้กำหนดนโยบายจนถึงระดับเจ้าหน้าที่ เพื่อให้การส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ</p> <p>กลยุทธ์ที่ 1.2 พัฒนาระบบฐานข้อมูลวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และข้อมูลองค์ความรู้เพื่อประโยชน์ในการวางแผนการส่งเสริมและดำเนินธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พัฒนาระบบฐานข้อมูลวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยการเชื่อมโยงและบูรณาการการจัดทำข้อมูลร่วมกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐและเอกชน เพื่อให้สามารถอ้างอิงข้อมูลได้จากฐานข้อมูลเดียวกัน ลดความซ้ำซ้อนของการจัดทำระบบฐานข้อมูล เกิดความคุ้มค่า และเป็นประโยชน์ในการวางแผนการส่งเสริมและการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม รวมทั้งขยายและสร้างช่องทางให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถเข้าถึงข้อมูลได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว</p>

ยุทธศาสตร์	กลยุทธ์
	<p>กลยุทธ์ที่ 1.3 ทบทวน ปรับปรุง และผลักดัน กฎหมาย กฎระเบียบ มาตรการ ภาษีและการให้สิทธิประโยชน์ เพื่อเอื้อและลดอุปสรรคต่อการดำเนินธุรกิจของ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม</p> <p>ผลักดันให้เกิดการทบทวน ปรับปรุง แก้ไขกฎหมาย กฎระเบียบ ขั้นตอน วิธีการปฏิบัติ ให้สอดคล้องกับ สถานการณ์และความต้องการทางด้านธุรกิจ เพื่อลด อุปสรรค อำนวยความสะดวก สร้างโอกาสให้แก่วิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม และส่งเสริมให้ภาครัฐใช้ กฎหมายเป็นเครื่องมือในการสร้างแรงจูงใจให้วิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมดำเนินการตามทิศทางที่ สอดคล้องกับนโยบายของรัฐ อาทิ การลดอัตราภาษี การให้ สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริมการลงทุนแก่วิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม และส่งเสริมให้วิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อมเข้าถึงสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ที่ภาครัฐจัดให้ เป็น ต้น รวมทั้งการใช้กฎหมาย กฎระเบียบเป็นเครื่องมือในการ การส่งเสริมจริยธรรม คุณธรรม ความโปร่งใส เพื่อลดความ ได้เปรียบ/เสียเปรียบในการดำเนินธุรกิจ</p> <p>กลยุทธ์ที่ 1.4 เสริมสร้างระบบและเตรียมความพร้อม เพื่อให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถ เข้าถึงเงินทุนและเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการ ทางการเงิน</p> <p>ส่งเสริมและสนับสนุนให้วิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อมเข้าถึงเงินทุนได้มากขึ้น โดยการเตรียมความ พร้อมให้แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมด้านการ บริหารจัดการธุรกิจ ส่งเสริมบทบาทของสถาบันการเงินให้มี ส่วนร่วมในการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การเชื่อมโยงบริการทางการเงินกับโครงการส่งเสริมพัฒนา วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของหน่วยงานต่างๆ การ</p>

ยุทธศาสตร์	กลยุทธ์
	<p>เพิ่มช่องทางหรือโอกาสการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ทั้งตลาดเงิน ตลาดทุน และแหล่งเงินทุนอื่นๆ การปรับปรุงระบบการค้า ประกันสินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม รวมทั้ง การส่งเสริมระบบข้อมูลกลางเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการ เข้าถึงแหล่งเงินทุน และผลักดันให้หน่วยงานแหล่งเงินทุน ต่างๆ นำข้อมูลจากฐานข้อมูลดังกล่าวไปใช้ในประกอบการ พิจารณา</p> <p>กลยุทธ์ที่ 1.5 สร้างความเข้มแข็งให้แก่กลไกและ เครือข่ายการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาด ย่อม</p> <p>ผลักดันให้การส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาด ย่อมเป็นวาระแห่งชาติ และส่งเสริมให้หน่วยงานภาครัฐและ เอกชน นำแผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาด ย่อมไปใช้เป็นกรอบการดำเนินงานและจัดสรรงบประมาณ รวมทั้งพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือในการส่งเสริมวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม ระหว่างส่วนราชการหน่วยงาน ของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือองค์การเอกชน ทั้งในส่วนกลางและ ส่วนภูมิภาค พร้อมทั้งสร้างกลไกการติดตามและประเมินผล และพัฒนาตัวชี้วัดการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อม</p> <p>กลยุทธ์ที่ 1.6 ส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาด ย่อมให้ดำเนินธุรกิจโดยใช้หลักธรรมาภิบาล และ สนับสนุนการประกอบธุรกิจที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม</p> <p>ส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้มี ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจอย่างมีความ รับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม และใช้ธรรมาภิบาลใน การประกอบธุรกิจ เช่น การสนับสนุนเงินทุน การให้สิทธิ ประโยชน์ในการดำเนินธุรกิจ (ภาษี การส่งเสริมการลงทุน ค่าธรรมเนียม) เป็นต้น</p>

ยุทธศาสตร์	กลยุทธ์
	<p>กลยุทธ์ที่ 1.7 สร้างกลไกและระบบการยกระดับความรู้ความสามารถทักษะบุคลากรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ด้านการจัดการ การผลิตให้สอดคล้องกับความต้องการของภาคธุรกิจ</p> <p>ส่งเสริมการพัฒนาบุคลากรให้สอดคล้องกับความต้องการของภาคธุรกิจ โดยการพัฒนาหลักสูตรการศึกษา การเรียนการสอนที่เน้นการฝึกปฏิบัติงานในสถานประกอบการ การส่งเสริมให้นำระบบการจ่ายค่าตอบแทนตามมาตรฐานฝีมือแรงงานมาใช้ให้มากขึ้น การสร้างแรงจูงใจในการพัฒนาบุคลากรโดยการให้สิทธิประโยชน์ต่าง ๆ พร้อมทั้งดำเนินการส่งเสริมพัฒนาผู้ให้บริการแก่ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (นักวิจัย พี่เลี้ยง และที่ปรึกษา) ให้มีศักยภาพและความสามารถในการให้บริการ มีจำนวนที่เพียงพอ และมีอัตราค่าบริการที่เหมาะสมที่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถเข้าถึงได้</p> <p>กลยุทธ์ที่ 1.8 เพิ่มประสิทธิภาพหน่วยให้บริการด้านเทคโนโลยี นวัตกรรม ทรัพย์สินทางปัญญา คุณภาพมาตรฐานและสนับสนุนให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเข้าถึงบริการได้อย่างทั่วถึง</p> <p>สนับสนุนให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การวิจัยและพัฒนา นวัตกรรม และทรัพย์สินทางปัญญาไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินธุรกิจ โดยการให้ความรู้ สนับสนุนเงินทุนสิทธิประโยชน์ และข้อมูลให้แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พร้อมทั้งสนับสนุนการเพิ่มศักยภาพทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพของหน่วยที่ให้บริการด้านเทคโนโลยี นวัตกรรม ทรัพย์สินทางปัญญา และการรับรองมาตรฐาน เพื่อให้มีความเพียงพอและสอดคล้องกับความต้องการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม</p>

ยุทธศาสตร์	กลยุทธ์
	<p>กลยุทธ์ที่ 1.9 พัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการตลาดให้แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม</p> <p>ส่งเสริมการสร้างเครื่องมือและกลไกเพื่ออำนวยความสะดวกทางการตลาดให้แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยการสร้างองค์ความรู้ด้านการตลาด เพื่อให้บริการแก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การส่งเสริมพื้นที่ทางการค้าสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยจัดให้มีโครงสร้างพื้นฐานด้านการตลาด บริการทางการค้าอย่างครบวงจร การส่งเสริมสิ่งอำนวยความสะดวกด้านโลจิสติกส์ การสร้างกลไกตลาดที่มีจรรยาบรรณ คุณธรรม ความโปร่งใส รวมทั้งส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้มีบทบาทในการจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐมากขึ้น เช่น การกำหนดสัดส่วนการจัดซื้อจัดจ้าง การกำหนดโครงการจัดซื้อจัดจ้างให้เป็นการเฉพาะแก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การปรับปรุงกฎระเบียบและแนวทางปฏิบัติ การให้สิทธิพิเศษในการยื่นข้อเสนอโครงการ เป็นต้น</p> <p>กลยุทธ์ที่ 1.10 สร้างภูมิคุ้มกัน ฟันฟู และบรรเทาผลกระทบที่เกิดขึ้นกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม</p> <p>สนับสนุนและส่งเสริมการสร้างความพร้อมเพื่อรองรับสถานการณ์ฉุกเฉินในรูปแบบต่างๆ เช่น ภัยธรรมชาติ การชุมนุมต่าง ๆ ความผันผวนทางเศรษฐกิจ เพื่อให้สามารถแก้ไข ฟันฟู และบรรเทาผลกระทบที่เกิดขึ้นกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยกำหนดมาตรการช่วยเหลือต่าง ๆ เช่น การจัดสรรเงินกองทุนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การระดมทุน การลดภาระค่าใช้จ่าย การเสริมสภาพคล่อง การจัดหาพื้นที่ประกอบการ พร้อมทั้งสนับสนุนให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้ความสำคัญกับการสร้างภูมิคุ้มกันจากปัจจัยที่ส่งผลกระทบ</p>

ยุทธศาสตร์	กลยุทธ์
	<p>ต่อการดำเนินธุรกิจ เช่น การบริหารความเสี่ยงจากปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อธุรกิจ (อาทิ การทำประกันภัย การทำสัญญาซื้อ-ขายอัตราแลกเปลี่ยนล่วงหน้า) และการสนับสนุนการจัดทำระบบศูนย์ข้อมูลระบบเตือนภัยให้แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เป็นต้น</p>
<p>ยุทธศาสตร์ที่ 2 เสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไทย</p> <p>ครอบคลุมประเด็นสำคัญ ได้แก่ การเพิ่มผลผลิตในการดำเนินธุรกิจ การยกระดับความสามารถด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การบริหารจัดการ มาตรฐาน และคุณภาพของสินค้าและบริการ การขยายโอกาสทางการตลาด และการให้บริการของหน่วยงานภาครัฐ เป็นต้น ทั้งนี้ ปัจจัยเหล่านี้จะมีส่วนสนับสนุนให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการผลิต ภาคการค้า และภาคบริการมีความเข้มแข็ง และสามารถแข่งขันได้อย่างยั่งยืน</p>	<p>กลยุทธ์ที่ 2.1 เพิ่มผลผลิตและพัฒนาประสิทธิภาพในการดำเนินธุรกิจ</p> <p>การเพิ่มผลผลิตและประสิทธิภาพของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำเป็นจะต้องมีการวิเคราะห์ ประเมินศักยภาพของธุรกิจ เพื่อให้ทราบถึงความสามารถในการดำเนินธุรกิจ และนำมาเป็นแนวทางในการปรับปรุง พัฒนาประสิทธิภาพการดำเนินงาน ลดต้นทุนการผลิต และเพิ่มผลผลิต โดยในระยะเริ่มต้นต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญเพื่อให้คำปรึกษา หรืออาจนำรูปแบบธุรกิจที่ประสบความสำเร็จมาประยุกต์ใช้ในการดำเนินธุรกิจ รวมทั้งสนับสนุนการพัฒนาบุคลากรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้มีความรู้และทักษะในการวิเคราะห์ และประเมินศักยภาพของธุรกิจ และควรส่งเสริมให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีการดำเนินธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคม นอกจากนี้ภาครัฐควรเพิ่มศักยภาพของหน่วยงานที่ให้บริการ (Service Provider) ให้สอดคล้องและเพียงพอต่อความต้องการ</p> <p>กลยุทธ์ที่ 2.2 ส่งเสริมการสร้างพันธมิตรทางธุรกิจ การรวมกลุ่มและการพัฒนาเครือข่ายวิสาหกิจ</p> <p>การพัฒนาพันธมิตรทางธุรกิจ การรวมกลุ่มและเครือข่ายวิสาหกิจเป็นแนวทางสำคัญที่ทำให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีความเข้มแข็ง และมีศักยภาพทางการแข่งขันเพิ่มขึ้น จากการนำศักยภาพที่แตกต่างกันมาเกื้อหนุนกัน และเชื่อมโยงการดำเนินธุรกิจร่วมกันของสมาชิกเครือข่ายในห่วงโซ่อุปทาน (Supply Chain)</p>

ยุทธศาสตร์	กลยุทธ์
	<p>โดยพัฒนาเครือข่ายร่วมกับหน่วยงาน ภาครัฐ ภาคเอกชน และสถาบันที่เกี่ยวข้อง ซึ่งทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูล และองค์ความรู้ระหว่างสมาชิก ช่วยลดต้นทุนในการดำเนิน ธุรกิจ รวมทั้งเป็นการสนับสนุนการเพิ่มผลิตภาพ (Productivity) การส่งเสริมเครือข่ายวิสาหกิจในลักษณะนี้ สามารถดำเนินการได้โดยการจัดทำยุทธศาสตร์การ พัฒนาเครือข่ายวิสาหกิจ เพื่อเป็นทิศทางการพัฒนา เครือข่ายวิสาหกิจเป้าหมาย และพัฒนาผู้ประกอบการ พัฒนาเครือข่ายวิสาหกิจ ให้เป็นผู้นำในการผลักดันให้เกิด การรวมกลุ่มและพัฒนาความสามารถในการแข่งขันของ เครือข่ายอย่างต่อเนื่อง</p> <p>กลยุทธ์ที่ 2.3 พัฒนาสินค้าและบริการของวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด โดยใช้เทคโนโลยี นวัตกรรม ภูมิปัญญา และทุนทางวัฒนธรรม</p> <p>การพัฒนาสินค้าและบริการของวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมให้สามารถตอบสนองความต้องการของ ตลาด ภาครัฐควรกระตุ้นให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาด ย่อมใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์โดยการสนับสนุนที่ปรึกษา ผู้เชี่ยวชาญ และเงินทุนให้แก่ผู้ประกอบการ เพื่อพัฒนา สินค้าและบริการโดยการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญาผสานกับ เทคโนโลยีและนวัตกรรม เสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการ คุ่มครองทรัพย์สินทางปัญญาเพื่อให้ผู้ประกอบการทราบถึง การคุ้มครองทางกฎหมายในสินค้าและบริการที่ได้พัฒนาขึ้น สนับสนุนให้มีการทำวิจัยและพัฒนาเชิงประยุกต์และใช้ ประโยชน์จากงานศึกษาวิจัยที่มีอยู่ทั้งในประเทศและ ต่างประเทศ อีกทั้งสนับสนุนให้เกิดเครือข่ายนักออกแบบ นักการตลาด และนักพัฒนาผลิตภัณฑ์ ในห่วงโซ่มูลค่า (Value Chain) เพื่อให้มีบทบาทในการริเริ่มผลิตสินค้าและ บริการใหม่</p>

ยุทธศาสตร์	กลยุทธ์
	<p>กลยุทธ์ที่ 2.4 ยกกระดับคุณภาพสินค้าและบริการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้ได้มาตรฐานสากล</p> <p>การสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำเป็นที่จะต้องมีการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานของสินค้าและบริการอย่างต่อเนื่อง และยกระดับการผลิตสินค้าและบริการให้ได้มาตรฐาน โดยเฉพาะมาตรฐานตามที่กฎหมายกำหนด ตลอดจนกำหนดมาตรฐานวิชาชีพ (Professional Certification) และเกณฑ์คุณภาพธุรกิจในระดับภาคการค้าและบริการ นอกจากนี้ เพื่อให้การยกระดับคุณภาพสินค้าและบริการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีประสิทธิภาพมากขึ้น ภาครัฐควรสนับสนุนให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเข้าถึงบริการของหน่วยงานรับรองมาตรฐานต่างๆ ได้สะดวกและรวดเร็ว และส่งเสริมให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีศักยภาพได้รับการรับรองมาตรฐานระดับสากล เพื่อให้เกิดการยอมรับจากผู้บริโภค รวมทั้งส่งเสริมให้ธุรกิจบริการนำแนวทางวิศวกรรมและการจัดการบริการมาประยุกต์ใช้ในการดำเนินงาน เพื่อให้ธุรกิจมีการดำเนินงานที่เป็นระบบและมีความน่าเชื่อถือ</p> <p>กลยุทธ์ที่ 2.5 สร้างโอกาสและเพิ่มช่องทางการตลาดให้แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม</p> <p>การพัฒนาด้านการตลาดสามารถดำเนินการได้โดยการให้ความรู้พื้นฐานด้านการตลาด สนับสนุนกิจกรรมส่งเสริมด้านการตลาด พัฒนาตราสินค้า และเพิ่มช่องทางการตลาดอย่างทั่วถึงในประเทศและระหว่างประเทศ เช่น การค้าผ่านระบบสารสนเทศ กิจกรรมการค้าระหว่างประเทศ (Trading Firm) เป็นต้น โดยการพัฒนาร้านค้าส่งให้สามารถช่วยเหลือและเชื่อมโยงกับร้านค้าปลีกดั้งเดิม เพื่อยกระดับ</p>

ยุทธศาสตร์	กลยุทธ์
	<p>ภาคการค้าในภาพรวม และสนับสนุนให้มีการนำข้อมูลด้านการตลาดเชิงลึกมาใช้ประโยชน์ประกอบในการดำเนินธุรกิจ</p> <p>กลยุทธ์ที่ 2.6 พลิกฟื้นธุรกิจเพื่อความอยู่รอด</p> <p>การช่วยเหลือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้สามารถพลิกฟื้นการดำเนินธุรกิจเพื่อความอยู่รอดหรือลดผลกระทบจากการเลิกกิจการ ทำได้โดยการสนับสนุนที่ปรึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญในการปรับปรุงการดำเนินธุรกิจ ตลอดจนสนับสนุนด้วยมาตรการทางการเงิน เพื่อให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถฟื้นฟูธุรกิจและปรับรูปแบบการดำเนินธุรกิจ รวมทั้งส่งเสริมให้มีหน่วยงานกลางทำหน้าที่รวบรวมข้อมูล ประสานงานเพื่อช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกแก่ผู้ประกอบการในการปรับปรุงธุรกิจ และ ขายหรือซื้อกิจการ</p> <p>กลยุทธ์ที่ 2.7 สร้างและพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการใหม่</p> <p>การสร้างและพัฒนาผู้ประกอบการรายใหม่ สามารถดำเนินการได้โดยการสร้างแรงจูงใจและจิตสำนึกในการเป็นผู้ประกอบการ เสริมสร้างทัศนคติและประสบการณ์เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจให้แก่นักเรียน นักศึกษา ประชาชนทั่วไป เสริมสร้างความสามารถในการผลิตสินค้าและบริการที่มีความแตกต่างและมีมูลค่าสูง และส่งเสริมให้มีการจดทะเบียนนิติบุคคล สนับสนุนให้มีวิสาหกิจเพื่อสังคม (Social Enterprise: SE) และเครือข่ายของวิสาหกิจเพื่อสังคม เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ รวมทั้งสร้างผู้ประกอบการการค้า (Merchandizer) เพื่อกระตุ้นและเชื่อมโยงให้ผู้ผลิตสินค้าสามารถจำหน่ายสินค้าและบริการได้มากขึ้น</p>

ยุทธศาสตร์	กลยุทธ์
<p>ยุทธศาสตร์ที่ 3 ส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไทยให้เติบโตอย่างสมดุลตามศักยภาพของพื้นที่</p> <p>วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยมีอยู่อย่างหนาแน่นในพื้นที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑล เช่นเดียวกับการจ้างงานส่วนใหญ่ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม แสดงให้เห็นถึงความไม่สมดุลของการพัฒนาเชิงพื้นที่ แม้ว่าพื้นที่อื่นมิได้มีศักยภาพด้อยไปกว่าพื้นที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ทั้งนี้ ศักยภาพของพื้นที่สามารถจำแนกได้เป็น 3 ด้าน คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ด้านสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งหมายถึง ศักยภาพของวิถีชีวิต วัฒนธรรม และภูมิปัญญาที่เป็นเอกลักษณ์ สามารถสร้างมูลค่าเพิ่ม (value-added) และความโดดเด่นให้แก่สินค้าและบริการ 2) ด้านเศรษฐกิจ ซึ่งหมายถึงศักยภาพของพื้นที่ที่เหมาะสมกับการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจ 3) ด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ซึ่งหมายถึงความอุดมสมบูรณ์ ความหลากหลายของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่มีเฉพาะในพื้นที่ และเป็นประโยชน์ในการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งยุทธศาสตร์นี้ มุ่งเน้นการส่งเสริมตามความหมายของ ศักยภาพพื้นที่ดังกล่าว รวมถึงยังส่งเสริม 	<p>กลยุทธ์ที่ 3.1 ส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมและผู้ประกอบการชุมชน ให้พัฒนาบนพื้นฐานทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม</p> <p>เสริมสร้างศักยภาพและความเข้มแข็งแก่วิสาหกิจขนาดและขนาดย่อม รวมทั้งผู้ประกอบการชุมชน อย่างสมดุล ด้วยการส่งเสริมการดำเนินธุรกิจที่สร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ สร้างคุณค่าทางสังคม และวัฒนธรรมในท้องถิ่น โดยคำนึงถึงความหลากหลายและความแตกต่างของพื้นที่ ใช้ประโยชน์จากข้อมูลในพื้นที่ พัฒนาความรู้และทักษะฝีมือแรงงานในแต่ละพื้นที่ สนับสนุนการนำภูมิปัญญาและวัฒนธรรมท้องถิ่นมาใช้ในการสร้างสรรค์สินค้าและบริการ พัฒนาพื้นที่ที่มีศักยภาพในการเป็นแหล่งจำหน่ายสินค้าและ/หรือแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งจัดกิจกรรม เชื่อมโยงการท่องเที่ยว ตลอดจนส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนโดยการพัฒนาความเข้มแข็งขององค์กรการเงินระดับฐานราก</p> <p>กลยุทธ์ที่ 3.2 เพิ่มศักยภาพของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตเศรษฐกิจชายแดนและพื้นที่ยุทธศาสตร์เศรษฐกิจ</p> <p>พัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมและแรงงานในพื้นที่เขตเศรษฐกิจชายแดนและพื้นที่ยุทธศาสตร์เศรษฐกิจ ให้มีความรู้ ความสามารถ พร้อมรับและพร้อมรุก ภายใต้บริบทใหม่ทางเศรษฐกิจซึ่งจะเกิดขึ้นภายใต้กรอบความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน และประเทศในภูมิภาค ตลอดจนพัฒนาพื้นที่ให้เอื้อต่อการค้า การลงทุน และการท่องเที่ยว</p>

ยุทธศาสตร์	กลยุทธ์
<p>การบูรณาการ การสร้างเครือข่ายการทำงานและกลไกการดำเนินการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทั้งในระดับพื้นที่ และระหว่างพื้นที่</p>	<p>กลยุทธ์ที่ 3.3 สนับสนุนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการใช้ประโยชน์และบริหารจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่</p> <p>ส่งเสริมให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในระดับพื้นที่เห็นถึงความสำคัญของการใช้ประโยชน์จากสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ (Geographical Indications: GI) ในการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าและบริการที่มีคุณลักษณะพิเศษ ซึ่งสะท้อนลักษณะเฉพาะที่มีอยู่ตามแหล่งภูมิศาสตร์ รวมทั้งผลักดันให้มีการบริหารจัดการทรัพยากรในท้องถิ่นให้เกิดประโยชน์อย่างคุ้มค่า มีประสิทธิภาพ และคำนึงถึงการรักษาสีงแวดล้อมในพื้นที่</p> <p>กลยุทธ์ที่ 3.4 การบูรณาการความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน รวมถึงสร้างความเข้มแข็งเครือข่ายการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไทยในระดับพื้นที่</p> <p>ส่งเสริมการบูรณาการและสร้างเครือข่ายการทำงานเพิ่มบทบาทของหน่วยงานและพัฒนากลไกการดำเนินการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ทั้งในระดับพื้นที่และระหว่างพื้นที่ โดยการให้คณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.น.จ.) ทบทวนองค์ประกอบคณะกรรมการ เพื่อให้สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นองค์ประกอบของคณะกรรมการทุกระดับ ผลักดันนโยบายและแนวทางเพิ่มประสิทธิภาพการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในพื้นที่อย่างทั่วถึงและสอดคล้องกับความต้องการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมอย่างแท้จริง</p>

ยุทธศาสตร์	กลยุทธ์
<p>ยุทธศาสตร์ที่ 4 เสริมสร้างศักยภาพของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไทยให้เชื่อมโยงกับเศรษฐกิจระหว่างประเทศ</p> <p>ปัจจุบันการค้าระหว่างประเทศมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยเป็นอย่างมาก รายได้จากการส่งออกเป็นรายได้หลักของประเทศทั้งในส่วนภาพรวมของประเทศและในส่วนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศในอนาคตยังคงต้องพึ่งพิง ความแข็งแกร่ง และเสถียรภาพของภาคการค้าระหว่างประเทศเป็นสำคัญ ดังนั้น การส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อให้เกิดการเชื่อมโยงการค้าในธุรกิจกับต่างประเทศจึงต้องมุ่งเน้นการสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสถานการณ์การค้าระหว่างประเทศให้แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อตกลงภายใต้ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) ซึ่งจะมีผลกระทบต่อการประกอบธุรกิจในธุรกิจสาขาต่างๆ การสนับสนุนการปรับปรุงการประกอบธุรกิจให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้สามารถเตรียมพร้อมและรองรับการแข่งขันที่มีมากขึ้นทั้งในประเทศและต่างประเทศ นอกจากนี้ ยังให้ความสำคัญต่อการส่งเสริมศักยภาพและขยายโอกาสการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม รวมถึงสนับสนุนการสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับธุรกิจในต่างประเทศ</p>	<p>กลยุทธ์ที่ 4.1 เสริมสร้างความพร้อมให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการเข้าสู่การเปิดเสรีทางการค้าและการลงทุน</p> <p>เสริมสร้างองค์ความรู้เพื่อเผยแพร่ความเข้าใจเกี่ยวกับสถานการณ์การค้าระหว่างประเทศซึ่งมีผลต่อการประกอบธุรกิจในหลายๆ สาขาธุรกิจ เช่น ข้อตกลงภายใต้ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและการเปิดเสรีทางการค้าให้แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สนับสนุนการศึกษาทิศทางผลกระทบที่เกิดขึ้นเพื่อชี้แนะสาขาธุรกิจที่คาดว่าจะได้รับผลกระทบ ตลอดจนปรับปรุงการประกอบธุรกิจให้สามารถรองรับการแข่งขันที่รุนแรงขึ้นทั้งในประเทศและต่างประเทศ</p> <p>กลยุทธ์ที่ 4.2 เสริมสร้างศักยภาพวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการประกอบธุรกิจระหว่างประเทศ</p> <p>เสริมสร้างความรู้ความสามารถให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการดำเนินธุรกิจการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศ รวมทั้งการสร้างโอกาสในการขยายตลาดไปยังต่างประเทศในรูปแบบต่างๆ</p> <p>กลยุทธ์ที่ 4.3 สร้างความร่วมมือระหว่างวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมกับธุรกิจในต่างประเทศ</p> <p>สร้างเครือข่ายความร่วมมือกับธุรกิจในต่างประเทศ โดยเฉพาะในภูมิภาคอาเซียน เพื่อการสร้างพันธมิตรทางธุรกิจ และสร้างความเชื่อมโยงห่วงโซ่อุปทานทั้งในระดับภูมิภาคอาเซียนและระดับโลก</p>

2.2.10 ดัชนีและตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับสาขาอุตสาหกรรม

2.2.10.1 การจัดอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศโดย IMD

สถาบันการจัดการนนานาชาติ (Institute for Management Development : IMD) ได้จัดทำรายงาน The World Competitiveness Yearbook (WCY) เป็นประจำทุกปี เพื่อชี้ให้เห็นความสามารถในการแข่งขันของประเทศต่าง ๆ โดยดูจากปัจจัยสภาพแวดล้อม ที่จะส่งผลต่อความสามารถในการแข่งขันของแต่ละประเทศ ซึ่งได้รวบรวมข้อมูลจากสถิติของหน่วยงานต่าง ๆ และข้อมูลจากการสำรวจ

มีการนำองค์ประกอบด้านประสิทธิภาพของภาครัฐ (Government Efficiency) และประสิทธิผลของภาครัฐ (Government Effectiveness) มาเป็นตัวชี้วัดความสำเร็จในการจัดอันดับประเทศ เพื่อให้หน่วยงานภาครัฐสามารถเป็นเสาหลักขับเคลื่อนความสำเร็จของประเทศ มีขีดสมรรถนะแข่งขันกับประเทศต่าง ๆ และพัฒนาอันดับของประเทศไทยในเวทีโลกได้อย่างมีคุณภาพและมีความยั่งยืน การศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเกณฑ์การวัดและการจัดอันดับจะช่วยให้การเตรียมความพร้อมให้มีการวางแผนการปฏิบัติราชการของหน่วยงานต่าง ๆ ให้สามารถสนับสนุนกับการวางตำแหน่งและอันดับของประเทศไทยได้ โดยแบ่งเกณฑ์ในการพิจารณาออกเป็น 4 กลุ่มปัจจัยหลัก ได้แก่

1) ศักยภาพทางเศรษฐกิจ (Economic Performance) หมายถึง ปัจจัยด้านผลการทำงานด้านเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นการประเมินในเชิงเศรษฐศาสตร์มหภาคของเศรษฐกิจภายในประเทศ ซึ่งประกอบด้วย 5 ปัจจัยย่อย ได้แก่

- เศรษฐกิจภายในประเทศ (Domestic Economy)
- การค้าระหว่างประเทศ (International Trade)
- การลงทุนระหว่างประเทศ (International Investment)
- การจ้างงาน (Employment)
- ระดับราคา (Prices)

2) ประสิทธิภาพของภาครัฐ (Government Efficiency) หมายถึง ขีดความสามารถของนโยบายภาครัฐที่เอื้อต่อความสามารถในการแข่งขัน ประกอบด้วย 5 ปัจจัยย่อย ได้แก่

- ฐานะการคลัง (Public Finance)
- นโยบายการคลัง (Fiscal Policy)
- กรอบการบริหารด้านสถาบัน (Institutional Framework)
- กฎหมายธุรกิจ (Business Legislation)
- กรอบการบริหารด้านสังคม (Societal Framework)

3) ประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ (Business Efficiency) หมายถึง สภาวะแวดล้อมของประเทศที่เอื้ออำนวยให้องค์กรต่างๆ สามารถดำเนินงานได้อย่างสร้างสรรค์ มีผลกำไรและมีความรับผิดชอบต่อสังคม ประกอบด้วย 5 ปัจจัยย่อย ได้แก่

- ผลิตภาพและประสิทธิภาพ (Productivity & Efficiency)
- ตลาดแรงงาน (Labor Market)
- การเงิน (Finance)
- การบริหารจัดการ (Management Practices)
- ทักษะและค่านิยม (Attitudes and Values)

4) โครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) หมายถึง การที่โครงสร้างพื้นฐานในด้านต่าง ๆ สามารถตอบสนองความต้องการของธุรกิจได้ ประกอบด้วย 5 ปัจจัยย่อย ได้แก่

- สาธารณูปโภคพื้นฐาน (Basic Infrastructure)
- โครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยี (Technological Infrastructure)
- โครงสร้างพื้นฐานด้านวิทยาศาสตร์ (Scientific Infrastructure)
- สุขภาพและสิ่งแวดล้อม (Health and Environment)
- การศึกษา (Education)

เกณฑ์/ตัวชี้วัด ที่ใช้ในการประเมินขีดความสามารถในการแข่งขันในด้านผลิตภาพและประสิทธิภาพ มีดังนี้

3.1.01	Overall productivity (PPP)
3.1.02	Overall productivity
3.1.03	Overall productivity – real growth
3.1.04	Labor productivity (PPP)
3.1.05	Labor productivity (PPP) growth
3.1.06	Agricultural productivity (PPP)
3.1.07	Productivity in industry (PPP)
3.1.08	Productivity in services (PPP)
3.1.09	Large corporations
3.1.10	Small and medium-size enterprises
3.1.11	Productivity of companies

2.2.10.2 การจัดอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศโดย WEF

สภาเศรษฐกิจโลก หรือ WEF (World Economic Forum) ได้จัดทำดัชนีวัดความสามารถในการแข่งขันของโลก (Global Competitiveness Index: GCI) เพื่อจัดอันดับให้กับประเทศต่าง ๆ จำนวน 139 ประเทศ โดยมีหลักการแบ่งดัชนีและประเทศออกเป็นกลุ่ม ๆ ดังนี้

ดัชนีชี้วัด 111 ตัวแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม มี 12 เสาหลัก (Pillar) ตามปัจจัยสำคัญ เพื่อวัดความสามารถในการทำงานของสถาบันต่าง ๆ วัฒนธรรมนโยบายของประเทศ และวัดปัจจัยที่ทำให้เศรษฐกิจมีความก้าวหน้าเจริญเติบโตอย่างยั่งยืนไปในอนาคต มีลักษณะดังนี้

1) กลุ่มดัชนีพื้นฐาน (Basic Requirement) ประกอบด้วย 4 เสาหลัก มีดัชนีชี้วัด 46 ตัว ที่วัดการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศโดยใช้ปัจจัยการผลิตซึ่งมักเป็นประเทศกำลังพัฒนาที่ยังมีการพัฒนาน้อย ปัจจัยเหล่านี้วัดจาก

- (1) สถาบัน (Institute) มีดัชนีชี้วัด 21 ตัว
- (2) โครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructures) มีดัชนีชี้วัด 9 ตัว
- (3) ความมั่นคงของเศรษฐกิจมหภาค (Macroeconomic Stability) มีดัชนีชี้วัด 6 ตัว
- (4) สุขภาพและการศึกษาขั้นพื้นฐาน (Health and Primary Education) มีดัชนีชี้วัด 46 ตัว

2) กลุ่มดัชนีการเพิ่มประสิทธิภาพ (Efficiency Enhancers) ประกอบด้วย 6 เสาหลัก มีดัชนีชี้วัด 49 ตัวที่ขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศโดยใช้ประสิทธิภาพซึ่งมักเป็นประเทศกำลังพัฒนา ปัจจัยเหล่านี้วัดจาก

- (1) การศึกษาและการอบรมขั้นสูง (Higher Education and Training) มีดัชนีชี้วัด 8 ตัว
- (2) ประสิทธิภาพของตลาดสินค้า (Goods Market Efficiency) มีดัชนีชี้วัด 15 ตัว
- (3) ประสิทธิภาพของตลาดแรงงาน (Labor Market Efficiency) มีดัชนีชี้วัด 9 ตัว
- (4) การพัฒนาตลาดการเงิน (Financial Market Development) มีดัชนีชี้วัด 9 ตัว
- (5) ความพร้อมด้านเทคโนโลยี (Technological Readiness) มีดัชนีชี้วัด 6 ตัว
- (6) ขนาดของตลาด (Market Size) มีดัชนีชี้วัด 2 ตัว

3) กลุ่มดัชนีนวัตกรรมและปัจจัยที่มีความซับซ้อน (Innovation and Sophistication Factors) ประกอบด้วย 2 เสาหลัก มีดัชนีชี้วัด 16 ตัวที่ขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ โดยใช้นวัตกรรมซึ่งมักเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว ปัจจัยเหล่านี้วัดจาก

- (1) ความซับซ้อนทางธุรกิจ (Business Sophistication) มีดัชนีชี้วัด 9 ตัว
- (2) นวัตกรรม (Innovation) มีดัชนีชี้วัด 7 ตัว

การแบ่งกลุ่มประเทศ

ประเทศ 139 ประเทศ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มตามระดับของการพัฒนา (Stage of Development) โดยพิจารณาจากผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศต่อประชากร (GDP per capita) ไว้ดังนี้

- 1) กลุ่มประเทศที่ขับเคลื่อนเศรษฐกิจโดยปัจจัยการผลิต (Factor-Driven Economy) ได้แก่ ประเทศที่มีผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศต่อประชากรต่ำกว่า 2,000 ดอลลาร์สหรัฐ
- 2) กลุ่มประเทศที่ขับเคลื่อนเศรษฐกิจโดยประสิทธิภาพ (Efficiency-Driven Economy) ได้แก่ ประเทศที่มีผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศต่อประชากรประมาณ 3,000 – 9,000 ดอลลาร์สหรัฐ
- 3) กลุ่มประเทศที่ขับเคลื่อนเศรษฐกิจโดยนวัตกรรม (Innovation-Driven Economy) ได้แก่ ประเทศที่มีผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศต่อประชากรมากกว่า 17,000 ดอลลาร์สหรัฐ

ในการคำนวณความสามารถในการแข่งขันนั้น จะกำหนดน้ำหนักของคะแนนของกลุ่มดัชนีไม่เท่ากันในแต่ละกลุ่มประเทศ

2.2.10.3 การจัดอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันด้านอุตสาหกรรมของประเทศโดย UNIDO

United Nations Industrial Development Organization (UNIDO) หรือองค์การพัฒนาด้านอุตสาหกรรมแห่งสหประชาชาติได้พัฒนาดัชนีความสามารถในการแข่งขันด้านอุตสาหกรรม (Competitive Industrial Performance – CIP) ที่ประเมินผลการปฏิบัติงานด้านอุตสาหกรรมโดยใช้ตัวชี้วัดของสมรรถนะทางเศรษฐกิจ ในการผลิตและส่งออกผลิตภัณฑ์เชิงแข่งขัน สำหรับเศรษฐกิจของ 118 ประเทศ ผลที่ได้จากการประเมินด้วยดัชนี CPI นี้ได้แสดงถึงความเป็นผู้นำด้านอุตสาหกรรมของสิงคโปร์ สหรัฐ ญี่ปุ่น เยอรมัน และจีน

จากการประเมินด้วยดัชนีที่ผ่านมา (1990-2010) การผลิตเชิงอุตสาหกรรมของโลกได้ค่อยๆ เปลี่ยนฐานการผลิตจากประเทศที่พัฒนาแล้วมาเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา เนื่องจากมีค่าแรงที่ถูกลงกว่า มีโครงสร้างพื้นฐานที่มีคุณภาพ ค่าใช้จ่ายทางสังคมต่ำกว่า และสำหรับบางประเทศมีขนาดของตลาดที่ใหญ่กว่า

ดัชนีที่ใช้คำนวณ CIP ของแต่ละประเทศ ประกอบด้วย

1. มูลค่าเพิ่มด้านการผลิตต่อประชากร (Manufacturing Value Added (MVA) per capita) (US\$)
2. อัตราส่วนของ MVA ประเทศต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (ร้อยละ)
3. อัตราส่วนของ MVA ของประเทศต่อ MVA ของโลก (ร้อยละ)
4. อัตราส่วนของ MVA เฉพาะเทคโนโลยีระดับกลางและสูงต่อ MVA ของประเทศ (ร้อยละ)
5. มูลค่าการส่งออกผลิตภัณฑ์ต่อประชากร (US\$)
6. อัตราส่วนของมูลค่าผลิตภัณฑ์ส่งออกของประเทศต่อผลิตภัณฑ์จากมูลค่าการส่งออกทั้งหมดของประเทศ (ร้อยละ)
7. อัตราส่วนของมูลค่าการส่งออกทั้งหมดของประเทศต่อผลิตภัณฑ์จากมูลค่ารวมผลิตภัณฑ์ส่งออกของโลก (ร้อยละ)
8. อัตราส่วนของมูลค่าผลิตภัณฑ์ทางเทคโนโลยีระดับกลางและสูงต่อมูลค่ารวมผลิตภัณฑ์ส่งออก (ร้อยละ)

2.3 สถิติที่ต้องการตามนโยบายและทิศทางยุทธศาสตร์ทางด้านอุตสาหกรรม

ตามนโยบายและทิศทางยุทธศาสตร์ทางด้านอุตสาหกรรม ในหัวข้อ 2.2 ข้างต้นแล้ว จึงสามารถทราบถึงความต้องการของสถิติในด้านต่างๆ ตามนโยบายและยุทธศาสตร์ต่างๆ ดังตารางด้านล่างนี้ ทั้งนี้ จะได้มีการจัดตัวเลขอ้างอิงถึงแหล่งที่มาแนบท้ายไว้ด้วย

ตัวเลขอ้างอิงแหล่งที่มา

1. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550
2. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559)
3. นโยบายรัฐบาล นายกรัฐมนตรี นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร (พ.ศ. 2554)
4. แผนการบริหารราชการแผ่นดิน (พ.ศ. 2555 - 2558)
5. แผนปฏิบัติราชการ 4 ปี สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (พ.ศ. 2553 - 2556)
6. แผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย (พ.ศ. 2555 - 2574)
7. แผนแม่บทการเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม (พ.ศ. 2551 - 2555)
8. แผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรม ระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2553 - 2557)
9. แผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2555 - 2559)
10. ดัชนีและตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับสาขาอุตสาหกรรม

ด้าน	สถิติที่ต้องการ	อ้างอิง
1. อุตสาหกรรมการผลิต		
1.1 ผู้ผลิต/สถานประกอบการ	การสนับสนุนให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมทุกสาขาการผลิตเข้าประกอบกิจการในนิคมอุตสาหกรรมซึ่งมีความพร้อมทั้งระบบสาธารณูปโภคพื้นฐาน ความเพียงพอของแหล่งพลังงาน การจัดการของเสีย การจัดการและวางระบบการผลิตที่จะเอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมในระยะยาว รวมถึงการจัดพื้นที่อุตสาหกรรม (Zoning Planning) ในแต่ละพื้นที่อย่างเหมาะสม ให้สอดคล้องกับทุกด้าน เช่น วัตถุประสงค์ การขนส่ง สิ่งแวดล้อม และชุมชน เป็นต้น	4,8
	การสร้างและพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการรายใหม่	5,9
	การเพิ่มจำนวนผู้ประกอบการ SMEs โดยส่งเสริมให้ประชาชนหรือเจ้าของกิจการขนาดเล็ก พัฒนาไปสู่การเป็นผู้ประกอบการ SMEs	6,9
	การพัฒนาพื้นที่อุตสาหกรรมแห่งใหม่ โดยพัฒนาพื้นที่อุตสาหกรรมใหม่ในทุกภูมิภาคที่เหมาะสม	3,4

ด้าน	สถิติที่ต้องการ	อ้างอิง
	การสร้างและพัฒนาผู้ประกอบการสากล เพื่อรองรับเศรษฐกิจไร้พรมแดน	8
1.2 ลักษณะการผลิต/ปัจจัยการผลิต	การลดต้นทุนของผู้ประกอบการ	3,4
	การใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ	3,4
	จำนวนบุคลากรที่ทำหน้าที่เสริมสร้างทักษะ (Train the Trainers) ให้กับแรงงานในภาคอุตสาหกรรม	7
	ต้นทุนโลจิสติกส์ภาคอุตสาหกรรม	5
	ผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม	5
1.3 ผลผลิตและผลพลอยได้จากการผลิต	การเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพในการผลิต เช่น การปรับปรุงประสิทธิภาพเครื่องจักร การพัฒนาระบบ Logistics ภายในกลุ่มอุตสาหกรรม การสร้างเครือข่ายพันธมิตรธุรกิจและ Supply Chain การยกระดับความสามารถทางด้านการบริหารจัดการ (Management) อาทิ การนำเทคโนโลยีการผลิตและการจัดการสมัยใหม่มาใช้ เป็นต้น	3,4,7,8
	การเพิ่มผลิตภาพและพัฒนาประสิทธิภาพในการดำเนินธุรกิจของ SME	9
	มูลค่าอุตสาหกรรมเชิงสร้างสรรค์	5
	การกำหนดมาตรฐานคุณภาพขั้นพื้นฐานของสินค้าอุตสาหกรรม เพื่อป้องกันสินค้านำเข้าที่ไม่ได้คุณภาพ รวมทั้งมีการบังคับใช้มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมสำหรับสินค้าที่ผลิตภายในประเทศอย่างจริงจัง และส่งเสริมให้เกิดการยอมรับมาตรฐานและคุณภาพสินค้านำเข้าร่วมกันในกลุ่มอาเซียน	4
1.4 ผลกระทบสิ่งแวดล้อมจากการผลิต	ส่งเสริมการวิจัยเพื่อให้เกิดการผลิตสีเขียวและการผลิตที่สะอาด (Green & Clean Production) ทั้งภาครัฐและเอกชน	8
	การควบคุมมลพิษที่เกิดจากภาคการผลิต	8
	การพัฒนาภาคอุตสาหกรรมให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ด้วยหลักการการลดการใช้ การรีไซเคิลและการนำกลับมาใช้ใหม่ เพิ่มปริมาณการใช้พลังงานทดแทนในภาคอุตสาหกรรม เพื่อส่งเสริมให้ผู้ประกอบการสร้างรายได้จากการขายคาร์บอนเครดิต และลดภาวะโลกร้อน รวมทั้งการส่งเสริมอุตสาหกรรมที่รับผิดชอบต่อสังคม บริหารจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล	3,4,5,8
	การส่งเสริมให้ผู้ส่งออกทำคาร์บอนฟุตพริ้นท์ (Carbon Footprint)	2

ด้าน	สถิติที่ต้องการ	อ้างอิง
1.5 การส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมการผลิต	การนำความคิดสร้างสรรค์ ภูมิปัญญาท้องถิ่น ทรัพย์สินทางปัญญาวิจัยและพัฒนาไปต่อยอด ถ่ายทอด และประยุกต์ใช้ประโยชน์ เช่น การผลักดันให้มีการนางานวิจัย หรือสินค้านวัตกรรมในระดับห้องทดลองไปสู่การประกอบธุรกิจ การส่งเสริมการประกอบธุรกิจในสินค้าที่มีนวัตกรรม	2,8
	การยกระดับภาคอุตสาหกรรมเข้าสู่อุตสาหกรรมสร้างสรรค์ที่ใช้ปัญญา ใช้เทคโนโลยี และใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น	2,3,4
	การกำหนดมาตรฐานและคุณภาพขั้นพื้นฐานของสินค้าอุตสาหกรรม เช่น มาตรฐานการผลิตในด้านต่าง ๆ (Safety and Standard)	3,4,6
	ส่งเสริมให้หน่วยงานภาครัฐใช้สินค้านวัตกรรมที่คิดค้นจากในประเทศ	8
	พัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปบนฐานความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ ภูมิปัญญาท้องถิ่น และนวัตกรรม เพื่อเพิ่มมูลค่าและยกระดับสินค้าให้มีคุณภาพ มีความปลอดภัยตามมาตรฐานสากล	3,4
	การส่งเสริมการลงทุนไทยในต่างประเทศทั้ง อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ และ SMEs	8,9
	การสร้างความเข้มแข็งให้แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยสนับสนุนช่องทางการเข้าถึงแหล่งสินเชื่อ ส่งเสริมสถาบันเฉพาะทางให้เป็นศูนย์แลกเปลี่ยนเรียนรู้และทดสอบผลิตภัณฑ์ ส่งเสริมการรวมกลุ่มอุตสาหกรรมและการเชื่อมโยงอุตสาหกรรมตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำ และปรับปรุงหลักเกณฑ์ส่งเสริมการลงทุนสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้เอื้ออำนวยต่อการลงทุนมากยิ่งขึ้น	2,3,4,6,9
	การส่งเสริมการพัฒนากลุ่มคลัสเตอร์ โดยอาศัยความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน และความร่วมมือของแต่ละกลุ่มภายในคลัสเตอร์ รวมทั้งยกระดับคลัสเตอร์ สนับสนุนการศึกษาต่อยอด และสร้างความยั่งยืนคลัสเตอร์ด้วยการเชื่อมโยงเครือข่ายสร้างความร่วมมือและแลกเปลี่ยนทรัพยากรในระดับโลก รวมทั้งพัฒนากลุ่มคลัสเตอร์ใหม่ ๆ ที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน	6
การสนับสนุนการเชื่อมโยงอุตสาหกรรม ทั้งภายในกลุ่มสาขา และการเชื่อมโยงข้ามกลุ่มสาขารวมถึง Cluster ใน ASEAN Production Chain ที่ต้องการทรัพยากรจากประเทศเพื่อนบ้าน	8	

ด้าน	สถิติที่ต้องการ	อ้างอิง
	การส่งเสริมให้ไทยเป็นฐานการลงทุน และการประกอบการธุรกิจเอเชีย รวมทั้งเป็นฐานความร่วมมือในการพัฒนาภูมิภาค โดยจัดให้มีสิทธิประโยชน์และการอำนวยความสะดวกที่จำเป็น	2,5
	การส่งเสริมด้านการวิจัยและพัฒนาที่สอดคล้องกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรมทั้งในระดับงานวิจัยและการนำไปใช้ประโยชน์	8
	การส่งเสริมให้มีการจัดตั้งหรือพัฒนา ศูนย์ทดสอบ วิจัย และออกแบบรองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรมในระดับภูมิภาค และระดับโลก	6
	การสร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน ทั้งในระดับมหภาค และระดับอุตสาหกรรม เช่น การค้าการลงทุน กฎระเบียบด้านการเงิน การคมนาคม ระบบ Logistic การพัฒนาสายพานการผลิตใน ASEAN การสร้างความร่วมมือในการตรวจสอบและสร้างมาตรฐานสินค้า และการขนส่งวัตถุดิบภายในกลุ่ม Supply Chain เป็นต้น	8
2. เหมืองแร่		
	การสำรวจและแสวงหาแหล่งแร่สำคัญ	4
3. การก่อสร้าง		
	การสร้างอาคารใหม่ การซ่อมแซม การต่อเติม และการดัดแปลง วัสดุ ก่อสร้าง มูลค่าการก่อสร้าง	10
4. อสังหาริมทรัพย์		
	กรรมสิทธิ์ในที่ดิน การจำหน่ายที่ดิน การออกใบอนุญาตจัดสรรที่ดิน/ ก่อสร้างอาคาร พื้นที่ก่อสร้าง อัตราค่าธรรมเนียม ค่าใช้จ่าย เกี่ยวกับ อสังหาริมทรัพย์	10

อุปสงค์ของสถิติข้างต้นเป็นสถิติที่ได้จากการพิจารณานโยบายและยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องนี้จะนำไปเปรียบเทียบกับอุปทานที่จะได้จัดให้อยู่ในผังสถิติทางการในบทที่ 3 ทั้งนี้ สถิติที่อยู่ในตารางควรจะได้รับ การพิจารณาตีความเพิ่มขึ้นเป็นรายการสถิติต่างๆ เนื่องจากสถิติข้างต้นเป็นสถิติที่กล่าวถึงในเชิงกว้าง แต่ จำเป็นต้องระบุในเชิงลึกเป็นรายการสถิติโดยละเอียด และเมื่อเปรียบเทียบกับอุปทานของสถิติซึ่งเป็น รายการสถิติที่มีผู้รับผิดชอบจัดทำอยู่แล้ว หากพบว่าอุปสงค์ของสถิติรายการใดยังไม่มีในอุปทาน หรือไม่มี ผู้จัดทำไว้แล้ว รายการสถิตินั้นจะได้รับการพัฒนาตามแผนพัฒนาสถิติทางการที่กล่าวในบทที่ 4 ต่อไป

บทที่ 3

ผังสถิติทางการสาขาอุตสาหกรรม

3.1 แนวคิดในการจัดโครงสร้างสถิติทางการสาขาอุตสาหกรรม

การจัดโครงสร้างและผังสถิติทางการสาขาอุตสาหกรรม พิจารณาจากข้อมูลที่เป็นต่อการประเมินและติดตามสถานการณ์การพัฒนา และการดำเนินงานตามนโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาที่สำคัญในสาขาอุตสาหกรรม ตามที่ได้นำเสนอในบทที่ 2 และแนวทางการจัดประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรมประเทศไทย (TSIC) พ.ศ. 2552 เป็นกรอบแนวคิดในการจัดโครงสร้างสถิติทางการสาขาอุตสาหกรรมซึ่งครอบคลุมทั้งด้าน อุตสาหกรรมการผลิต เหมืองแร่ การก่อสร้าง และอสังหาริมทรัพย์ ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

1. อุตสาหกรรมการผลิต	1.1 ผู้ผลิต/สถานประกอบการอุตสาหกรรมการผลิต	
	1.2 ลักษณะการผลิต/ปัจจัยการผลิตของอุตสาหกรรมการผลิต	- การจ้างงานของอุตสาหกรรมการผลิต - ทุนและแหล่งเงินทุนของอุตสาหกรรมการผลิต - สินทรัพย์ถาวรของอุตสาหกรรมการผลิต
	1.3 ผลผลิตและผลพลอยได้จากการผลิตของอุตสาหกรรมการผลิต	
	1.4 การดูแลสิ่งแวดล้อมจากอุตสาหกรรมการผลิต	
	1.5 การส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมการผลิต	
2. เหมืองแร่	2.1 สถานประกอบการเหมืองแร่และสัมปทาน	
	2.2 ปัจจัยการผลิตแร่	
	2.3 ผลผลิตแร่	

3. การก่อสร้าง	3.1 สถานประกอบการก่อสร้าง	
	3.2 ปัจจัยการก่อสร้าง	
4. อสังหาริมทรัพย์		
5. ดัชนีและตัวชี้วัด ด้านอุตสาหกรรม	5.1 ดัชนีอุตสาหกรรม 5.2 PMI 5.3 ดัชนีอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรม 5.4 ดัชนีอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการจัดอันดับ ความสามารถในการแข่งขันของ ต่างประเทศ	

3.2 ผังสถิติทางการสาขาอุตสาหกรรม

โครงสร้างสถิติทางการ	ชื่อสถิติทางการ	รายการสถิติทางการ	รูปแบบ/วิธีการเผยแพร่	สถานการณ์สถิติทางการ	หน่วยงานรับผิดชอบ	หมายเหตุ
1. อุตสาหกรรมการผลิต						
1.1 ผู้ผลิต/สถานประกอบการ อุตสาหกรรมการผลิต	จำนวนผู้ผลิต/ สถานประกอบการอุตสาหกรรม การผลิต	จำนวนโรงงานที่จดทะเบียนประกอบกิจการ	เอกสาร, เว็บไซต์		กรอ.	
		จำนวนโรงงานที่จดทะเบียนขยายกิจการ	เอกสาร, เว็บไซต์		กรอ.	
		จำนวนโรงงานที่จำหน่ายทะเบียนโรงงาน	เอกสาร, เว็บไซต์		กรอ.	
		จำนวนโรงงานผลิตน้ำตาลทราย	เอกสาร, เว็บไซต์		สอณ.	
		จำนวนโรงงานที่ประกอบการในนิคมอุตสาหกรรมฯ	เอกสาร, เว็บไซต์		กนอ.	
		จำนวนวิสาหกิจ จำแนกตามขนาด และประเภทกิจกรรมทางเศรษฐกิจ	เอกสาร, เว็บไซต์		สสว.	
		จำนวนและทุนจดทะเบียนนิติบุคคลจัดตั้งใหม่ ; เพิ่มทุน ; แปรสภาพ ; จดทะเบียนเลิกฯ	เอกสาร, เว็บไซต์		พค.	
		จำนวนสถานประกอบการอุตสาหกรรม การผลิต	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	- ข้อมูลจากการสำรวจ/ สัมภาษณ์
		จำนวนสถานประกอบการ จำแนกตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจ	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	- ข้อมูลจากการสำรวจ/ สัมภาษณ์ - จำแนกข้อมูลตาม ISIC Rev.3 และ TSIC 2009

โครงสร้างสถิติ ทางการ	ชื่อสถิติทางการ	รายการสถิติทางการ	รูปแบบ/ วิธีการเผยแพร่	สถานการณ์ สถิติทางการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ	หมายเหตุ
		จำนวนสถานประกอบการ จำแนกตามขนาด ของสถานประกอบการ	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	- ข้อมูลจากการสำรวจ/ สำมะโน - จำแนกข้อมูลตาม ISIC Rev.3 และ TSIC 2009
		จำนวนสถานประกอบการ จำแนกตาม รูปแบบการจัดตั้งตามกฎหมาย	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	- ข้อมูลจากการสำรวจ/ สำมะโน
		จำนวนสถานประกอบการ จำแนกตาม รูปแบบการจัดตั้งทางเศรษฐกิจ	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	- ข้อมูลจากการสำรวจ/ สำมะโน
		จำนวนสถานประกอบการ จำแนกตามมูลค่า ทุนจดทะเบียน	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	- ข้อมูลจากการสำรวจ/ สำมะโน
1.2 ลักษณะการผลิต/ ปัจจัยการผลิตของ อุตสาหกรรมการผลิต	การจ้างงานของ อุตสาหกรรมการผลิต	จำนวนการจ้างงานจากทะเบียน ประกันสังคม จำแนกตามขนาดของสถาน ประกอบการ	ยังไม่เผยแพร่	สสว.ได้มาจาก 3 แหล่ง สำมะโน สสช. สปส. (ไม่ให้ราย record) และการจด ทะเบียนใหม่ จาก พค. (ไม่ได้ระบุข้อมูล การจ้างงาน ถ้าสามารถระบุได้ ก็จะได้ ครบถ้วน) - สสว. ต้องการดูข้อมูลการเคลื่อนย้าย แรงงาน(มีฝีมือ) ที่อาจเกิดขึ้นจาก AEC สสช.มีโครงการ สรง. อยู่ในสาขาแรงงาน แต่ยังไม่มีข้อมูลลักษณะแรงงานมี ฝีมือ/ไม่มีฝีมือ ส่วนโครงการ สธอ.มีการ เก็บข้อมูลทุก 5 ปีอยู่แล้ว	สปส.	สสว. ต้องการข้อมูลแยก ตามขนาดของวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาด ย่อม

โครงสร้างสถิติ ทางการ	ชื่อสถิติทางการ	รายการสถิติทางการ	รูปแบบ/ วิธีการเผยแพร่	สถานการณ์ สถิติทางการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ	หมายเหตุ
		จำนวนลูกจ้างและคนทำงานในสถานประกอบการ จำแนกตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจ	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	- ข้อมูลจากการสำรวจ/ สำมะโน - จำแนกข้อมูลตาม ISIC Rev.3 และ TSIC 2009
		ค่าตอบแทนแรงงานในสถานประกอบการ จำแนกตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจ	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	- ข้อมูลจากการสำรวจ/ สำมะโน - จำแนกข้อมูลตาม ISIC Rev.3 และ TSIC 2009
	ทุนและแหล่งทุนของอุตสาหกรรมการผลิต	สัดส่วนการร่วมลงทุนหรือถือหุ้นของต่างประเทศในสถานประกอบการจำแนกตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจ	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	- ข้อมูลจากการสำรวจ/ สำมะโน - จำแนกข้อมูลตาม ISIC Rev.3 และ TSIC 2009
	สินทรัพย์ถาวรของอุตสาหกรรมการผลิต	สินทรัพย์ถาวรของสถานประกอบการจำแนกตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจ	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	- ข้อมูลจากการสำรวจ/ สำมะโน - จำแนกข้อมูลตาม ISIC Rev.3 และ TSIC 2009
1.3 ผลผลิตและผล พลอยได้จากการผลิต ของอุตสาหกรรม การผลิต	ปริมาณและมูลค่าผลผลิต	มูลค่าผลผลิตของอุตสาหกรรมการผลิต	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	- ข้อมูลจากการสำรวจ/ สำมะโน
		มูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมการผลิต	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	- ข้อมูลจากการสำรวจ/ สำมะโน

โครงสร้างสถิติ ทางการ	ชื่อสถิติทางการ	รายการสถิติทางการ	รูปแบบ/ วิธีการเผยแพร่	สถานการณ์ สถิติทางการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ	หมายเหตุ
		มูลค่าผลผลิต จำแนกตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจ	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	- ข้อมูลจากการสำรวจ/ สำมะโน - จำแนกข้อมูลตาม ISIC Rev.3 และ TSIC 2009
		มูลค่าเพิ่ม จำแนกตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจ	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	- ข้อมูลจากการสำรวจ/ สำมะโน - จำแนกข้อมูลตาม ISIC Rev.3 และ TSIC 2009
		มูลค่าเพิ่มต่อชั่วโมงการทำงาน	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	- ข้อมูลจากการสำรวจ/ สำมะโน
		มูลค่าเพิ่มต่อหน่วยการลงทุน	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	- ข้อมูลจากการสำรวจ/ สำมะโน
		มูลค่าการลงทุนต่อแรงงาน	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	- ข้อมูลจากการสำรวจ/ สำมะโน
		สัดส่วนมูลค่าเพิ่มต่อผลผลิต	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	- ข้อมูลจากการสำรวจ/ สำมะโน
		มูลค่าการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรม	เอกสาร, เว็บไซต์	สสว. ต้องการให้นำเสนอข้อมูล จำแนกตามวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs)	พณ.	
		การนำเข้าสินค้าอุตสาหกรรม	เอกสาร, เว็บไซต์		พณ.	
		อัตราการขยายตัวของปริมาณผลผลิตสินค้า อุตสาหกรรมเฉพาะสินค้าที่สำคัญ จำแนก ตามหมวดสินค้า	เอกสาร, เว็บไซต์		สศอ.	

โครงสร้างสถิติ ทางการ	ชื่อสถิติทางการ	รายการสถิติทางการ	รูปแบบ/ วิธีการเผยแพร่	สถานการณ์ สถิติทางการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ	หมายเหตุ
		มูลค่าการนำเข้า-ส่งออกของสินค้าวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามขนาด ของสินค้า ประเทศ	เอกสาร, เว็บไซต์		สสว.	
		ปริมาณและมูลค่าผลผลิตอ้อย	เอกสาร, เว็บไซต์		สอน.	
		ปริมาณและมูลค่าผลผลิตน้ำตาลทราย	เอกสาร, เว็บไซต์		สอน.	
		ราคาน้ำตาลในตลาดโลก	เอกสาร, เว็บไซต์		สอน.	สอน. รวบรวมจาก เว็บไซต์ต่างประเทศ
		ปริมาณการจำหน่ายน้ำตาลทราย	เอกสาร, เว็บไซต์		สอน.	
		ปริมาณ/ มูลค่า/ การส่งออกน้ำตาลทรายดิบ และทรายขาว	เอกสาร, เว็บไซต์		สอน.	
1.4 การดูแลสิ่งแวดล้อมจากอุตสาหกรรม การผลิต	การดำเนินการแก้ไขเรื่อง ร้องเรียนจากอุตสาหกรรม การผลิต	จำนวนผลการดำเนินการแก้ไขเรื่องร้องเรียน จำแนกตามเหตุร้องเรียน จังหวัด, ประเภท โรงงาน	เอกสาร (ไม่เผยแพร่)		กรอ.	
	การพัฒนาสถานประกอบการ สู่อุตสาหกรรมสีเขียว	จำนวนสถานประกอบการที่ได้รับการรับรอง อุตสาหกรรมสีเขียว	เอกสาร, เว็บไซต์		สปอ.	สำนักงานส่งเสริมและ พัฒนาอุตสาหกรรมสีเขียว
1.5 การส่งเสริมและ สนับสนุน อุตสาหกรรมการผลิต	การรับรองผลิตภัณฑ์และ ระบบ	จำนวนผู้ได้รับการรับรองผลิตภัณฑ์ อุตสาหกรรม จำแนกตาม เลขที่ มอก.	เอกสาร, เว็บไซต์		สมอ.	
		จำนวนผู้ได้รับการรับรองผลิตภัณฑ์ชุมชน จำแนกตาม เลขที่ มผช.	เอกสาร, เว็บไซต์		สมอ.	

โครงสร้างสถิติ ทางการ	ชื่อสถิติทางการ	รายการสถิติทางการ	รูปแบบ/ วิธีการเผยแพร่	สถานการณ์ สถิติทางการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ	หมายเหตุ
		จำนวนผู้ได้รับการรับรองระบบคุณภาพ ISO 9001 จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม	เอกสาร, เว็บไซต์		สมอ.	- จำแนกข้อมูลตาม ISIC Rev.3
		จำนวนผู้ได้รับการรับรองระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม ISO 14001 จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม	เอกสาร, เว็บไซต์		สมอ.	- จำแนกข้อมูลตาม ISIC Rev.3
	การส่งเสริมการลงทุน	การขอรับการส่งเสริมการลงทุนสุทธิ (จำนวนโครงการ เงินลงทุน การจ้างงาน)	เอกสาร, เว็บไซต์		BOI	
		การอนุมัติให้การส่งเสริมการลงทุน (จำนวนโครงการ เงินลงทุน การจ้างงาน)	เอกสาร, เว็บไซต์		BOI	
		การออกบัตรส่งเสริมการลงทุน (จำนวนโครงการ เงินลงทุน การจ้างงาน)	เอกสาร, เว็บไซต์		BOI	
2. เหมืองแร่						
2.1 สถานประกอบการเหมืองแร่และสัมปทาน	สัมปทานเหมืองแร่	จำนวนเหมืองแร่ที่ได้รับสัมปทานและเปิดทำการ จำแนกตามชนิดของแร่	เอกสาร, เว็บไซต์		กพร.	
2.2 ปัจจัยการผลิตแร่	การจ้างงาน	จำนวนคนทำงานในสถานประกอบการเหมืองแร่ จำแนกตามชนิดของแร่	เอกสาร, เว็บไซต์		กพร.	
2.3 ผลผลิตแร่	ราคาแร่	ราคาแร่ตามประกาศเพื่อคำนวณรายได้ ค่าภาคหลวง	เอกสาร, เว็บไซต์		กพร.	
	ปริมาณผลผลิตแร่	ปริมาณและมูลค่าของผลผลิตแร่ จำแนกตามชนิดของแร่	เอกสาร, เว็บไซต์		กพร.	

โครงสร้างสถิติ ทางการ	ชื่อสถิติทางการ	รายการสถิติทางการ	รูปแบบ/ วิธีการเผยแพร่	สถานการณ์ สถิติทางการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ	หมายเหตุ
		ปริมาณการผลิตแร่ที่สำคัญ และร้อยละการเปลี่ยนแปลง จำแนกตามชนิดแร่	เอกสาร, เว็บไซต์		กพร.	
		ปริมาณและมูลค่าการใช้แร่ในประเทศ	เอกสาร, เว็บไซต์		กพร.	
		ปริมาณการใช้แร่บางชนิดในอุตสาหกรรมภายในประเทศ และร้อยละการเปลี่ยนแปลง จำแนกตามชนิดแร่	เอกสาร, เว็บไซต์		กพร.	
	ค่าภาคหลวงแร่	ค่าภาคหลวงแร่	เอกสาร, เว็บไซต์		กพร.	
3. การก่อสร้าง						
3.1 สถานประกอบกิจการก่อสร้าง	จำนวนสถานประกอบการก่อสร้าง	จำนวนสถานประกอบการก่อสร้าง	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	-ข้อมูลจากการสำรวจ
		จำนวนสถานประกอบการก่อสร้าง จำแนกตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจ	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	- ข้อมูลจากการสำรวจ - จำแนกข้อมูลตาม ISIC Rev.3 และ TSIC 2009
		จำนวนสถานประกอบการก่อสร้าง จำแนกตามขนาดของสถานประกอบการ	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	-ข้อมูลจากการสำรวจ
		จำนวนสถานประกอบการก่อสร้าง จำแนกตามรูปแบบการจัดตั้งตามกฎหมาย	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	-ข้อมูลจากการสำรวจ
		จำนวนสถานประกอบการก่อสร้าง จำแนกตามรูปแบบการจัดตั้งทางเศรษฐกิจ	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	-ข้อมูลจากการสำรวจ
		จำนวนสถานประกอบการก่อสร้าง จำแนกตามมูลค่าทุนจดทะเบียน	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	-ข้อมูลจากการสำรวจ

โครงสร้างสถิติ ทางการ	ชื่อสถิติทางการ	รายการสถิติทางการ	รูปแบบ/ วิธีการเผยแพร่	สถานการณ์ สถิติทางการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ	หมายเหตุ
	มูลค่าการก่อสร้างของสถาน ประกอบการก่อสร้าง	มูลค่าการก่อสร้างหรือรายรับของการดำเนิน กิจการก่อสร้างของสถานประกอบการ	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	-ข้อมูลจากการสำรวจ
		มูลค่าการก่อสร้างหรือรายรับของการดำเนิน กิจการก่อสร้าง จำแนกตามกิจกรรมทาง เศรษฐกิจ	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	- ข้อมูลจากการสำรวจ - จำแนกข้อมูลตาม ISIC Rev.3 และ TSIC 2009
		ค่าใช้จ่ายขั้นกลางเฉลี่ยต่อสถานประกอบการ	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	-ข้อมูลจากการสำรวจ
		มูลค่าเพิ่มของสถานประกอบการก่อสร้าง	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	-ข้อมูลจากการสำรวจ
		มูลค่าเพิ่มเฉลี่ยต่อสถานประกอบการ	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	-ข้อมูลจากการสำรวจ
3.2 ปัจจัยการ ก่อสร้าง	การจ้างงานของสถาน ประกอบการก่อสร้าง	จำนวนคนทำงานและลูกจ้างในสถาน- ประกอบการก่อสร้าง จำแนกตามกิจกรรม ทางเศรษฐกิจ	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	- ข้อมูลจากการสำรวจ - จำแนกข้อมูลตาม ISIC Rev.3 และ TSIC 2009
		ค่าตอบแทนแรงงานของลูกจ้างในสถาน ประกอบการก่อสร้าง จำแนกตามกิจกรรม ทางเศรษฐกิจ	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	
		มูลค่าเพิ่มเฉลี่ยต่อคนทำงาน	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	
	สินทรัพย์ถาวรของสถาน ประกอบการก่อสร้าง	มูลค่าสินทรัพย์ถาวรของสถานประกอบการ ก่อสร้าง จำแนกตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจ	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	- ข้อมูลจากการสำรวจ - จำแนกข้อมูลตาม ISIC Rev.3 และ TSIC 2009
	ราคาวัสดุก่อสร้าง	ดัชนีราคาวัสดุก่อสร้าง	เอกสาร, เว็บไซต์		สศ.	

โครงสร้างสถิติ ทางการ	ชื่อสถิติทางการ	รายการสถิติทางการ	รูปแบบ/ วิธีการเผยแพร่	สถานการณ์ สถิติทางการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ	หมายเหตุ
4. อสังหาริมทรัพย์						
	พื้นที่ก่อสร้าง	พื้นที่ก่อสร้างที่ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างทั่วประเทศจำแนกตามประเภทของสิ่งก่อสร้างที่เป็นอาคาร โรงเรือน และมีใช้อาคารโรงเรือนตาม พรบ. 2522 แสดงจำนวนหน่วยและขนาดพื้นที่ทั่วประเทศจำแนกตามภูมิภาคและรายจังหวัด (ครอบคลุมการอนุญาตตามแบบ 3 อ.1 และแบบ 39 ทวิ)	เอกสาร, เว็บไซต์		สสช.	รวบรวมข้อมูลจากทะเบียน
	การออกใบอนุญาตจัดสรรที่ดิน	การออกใบอนุญาตจัดสรรที่ดินทั่วประเทศ จำแนกตามโครงการ ประเภทที่อยู่อาศัย (แสดงจำนวนหน่วยและจำนวนโครงการ)	เว็บไซต์		ทด.	
	การออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร	การออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคารเพื่ออยู่อาศัยอาคารแนวราบทั่วประเทศ (แสดงจำนวนหน่วย และพื้นที่ก่อสร้าง)	เอกสาร, เว็บไซต์		REIC	รวบรวมจาก สำนักงานโยธา กทม., สสช.
การออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคารเพื่ออยู่อาศัยอาคารสูงทั่วประเทศ (แสดงจำนวนอาคาร และพื้นที่ก่อสร้าง)		เอกสาร, เว็บไซต์		REIC	รวบรวมจาก สำนักงานโยธา กทม., สสช.	
การออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคารสำนักงานทั่วประเทศ (แสดงจำนวนอาคาร และพื้นที่ก่อสร้าง)		เอกสาร, เว็บไซต์		REIC	รวบรวมจาก สำนักงานโยธา กทม., สสช.	

โครงสร้างสถิติ ทางการ	ชื่อสถิติทางการ	รายการสถิติทางการ	รูปแบบ/ วิธีการเผยแพร่	สถานการณ์ สถิติทางการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ	หมายเหตุ
		การออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคารเพื่อการพาณิชย์ทั่วประเทศ (แสดงจำนวนอาคารและพื้นที่ก่อสร้าง)	เอกสาร, เว็บไซต์		REIC	รวบรวมจาก สำนักงานโยธา ทม., สสช.
		การออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคารเพื่อการโรงแรม ทั่วประเทศ (แสดงจำนวนอาคารและพื้นที่ก่อสร้าง)	เอกสาร, เว็บไซต์		REIC	รวบรวมจาก สำนักงานโยธา ทม., สสช.
		การออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคารเพื่อการอุตสาหกรรมและโรงงาน (แสดงจำนวนอาคาร และพื้นที่ก่อสร้าง)	เอกสาร, เว็บไซต์		REIC	รวบรวมจาก สำนักงานโยธา ทม., สสช., กนอ.
	นิคมอุตสาหกรรม	จำนวนนิคมอุตสาหกรรม ทั่วประเทศ จำแนกตามจังหวัด ภูมิภาค พื้นที่ ปีที่จัดตั้ง	เอกสาร, เว็บไซต์		กนอ.	
		จำนวนนิคมอุตสาหกรรมประกาศจัดตั้งใหม่ ทั่วประเทศ จำแนกตามจังหวัด ภูมิภาค พื้นที่ ปีที่จัดตั้ง	เอกสาร, เว็บไซต์		กนอ.	
		พื้นที่นิคมอุตสาหกรรมประกาศจัดตั้งใหม่ ทั่วประเทศ จำแนกตามจังหวัด ภูมิภาค พื้นที่ ปีที่จัดตั้ง	เอกสาร, เว็บไซต์		กนอ.	
		พื้นที่นิคมอุตสาหกรรมคงเหลือจากการขายหรือให้เช่า ทั่วประเทศ จำแนกตามจังหวัด ภูมิภาค พื้นที่ ปีที่จัดตั้ง	เอกสาร, เว็บไซต์		กนอ.	

โครงสร้างสถิติ ทางการ	ชื่อสถิติทางการ	รายการสถิติทางการ	รูปแบบ/ วิธีการเผยแพร่	สถานการณ์ สถิติทางการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ	หมายเหตุ
		พื้นที่นิคมอุตสาหกรรมที่ขายหรือให้เช่าได้ ทั่วประเทศ จำแนกตามจังหวัด ภูมิภาค พื้นที่ ปีที่จัดตั้ง	เอกสาร, เว็บไซต์		กนอ.	
		ราคาขายและค่าเช่าพื้นที่ในนิคม อุตสาหกรรม ทั่วประเทศ จำแนกตามจังหวัด ภูมิภาค พื้นที่ ปีที่จัดตั้ง	เอกสาร, เว็บไซต์		กนอ.	
	สนามกอล์ฟ	จำนวน และพื้นที่ สนามกอล์ฟที่เปิด ให้บริการใหม่ ทั่วประเทศ	เอกสาร, เว็บไซต์		REIC	รวบรวมจากกรม สรรพสามิต
		จำนวนสนามกอล์ฟ ทั่วประเทศ แยกตาม จำนวนหลุม	เอกสาร, เว็บไซต์		REIC	
	โรงแรมหรู	จำนวนโรงแรมหรู จำแนกประเภทตาม กฎกระทรวงว่าด้วยการอนุญาตให้ใช้อาคาร เพื่อประกอบกิจการโรงแรมหรูฯ (พ.ศ. 2550)	เอกสาร, เว็บไซต์		ยผ.	
	กรรมสิทธิ์อสังหาริมทรัพย์	การโอนกรรมสิทธิ์อสังหาริมทรัพย์ แยกตาม ประเภทที่อยู่อาศัย ในเขต กทม. และ ปริมณฑล (แสดงจำนวนหน่วย และมูลค่า)	เอกสาร, เว็บไซต์		REIC	รวบรวมจากกรมที่ดิน
		ค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนสิทธิและนิติ กรรมอสังหาริมทรัพย์ (แสดงจำนวนรายการ และมูลค่า)	เอกสาร, เว็บไซต์		REIC	รวบรวมจากกรมที่ดิน

โครงสร้างสถิติ ทางการ	ชื่อสถิติทางการ	รายการสถิติทางการ	รูปแบบ/ วิธีการเผยแพร่	สถานการณ์ สถิติทางการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ	หมายเหตุ
	ค่าธรรมเนียมจดทะเบียน สิทธิและนิติกรรม เฉพาะนิติ กรรมขาย และขายฝาก	ข้อมูลปริมาณงานและเงินรายได้จากการจด ทะเบียน (แบบ 200) ของสำนักงานที่ดินทั่ว ประเทศ (ภาพรวม)	เอกสาร, เว็บไซต์		ทด.	
		ปริมาณงานและรายได้จากการซื้อขาย อสังหาริมทรัพย์ (แบบ 1100) ของสำนักงาน ที่ดินทั่วประเทศ (ภาพรวม)	เอกสาร, เว็บไซต์		ทด.	
	มูลค่าการซื้อขายที่ดินและ สิ่งก่อสร้างทั่วประเทศ	มูลค่าการซื้อขายที่ดินทั่วประเทศ (ภาพรวม)	ยังไม่เผยแพร่	อยู่ระหว่างพัฒนาระบบสารสนเทศ ที่ดิน	ทด.	
		ประมาณการมูลค่าซื้อขายที่ดินทั่วประเทศ	เอกสาร, เว็บไซต์	อยู่ระหว่างพัฒนาระบบสารสนเทศ ที่ดินของกรมที่ดิน	ธปท.	ธปท.ประมาณการโดย นำมูลค่าการซื้อขายจาก กรมที่ดินไปแปลงเป็น มูลค่าการซื้อขาย
	จำนวนที่อยู่อาศัย	โครงการที่อยู่อาศัยเพื่อเช่าซื้อของการเคหะ แห่งชาติ ทั่วประเทศ (แสดงจำนวนหน่วย)	เอกสาร, เว็บไซต์		REIC	รวบรวมจากการเคหะ
		จำนวนที่อยู่อาศัยผู้มีรายได้น้อยและปานกลาง ที่ได้รับอนุมัติส่งเสริมการลงทุน ทั่วประเทศ (แสดงจำนวนหน่วย และจำนวนโครงการ)	เอกสาร, เว็บไซต์		REIC	รวบรวมจาก BOI
		ที่อยู่อาศัยสร้างเสร็จจดทะเบียนในเขต กทม. และปริมณฑล แยกตามประเภทที่อยู่อาศัย (แสดงจำนวนหน่วย)	เอกสาร, เว็บไซต์		REIC	รวบรวมจาก สนน.เขตใน กทม. เทศบาลและ สนน. จังหวัดในปริมณฑล, กรม ที่ดิน

โครงสร้างสถิติ ทางการ	ชื่อสถิติทางการ	รายการสถิติทางการ	รูปแบบ/ วิธีการเผยแพร่	สถานการณ์ สถิติทางการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ	หมายเหตุ
		การจดทะเบียนอาคารชุดทั่วประเทศแสดง จำนวนหน่วยและจำนวนราย แยกเป็น กรุงเทพฯ และต่างจังหวัด	เว็บไซต์		ทด.	
	ราคาที่อยู่อาศัย	ดัชนีราคาที่อยู่อาศัยในเขตกรุงเทพฯ และ ปริมณฑล จากฐานข้อมูลสินเชื่อธนาคาร พาณิชย์	เอกสาร, เว็บไซต์		ธปท.	จากฐานข้อมูลสินเชื่อของ ธนาคารพาณิชย์
	สินเชื่อธุรกิจอสังหาริมทรัพย์	สินเชื่อที่อยู่อาศัยบุคคลทั่วไปปล่อยใหม่ ทั่วประเทศ	เอกสาร, เว็บไซต์		REIC	รวบรวมจาก ธปท., ธอส., ธ. ออมสิน, บริษัทประกันชีวิต, การเคหะฯ, ธกส., ธ.อิสลาม
		สินเชื่อที่อยู่อาศัยบุคคลทั่วไปคงค้าง ทั่วประเทศ	เอกสาร, เว็บไซต์		REIC	รวบรวมจาก ธปท., ธอส., ธ. ออมสิน, บริษัทประกันชีวิต, การเคหะฯ, ธกส., ธ.อิสลาม
		สินเชื่อผู้ประกอบการที่อยู่อาศัยปล่อยใหม่ ทั่วประเทศ แยกตามประเภทที่อยู่อาศัย	เอกสาร, เว็บไซต์		REIC	รวบรวมจาก ธปท., ธนาคาร พาณิชย์ทุกแห่ง บริษัทเงินทุน และบริษัทเครดิตฟองซิเอร์ แต่ ไม่รวม ธอส. และสถาบันการเงิน เฉพาะกิจอื่นๆ
		สินเชื่อผู้ประกอบการที่อยู่อาศัยคงค้าง ทั่วประเทศ แยกตามประเภทที่อยู่อาศัย	เอกสาร, เว็บไซต์		REIC	รวบรวมจาก ธปท., ธนาคาร พาณิชย์ทุกแห่ง บริษัทเงินทุน และบริษัทเครดิตฟองซิเอร์ แต่ ไม่รวม ธอส. และสถาบันการเงิน เฉพาะกิจอื่นๆ

โครงสร้างสถิติ ทางการ	ชื่อสถิติทางการ	รายการสถิติทางการ	รูปแบบ/ วิธีการเผยแพร่	สถานการณ์ สถิติทางการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ	หมายเหตุ
		จำนวนราย และมูลค่า สินเชื่อธุรกิจ อสังหาริมทรัพย์คงค้าง ทั่วประเทศ	เอกสาร, เว็บไซต์		REIC	(รวบรวมจาก ธปท.)
	สินเชื่ออสังหาริมทรัพย์ของ ธนาคารพาณิชย์	ข้อมูลสินเชื่ออสังหาริมทรัพย์ของธนาคาร พาณิชย์ จำแนกเป็นสินเชื่อผู้ประกอบการ และสินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัยส่วนบุคคล	เอกสาร, เว็บไซต์		ธปท.	ธปท.รวบรวมจากธ. พาณิชย์ในประเทศ
5. ดัชนีและตัวชี้วัด ด้านอุตสาหกรรม						
5.1 ดัชนีอุตสาหกรรม	ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม	ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม จำแนกตามสาขา อุตสาหกรรม ถ่วงน้ำหนักมูลค่าเพิ่ม	เอกสาร, เว็บไซต์	ปัจจุบัน สศอ.จัดทำดัชนีอุตสาหกรรมราย เดือน 6 ชนิด 1 อัตราการใช้กำลังการผลิต	สศอ.	
		ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม จำแนกตามสาขา อุตสาหกรรม ถ่วงน้ำหนักมูลค่าผลผลิต	เอกสาร, เว็บไซต์	จำนวน 53 กลุ่มอุตสาหกรรม 216 ผลิตภัณฑ์ จำนวนโรงงานตัวอย่าง 2,121	สศอ.	
		ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม จำแนกตามการส่งออก	เอกสาร, เว็บไซต์	โรงงานครอบคลุม GDP ภาคการผลิต	สศอ.	
	ดัชนีการส่งสินค้า	ดัชนีการส่งสินค้า จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม	เอกสาร, เว็บไซต์	อุตสาหกรรมประมาณร้อยละ 75 เนื่องจาก	สศอ.	
	ดัชนีสินค้าสำเร็จรูปคงคลัง	ดัชนีสินค้าสำเร็จรูปคงคลัง จำแนกตามสาขา อุตสาหกรรม	เอกสาร, เว็บไซต์	โครงสร้างอุตสาหกรรมมีการเปลี่ยนแปลง ไปมาก เพื่อให้ดัชนีอุตสาหกรรมที่ สศอ.	สศอ.	
	ดัชนีอัตราส่วนสินค้า สำเร็จรูปคงคลัง	ดัชนีอัตราส่วนสินค้าสำเร็จรูปคงคลัง จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม	เอกสาร, เว็บไซต์	ดำเนินการอยู่สามารถสะท้อนภาวะ เศรษฐกิจอุตสาหกรรมโดยรวมได้อย่าง	สศอ.	
	ดัชนีแรงงานใน ภาคอุตสาหกรรม	ดัชนีแรงงานในภาคอุตสาหกรรม จำแนก ตามสาขาอุตสาหกรรม	เอกสาร, เว็บไซต์	ถูกต้อง แม่นยำ และสอดคล้องกับ สถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปได้ดียิ่งขึ้น	สศอ.	
	ดัชนีผลิตภาพแรงงาน อุตสาหกรรม	ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม จำแนก ตามสาขาอุตสาหกรรม	เอกสาร, เว็บไซต์	สศอ. จึงได้วางแผนพัฒนาการจัดทำดัชนี อุตสาหกรรม โดยการปรับเปลี่ยนพื้นฐาน	สศอ.	

โครงสร้างสถิติ ทางการ	ชื่อสถิติทางการ	รายการสถิติทางการ	รูปแบบ/ วิธีการเผยแพร่	สถานการณ์ สถิติทางการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ	หมายเหตุ
	อัตราการใช้กำลังการผลิต	อัตราการใช้กำลังการผลิต จำแนกตามสาขา อุตสาหกรรม	เอกสาร, เว็บไซต์	ขยายกลุ่ม/ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ปรับปรุงกรอบโรงงานตัวอย่าง รวมทั้ง	สศอ.	
		อัตราการใช้กำลังการผลิต จำแนกตามการส่งออก	เอกสาร, เว็บไซต์	ปรับปรุงค่าถ่วงน้ำหนัก	สศอ.	
	ตัวชี้วัดผลิตภาพรวม (TFP หรือ Total Factor Productivity)	ตัวชี้วัดผลิตภาพรวม (TFP หรือ Total Factor Productivity) จำแนกประเภทอุตสาหกรรมตาม มาตรฐานสากล International Standard Industrial Classification (ISIC) จำแนกตามขนาดการจ้างงาน และจำแนกตามโครงสร้างการลงทุน	เอกสาร, เว็บไซต์		สศอ.	
	ตัวชี้วัดการขยายตัวของผลิต ภาพรวม (TFPG หรือ Total Factor Productivity Growth)	ตัวชี้วัดการขยายตัวของผลิตภาพรวม (TFPG หรือ Total Factor Productivity Growth) จำแนก ประเภทอุตสาหกรรมตามมาตรฐานสากล International Standard Industrial Classification (ISIC) จำแนกตามขนาดการจ้างงาน และจำแนก ตามโครงสร้างการลงทุน	เอกสาร, เว็บไซต์		สศอ.	
	ดัชนีความเชื่อมั่น ภาคอุตสาหกรรม	ดัชนีความเชื่อมั่นภาคอุตสาหกรรม	เอกสาร, เว็บไซต์		สอท.	
	สัดส่วนมูลค่าการจำหน่าย ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมใน ประเทศต่อมูลค่าการส่งออก	สัดส่วนมูลค่าการจำหน่าย ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมในประเทศต่อมูลค่า การส่งออก	เอกสาร, เว็บไซต์	นโยบายลดการพึ่งพาการส่งออก จำหน่ายในประเทศแทนจำเป็นต้องใช้ ข้อมูลเพื่อการวางนโยบาย	ยังไม่มี ผู้รับผิดชอบ	ข้อเสนอของสสว.

โครงสร้างสถิติ ทางการ	ชื่อสถิติทางการ	รายการสถิติทางการ	รูปแบบ/ วิธีการเผยแพร่	สถานการณ์ สถิติทางการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ	หมายเหตุ
5.2 PMI	ดัชนีความเห็นผู้จัดการฝ่าย จัดซื้อ	ดัชนีความเห็นผู้จัดการฝ่ายจัดซื้อ (Purchasing Manager Index : PMI)	เอกสาร	สศอ. ได้มีการจัดทำดัชนี อุตสาหกรรม เพื่อใช้เป็นเครื่องมือ ในการติดตามและชี้วัดภาวะ เศรษฐกิจอุตสาหกรรม อย่างไรก็ตาม เศรษฐกิจอุตสาหกรรม อย่างไรก็ตาม ตาม เพื่อให้สามารถที่จะมอง ภาพรวมของเศรษฐกิจอุตสาหกรรม และการค้าได้ดียิ่งขึ้น สศอ. จึงมี ความคิดที่จะเริ่มจัดทำ ดัชนี ความเห็นผู้จัดการฝ่ายจัดซื้อ ซึ่งจะ เป็นดัชนีอีกตัวหนึ่งที่มีการใช้กัน หลายประเทศเพื่อติดตามและ คาดการณ์ความเคลื่อนไหวของ ภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	สศอ.	2557 -2558
5.3 ดัชนีอื่น ๆ ที่ เกี่ยวกับ อุตสาหกรรม	อัตราการขยายตัวของผลิต ภัณฑ์มวลรวมในประเทศด้าน ผลผลิต สาขาอุตสาหกรรม	อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมใน ประเทศด้านผลผลิต สาขาอุตสาหกรรม	เอกสาร, เว็บไซต์		สศช.	
	ดัชนีความเชื่อมั่นผู้บริโภค	ดัชนีความเชื่อมั่นผู้บริโภค	เอกสาร, เว็บไซต์		สค.	
	ดัชนีความเชื่อมั่นผู้ประกอบการ ภาคการค้าและบริการ	ดัชนีความเชื่อมั่นผู้ประกอบการการค้าและ บริการ	เอกสาร, เว็บไซต์		สค.	
	ดัชนีความเชื่อมั่นของนัก ลงทุนต่างชาติ	ดัชนีความเชื่อมั่นของนักลงทุนต่างชาติ	เอกสาร, เว็บไซต์		BOI	

โครงสร้างสถิติ ทางการ	ชื่อสถิติทางการ	รายการสถิติทางการ	รูปแบบ/ วิธีการเผยแพร่	สถานการณ์ สถิติทางการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ	หมายเหตุ
5.4 ดัชนีอื่น ๆ ที่ เกี่ยวกับการจัดอันดับ ความสามารถในการ แข่งขันของต่างประเทศ						
5.4.1 IMD	อันดับความสามารถในการ แข่งขันโดย IMD	3.1.01 Overall productivity (PPP)	ไม่เผยแพร่			
		3.1.02 Overall productivity	ไม่เผยแพร่			
		3.1.03 Overall productivity – real growth	ไม่เผยแพร่			
		3.1.04 Labor productivity (PPP)	ไม่เผยแพร่			
		3.1.05 Labor productivity (PPP) growth	ไม่เผยแพร่			
		3.1.06 Agricultural productivity (PPP)	ไม่เผยแพร่			
		3.1.07 Productivity in industry (PPP)	ไม่เผยแพร่			
		3.1.08 Productivity in services (PPP)	ไม่เผยแพร่			
		3.1.09 Large corporations	ไม่เผยแพร่			
		3.1.10 Small and medium-size enterprises	ไม่เผยแพร่			
		3.1.11 Productivity of companies	ไม่เผยแพร่			
5.4.2 WEF	อันดับความสามารถในการ แข่งขันโดย WEF	อันดับความสามารถในการแข่งขันโดยรวม (Global Competitiveness Index: GCI)	เอกสาร, เว็บไซต์		WEF	สสทจะเป็นผู้นำข้อมูลเข้า ระบบเพื่อการเผยแพร่
		อันดับความสามารถของตลาดสินค้า (Goods Market Efficiency)	เอกสาร, เว็บไซต์		WEF	สสทจะเป็นผู้นำข้อมูลเข้า ระบบเพื่อการเผยแพร่

โครงสร้างสถิติ ทางการ	ชื่อสถิติทางการ	รายการสถิติทางการ	รูปแบบ/ วิธีการเผยแพร่	สถานการณ์ สถิติทางการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ	หมายเหตุ
		อันดับความสามารถของประสิทธิภาพ ตลาดแรงงาน (Labor Market Efficiency)	เอกสาร, เว็บไซต์		WEF	สสช.จะเป็นผู้นำข้อมูลเข้า ระบบเพื่อการเผยแพร่
		อันดับความสามารถของความซับซ้อนทาง ธุรกิจ (Business Sophistication)	เอกสาร, เว็บไซต์		WEF	สสช.จะเป็นผู้นำข้อมูลเข้า ระบบเพื่อการเผยแพร่
5.4.3 UNIDO	ดัชนีสมรรถนะทางการ แข่งขันด้านอุตสาหกรรม (Competitive Industrial Performance – CIP)	อันดับสมรรถนะทางการแข่งขันด้าน อุตสาหกรรม (Rankings on the competitive industrial performance index)	เอกสาร, เว็บไซต์	สสช. มีข้อมูลจากการสำมะโน สามารถคำนวณ และพัฒนาเพื่อ จัดทำข้อมูลนี้ได้	UNIDO	สสช.จะเป็นผู้นำข้อมูลเข้า ระบบเพื่อการเผยแพร่

บทที่ 4

สถานการณ์และแนวทางการพัฒนาสถิติสาขาอุตสาหกรรม

ในการกำหนดแนวทางการพัฒนาสถิติทางการจำเป็นต้องทราบถึงสถานการณ์ของสถิติทางการในปัจจุบัน ซึ่งพิจารณาโดยสังเขปได้สองด้าน คือ ด้านการผลิตสถิติทางการ และด้านความพร้อมของหน่วยสถิติ

ด้านการผลิตสถิติทางการ ตัวอย่างสถานการณ์และแนวทางการพัฒนา เช่น

- **การบริหารจัดการ** - รายการสถิติที่ยังไม่มีผู้รับผิดชอบจัดทำ หรือเรื่องเดียวกันที่มีผู้รับผิดชอบจัดทำมากกว่า 1 หน่วยงาน เป็นต้น
- **การผลิต/จัดทำสถิติ** - รายการสถิติยังไม่ครอบคลุม ไม่ถูกต้องแม่นยำ จำเป็นต้องพัฒนาวิธีการจัดทำให้ถูกต้องตามมาตรฐานสากล หรือรายการสถิติยังไม่ได้จำแนกมิติต่างๆ ที่จำเป็นต่อการนำไปใช้ประโยชน์ เช่น จำแนกเพศ จำแนกกลุ่มอายุ หรือรายการสถิติยังไม่ได้นำเสนอในระดับที่จำเป็นต่อการใช้ประโยชน์ เช่น นำเสนอระดับจังหวัด หรือรายการสถิติยังไม่ได้มีการประมวลผลอย่างสม่ำเสมอ ยังขาดช่องทางการเผยแพร่ หรือเผยแพร่ไม่สม่ำเสมอ ล้าช้า เป็นต้น

ด้านความพร้อมของหน่วยสถิติ หน่วยสถิติ หมายถึง หน่วยงานที่ทำหน้าที่รับผิดชอบสถิติทางการของหน่วยงาน โดยอาจเป็นหน่วยที่ผลิตข้อมูลสถิติเองหรือรวบรวมข้อมูลจากภายในหน่วยงานหรือนำข้อมูลของหน่วยงานอื่นมาประมวลเป็นสถิติ สถานการณ์และแนวทางการพัฒนาหน่วยสถิติสามารถพิจารณาได้ดังต่อไปนี้

- **บุคลากร** เช่น การมีจำนวนบุคลากรจำกัด บุคลากรมีความรู้ความเชี่ยวชาญไม่เพียงพอ เป็นต้น
- **เครื่องมือในการผลิต/จัดทำสถิติหรือการเผยแพร่** เช่น ซอฟต์แวร์ในการประมวลผลคอมพิวเตอร์ ระบบต่างๆ เป็นต้น
- **ทรัพยากรสนับสนุน** เช่น งบประมาณ นโยบาย การอบรม การจัดจ้างหน่วยงานภายนอก เป็นต้น

4.1 สถานการณ์และแนวทางการพัฒนาสถิติทางการสาขาอุตสาหกรรม

ในสาขานี้การผลิตสถิติทางการส่วนใหญ่ไม่ประสบปัญหา/อุปสรรคมากนัก อย่างไรก็ตามยังมีสถิติทางการที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาเพิ่มเติม สืบเนื่องจากขณะนี้ยังไม่มีผู้รับผิดชอบ รวมทั้งรูปแบบการเผยแพร่ข้อมูลยังไม่สอดคล้องกับความต้องการใช้ ซึ่งจำเป็นต้องมีการกำหนดโครงการ/กิจกรรมที่ควรดำเนินการเพื่อพัฒนาสถิติทางการในแต่ละปีงบประมาณ ดังมีรายการต่าง ๆ ดังนี้

โครงสร้างสถิติทางการ	ชื่อสถิติทางการ	รายการสถิติทางการ	หน่วยงานรับผิดชอบ	สถานการณ์สถิติทางการ	แนวทางการพัฒนา	ปีที่ดำเนินการ
1.อุตสาหกรรมการผลิต						
1.3 ผลผลิตและผลพลอยได้จากการผลิตของอุตสาหกรรมการผลิต	ปริมาณและมูลค่าผลผลิต	มูลค่าการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรม	กระทรวงพาณิชย์	สสว. ต้องการให้นำเสนอข้อมูล จำแนกตามวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs)	ประสานงานให้ผู้จัดทำข้อมูลของกระทรวงพาณิชย์ ได้รับทราบและดำเนินการ	2557
5. ดัชนีและตัวชี้วัดด้านอุตสาหกรรม						
5.1 ดัชนีอุตสาหกรรม	ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม	<ul style="list-style-type: none"> - ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม - ดัชนีการส่งสินค้า - ดัชนีสินค้าสำเร็จรูปคงคลัง - ดัชนีอัตราส่วนสินค้าสำเร็จรูปคงคลัง - ดัชนีแรงงานในภาคอุตสาหกรรม - ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม 	สศอ.	ปัจจุบัน สศอ. จัดทำดัชนีอุตสาหกรรมรายเดือน 6 ชนิด 1 อัตราการใช้กำลังการผลิต จำนวน 53 กลุ่มอุตสาหกรรม 216 ผลิตภัณฑ์ จำนวนโรงงานตัวอย่าง 2,121 โรงงาน ครอบคลุม GDP ภาคการผลิตอุตสาหกรรม ประมาณร้อยละ 75 เนื่องจากโครงสร้างอุตสาหกรรมมีการเปลี่ยนแปลงไปมาก เพื่อให้ดัชนีอุตสาหกรรมที่ สศอ. ดำเนินการอยู่สามารถสะท้อนภาวะ	พัฒนาการจัดทำดัชนีอุตสาหกรรม โดยการ -ปรับเปลี่ยนปีฐาน -ขยายกลุ่ม/ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม -ปรับปรุงกรอบโรงงานตัวอย่าง -ปรับปรุงค่าถ่วงน้ำหนัก	2557 - 2558

โครงสร้างสถิติ ทางการ	ชื่อสถิติทางการ	รายการสถิติทางการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ	สถานการณ์ สถิติทางการ	แนวทางการพัฒนา	ปีที่ ดำเนินการ
		- อัตราการใช้กำลังการผลิต		เศรษฐกิจอุตสาหกรรมโดยรวมได้อย่าง ถูกต้อง แม่นยำ และสอดคล้องกับ สถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปได้ดียิ่งขึ้น สศอ. จึงได้วางแผนพัฒนาการจัดทำดัชนี อุตสาหกรรม โดยการปรับเปลี่ยนพื้นฐาน ขยายกลุ่ม/ ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ปรับปรุงกรอบโรงงานตัวอย่าง รวมทั้ง ปรับปรุงค่าถ่วงน้ำหนัก		
5.2 ดัชนีอื่น ๆ ที่ เกี่ยวข้องกับ อุตสาหกรรม	ดัชนีผู้จัดการฝ่าย จัดซื้อ	ดัชนีผู้จัดการฝ่ายจัดซื้อ (Purchasing Manager Index : PMI)	สศอ.	สศอ. ได้มีการจัดทำดัชนีอุตสาหกรรม เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการติดตามและชี้ วัดภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรม อย่างไรก็ตาม เพื่อให้สามารถที่จะมองภาพรวม ของเศรษฐกิจอุตสาหกรรมและการค้าได้ ดียิ่งขึ้น สศอ. จึงมีความคิดที่จะเริ่ม จัดทำ ดัชนีความเห็นผู้จัดการฝ่ายจัดซื้อ ซึ่งจะเป็นดัชนีอีกตัวหนึ่งที่มีการใช้กัน หลายประเทศเพื่อติดตามและคาดการณ์ ความเคลื่อนไหวของภาวะเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม	รวบรวมข้อมูลพร้อมศึกษา แนวทางและความเป็นไปได้ใน การจัดทำ PMI จัดเก็บและ รวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการจัดทำ PMI ในระยะนำร่องเป็นราย เดือน	2557 -2558
	สัดส่วนมูลค่าการ จำหน่ายผลิตภัณฑ์	สัดส่วนมูลค่าการจำหน่าย ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมใน	ยังไม่มี ผู้รับผิดชอบ	นโยบายลดการพึ่งพาการส่งออก จำหน่ายในประเทศแทน จำเป็นต้องใช้	จัดทำแผนการจัดเก็บข้อมูล และมอบหมายให้มี	2558

โครงสร้างสถิติ ทางการ	ชื่อสถิติทางการ	รายการสถิติทางการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ	สถานการณ์ สถิติทางการ	แนวทางการพัฒนา	ปีที่ ดำเนินการ
	อุตสาหกรรมในประเทศ ต่อมูลค่าการส่งออก	ประเทศต่อมูลค่าการ ส่งออก		ข้อมูลเพื่อการวางนโยบาย	ผู้รับผิดชอบ	
5.3 ดัชนีอื่น ๆ ที่ เกี่ยวกับการจัดอันดับ ความสามารถในการ แข่งขันของ ต่างประเทศ	-อันดับความสามารถใน การแข่งขันโดยIMD -อันดับความสามารถใน การแข่งขันโดยWEF -ดัชนีสมรรถนะทางการ แข่งขันด้านอุตสาหกรรม (Competitive Industrial Performance-CIP)		สสช.	- ข้อมูล IMD ที่ไม่มีเผยแพร่ (ข้อมูลเชิง ลึก) สสช. มีการนำมาใช้และจัดซื้อ ข้อมูลเป็นครั้งคราว ตามนโยบายที่ ได้รับมอบหมายจากรัฐบาล - ข้อมูล WEF มีเผยแพร่บนเว็บไซต์ของ WEF - ข้อมูล UNIDO มีเผยแพร่บนเว็บไซต์ ของ UNIDO	- ข้อมูลที่มีการเผยแพร่ได้ ให้ หน่วยงานกลาง สสช. ดำเนินการรวบรวมและ เผยแพร่ในเว็บไซต์ - ข้อมูลที่ไม่เผยแพร่ ต้อง จัดซื้อนั้น ควรมีการรวบรวม ความต้องการของหน่วยงาน เพื่อพิจารณาดำเนินการตาม ความเหมาะสม	2557

4.2 สถานการณ์และแนวทางการพัฒนาความพร้อมของหน่วยสถิติสาขาอุตสาหกรรม

4.2.1 สถานการณ์ของหน่วยสถิติสาขาอุตสาหกรรม

ในภาพรวมการดำเนินงานสถิติสาขาอุตสาหกรรม ของหน่วยสถิติต่างๆ มีความพร้อม มีบุคลากรที่รับผิดชอบงานด้านสถิติโดยตรง แต่ยังคงต้องการพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ในการจัดทำสถิติทางการ และสร้างแรงจูงใจในการทำงานด้านสถิติ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงาน ให้พร้อมรับการประเมินคุณภาพ

นอกจากนั้น ในภาพรวมกระทรวงอุตสาหกรรมในฐานะที่เป็นหน่วยงานหลักในการผลิตข้อมูลด้านอุตสาหกรรม ก็มีนโยบายจัดตั้งศูนย์กลางข้อมูลอุตสาหกรรมทั้งหมด ซึ่งนับเป็นจุดแข็ง โดยขณะนี้อยู่ระหว่างการกำหนดรูปแบบ รวมทั้งศึกษาความเป็นไปได้ของการดำเนินงาน

ส่วนปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงาน พบว่า กฎระเบียบ/ข้อบังคับของหน่วยงาน ทำให้เกิดปัญหา/อุปสรรคในการประสานงานข้อมูลระหว่างหน่วยงาน ซึ่งส่งผลให้ขาดข้อมูลสำคัญในการจัดทำนโยบาย เช่น การจัดทำจำนวนการจ้างงาน เพื่อใช้ในการจัดขนาด SMEs ตามความต้องการของ สสว. หากใช้แหล่งข้อมูลจากสำนักงานประกันสังคมก็จะทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นปัจจุบันมากที่สุด แต่เนื่องจากข้อจำกัดทางด้านกฎระเบียบ/ ข้อบังคับดังกล่าว จึงจำเป็นต้องใช้ข้อมูลของกระทรวงแรงงานแทน

ปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ การขาดกลไกที่ต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบคณะกรรมการ หรือการมอบหมายให้มีหน่วยงานแกนกลาง (Focal point) ที่มีอำนาจในการประสานเชื่อมโยงการทำงานในด้านสถิติข้อมูล ระหว่างหน่วยงานผู้ผลิตข้อมูล และระหว่างหน่วยงานผู้ผลิตและผู้ใช้ข้อมูล เพื่อร่วมกันกำหนดเนื้อหา (Content) และทิศทางการพัฒนาข้อมูลสถิติ เพื่อให้การทำงานด้านสถิติข้อมูลสามารถตอบสนองการใช้งานด้านการติดตามสถานการณ์ การเสนอแนะนโยบาย และการติดตามประเมินผล รวมทั้งลดความซ้ำซ้อนในการดำเนินงาน และเกื้อหนุนการดำเนินงานซึ่งกันและกัน ได้อย่างต่อเนื่อง

สำหรับปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานโดยทั่วไปในขณะนี้ หน่วยงานต่าง ๆ ยังใช้การจัดจำแนกประเภทอุตสาหกรรมที่แตกต่างกัน รวมทั้งมีการใช้คำแปลการจัดจำแนกข้อมูล การอ้างอิงการจัดประเภทอุตสาหกรรมของ ISIC และ TSIC ที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ในหลายหน่วยงานยังมีการใช้การอ้างอิง ISIC ต่าง Revision กัน ซึ่งทำให้ผู้ใช้ขาดความสะดวกในการนำข้อมูลไปใช้

4.2.2 แนวทางการพัฒนาความพร้อมของหน่วยสถิติสาขาอุตสาหกรรม

แนวทางการพัฒนาหน่วยสถิติสาขาอุตสาหกรรม มีดังต่อไปนี้

- จัดให้มีการส่งเสริมอบรม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการจัดทำสถิติทางการ พร้อมให้มีการประเมินคุณภาพ โดยอาจเริ่มจากการประเมินตนเอง แล้วนำไปสู่การประเมินโดยบุคคลภายนอก ซึ่งอาจดำเนินการโดยให้มีการกระตุ้น มอบรางวัล
- เพิ่มบทบาทความสำคัญของหน่วยงานด้านข้อมูลสถิติ
- เพิ่มแรงจูงใจในการทำงานด้านข้อมูลสถิติของบุคลากรในระดับต่างๆ
- ส่งเสริมให้มีการใช้การใช้จ่ายประเภทอุตสาหกรรมตามมาตรฐานสากล ใน Revision ปัจจุบัน ส่วนข้อมูลในอดีตที่มีการใช้ Revision เก่า ก็ควรมีการแปลงข้อมูลให้สามารถเปรียบเทียบกันได้ โดยใช้ Converter ตัวเดียวกัน
- สนับสนุนและเผยแพร่ให้ทุกหน่วยงานใช้เอกสารการใช้จ่ายประเภทอุตสาหกรรมที่ตรงกัน
- สร้างกลไกที่ต่อเนื่องในการประสานเชื่อมโยงและบูรณาการการทำงานด้านสถิติ ข้อมูล และการผลิตข้อมูลสถิติให้สอดคล้องกับความต้องการใช้ประโยชน์ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

คณะกรรมการสถิติสาขาอุตสาหกรรม ได้กำหนดโครงการ/กิจกรรมที่ควรดำเนินการเพื่อพัฒนาหน่วยสถิติในปีงบประมาณ 2556 – 2558 ดังนี้

หน่วยงาน (ระดับกรม)	โครงการ/ กิจกรรม	ปีงบประมาณ พ.ศ.			หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
		2556	2557	2558	
หน่วยสถิติทั้งหมด	จัดอบรมความรู้ในการจัดทำข้อมูลสถิติให้ได้มาตรฐาน			✓	สำนักงานสถิติแห่งชาติ
หน่วยสถิติทั้งหมด	การประเมินคุณภาพหน่วยสถิติ - ประเมินตนเอง - ประเมินโดยบุคคลอื่น			✓	สำนักงานสถิติแห่งชาติ
หน่วยสถิติทั้งหมด	สร้างกลไกที่ต่อเนื่องในการประสานเชื่อมโยงและบูรณาการการทำงานด้านสถิติข้อมูล		✓	✓	สำนักงานสถิติแห่งชาติ
หน่วยงานที่มีการใช้ ISIC และ TSIC	การส่งเสริมให้ใช้ ISIC Rev.4 กำหนดการเรียกชื่อให้เป็นแนวทางเดียวกัน เช่น สาขาอุตสาหกรรม การใช้จ่ายประเภทอุตสาหกรรม			2558 - 2559	สำนักงานสถิติแห่งชาติ
หน่วยสถิติทั้งหมด	เพิ่มแรงจูงใจในการทำงานด้านข้อมูลสถิติ		✓		กพร.

ภาคผนวก

บัญชีอักษรย่อชื่อหน่วยงาน

อักษรย่อ	ชื่อหน่วยงาน
สปอ.	สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม
สศอ.	สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
กรอ.	กรมโรงงานอุตสาหกรรม
กสอ.	กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม
กพร.	กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
สมอ.	สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
สอน.	สำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย
สสว.	สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
BOI	สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
TCC	สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย
กนอ.	การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
สอท.	สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
สปส.	สำนักงานประกันสังคม
ทด.	กรมที่ดิน
ยผ.	กรมโยธาธิการและผังเมือง
สนย.	สำนักการโยธา กรุงเทพมหานคร
พณ.	กระทรวงพาณิชย์
พค.	กรมพัฒนาธุรกิจการค้า
สด.	สำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า
สศช.	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
สสช.	สำนักงานสถิติแห่งชาติ
ธปท.	ธนาคารแห่งประเทศไทย
REIC	ศูนย์ข้อมูลอสังหาริมทรัพย์ ธนาคารอาคารสงเคราะห์

การจัดประเภทอุตสาหกรรมตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจ

การจัดประเภทอุตสาหกรรมตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจทุกประเภทตามมาตรฐานสากล (International Standard Industrial Classification of All Economic Activities: ISIC) เป็นมาตรฐานการจัดหมวดหมู่ของกิจกรรมทางเศรษฐกิจซึ่งจัดทำโดย UNSD (United Nations Statistics Division) เพื่อส่งเสริมให้ประเทศสมาชิกใช้อ้างอิงในการจัดจำแนกข้อมูลสถิติเพื่อให้สามารถเปรียบเทียบข้อมูลระหว่างประเทศได้ โดยจัดทำขึ้นครั้งแรกในปี 1948 ซึ่งนับเป็น version 1.0 ต่อมา UNSD ได้ปรับปรุง ISIC อย่างต่อเนื่องเพื่อให้สะท้อนการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคม โดยในปี 1990 ได้ปรับเป็น Revision 3 และต่อมาในปี 2004 ได้ปรับเป็น Revision 3.1 จนกลายเป็น Revision 4 ในปัจจุบันซึ่งเผยแพร่ให้ประเทศต่าง ๆ ใช้งานตั้งแต่ปี 2008

โครงสร้างของ ISIC คือ การจัดประเภทอุตสาหกรรมที่คล้ายกันเข้าอยู่ในกลุ่มเดียวกัน โดยจำแนกได้เป็น 4 ระดับ คือ หมวดใหญ่ หมวดย่อย หมู่ใหญ่ และหมู่ย่อย ส่วนการจัดประเภทในระดับที่เล็กลงจากหมู่ย่อย องค์การสหประชาชาติให้เป็นหน้าที่ของแต่ละประเทศ ในการพิจารณาจัดจำแนกรายละเอียดตัวอุตสาหกรรมตามโครงสร้างเศรษฐกิจของแต่ละประเทศ

สำหรับประเทศไทย สำนักงานสถิติแห่งชาติร่วมกับกรมการจัดหางาน กระทรวงแรงงาน จัดทำ **การจัดประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรมประเทศไทย (Thailand Standard Industrial Classification: TSIC)** ขึ้น เพื่อให้หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนมีการจัดจำแนกข้อมูลเป็นมาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศ โดยเพิ่มเติมกิจกรรมย่อยในระดับ 5 หลัก เพื่อให้มีความถูกต้องครบถ้วนและเพียงพอต่อความต้องการใช้งาน และสามารถสะท้อนกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศ ซึ่งได้ปรับปรุงให้สอดคล้องกับ ISIC Rev.4 จนกลายเป็น TSIC 2009 ในปัจจุบัน

ทั้งนี้ รายละเอียดความแตกต่างระหว่าง ISIC Rev.3, ISIC Rev.4 และ TSIC 2009 สามารถสรุปได้ ดังนี้

โครงสร้าง	TSIC 2009	ISIC Rev.4	ISIC Rev.3
หมวดใหญ่ (Section)	21 หมวด (A – U)	21 หมวด (A – U)	17 หมวด (A – Q)
หมวดย่อย (Division)	88 หมวด	88 หมวด	60 หมวด
หมู่ใหญ่ (Group)	243 รหัส	238 รหัส	159 รหัส
หมู่ย่อย (Class)	440 รหัส	419 รหัส	292 รหัส
กิจกรรม (Activity)	1.089 กิจกรรม ใช้แทนด้วยรหัสตัวเลข 5 ตัว โดยเพิ่มเป็น suffix ต่อจากรหัสในแต่ละหมู่ย่อย	-	-

เปรียบเทียบการจัดกลุ่ม ISIC Rev.3 กับ ISIC Rev.4 และ TSIC 2009

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบรายละเอียดของการจำแนกหมวดใหญ่ สามารถสรุปได้ดังนี้

TSIC 2009	ISIC Rev.4	ISIC Rev.3
A เกษตรกรรม การป่าไม้ และการประมง	A เกษตรกรรม การป่าไม้ และการประมง	A เกษตรกรรม การล่าสัตว์ และการป่าไม้
		B การประมง
B การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	B การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	C การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน
C การผลิต	C การผลิต	D การผลิต
D ไฟฟ้า ก๊าซ ไอน้ำ และระบบปรับอากาศ	D ไฟฟ้า ก๊าซ ไอน้ำ และระบบปรับอากาศ	E การไฟฟ้า ก๊าซ และการประปา
E การจัดหา การจัดการ และการบำบัดน้ำเสีย ของเสีย และสิ่งปฏิกูล	E การจัดหา การจัดการ และการบำบัดน้ำเสีย ของเสีย และสิ่งปฏิกูล	
F การก่อสร้าง	F การก่อสร้าง	F การก่อสร้าง
G การขายส่งและการขายปลีก การซ่อมยานยนต์และจักรยายนต์	G การขายส่งและการขายปลีก การซ่อมยานยนต์และจักรยายนต์	G การขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ รถจักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคลและของใช้ในครัวเรือน
H การขนส่งและสถานที่เก็บสินค้า	H การขนส่งและสถานที่เก็บสินค้า	I การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม
I ที่พักแรมและบริการด้านอาหาร	I ที่พักแรมและบริการด้านอาหาร	H โรงแรมและภัตตาคาร
J ข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร	J ข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร	I การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม
K กิจกรรมทางการเงินและการประกันภัย	K กิจกรรมทางการเงินและการประกันภัย	J การเป็นตัวกลางทางการเงิน
L กิจกรรมอสังหาริมทรัพย์	L กิจกรรมอสังหาริมทรัพย์	K กิจกรรมด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่าและกิจกรรมทางธุรกิจ
M กิจกรรมทางวิชาชีพ วิทยาศาสตร์ และเทคนิค	M กิจกรรมทางวิชาชีพ วิทยาศาสตร์ และเทคนิค	
N กิจกรรมการบริหารและการบริการสนับสนุน	N กิจกรรมการบริหารและการบริการสนับสนุน	
O การบริหารราชการ การป้องกันประเทศ และการประกันสังคมภาคบังคับ	O การบริหารราชการ การป้องกันประเทศ และการประกันสังคมภาคบังคับ	L การบริหารราชการและการป้องกันประเทศ รวมทั้งการประกันสังคมภาคบังคับ
P การศึกษา	P การศึกษา	M การศึกษา

TSIC 2009	ISIC Rev.4	ISIC Rev.3
Q กิจกรรมด้านสุขภาพและงานสังคมสงเคราะห์	Q กิจกรรมด้านสุขภาพและงานสังคมสงเคราะห์	N งานด้านสุขภาพและงานสังคมสงเคราะห์
R ศิลปะ ความบันเทิง และ นันทนาการ	R ศิลปะ ความบันเทิง และ นันทนาการ	O กิจกรรมด้านการบริการชุมชนสังคมและการบริการส่วนบุคคลอื่น ๆ
S กิจกรรมบริการด้านอื่น ๆ	S กิจกรรมบริการด้านอื่น ๆ	
T กิจกรรมการจ้างงานในครัวเรือนส่วนบุคคล กิจกรรมการผลิตสินค้าและบริการที่ทำขึ้นเองเพื่อใช้ในครัวเรือน ซึ่งไม่สามารถจำแนกกิจกรรมได้อย่างชัดเจน	T กิจกรรมการจ้างงานในครัวเรือนส่วนบุคคล กิจกรรมการผลิตสินค้าและบริการที่ทำขึ้นเองเพื่อใช้ในครัวเรือน ซึ่งไม่สามารถจำแนกกิจกรรมได้อย่างชัดเจน	P ลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล
U กิจกรรมขององค์การระหว่างประเทศและภาคีสมาชิก	U กิจกรรมขององค์การระหว่างประเทศและภาคีสมาชิก	Q องค์การระหว่างประเทศและองค์การต่างประเทศอื่น ๆ และสมาชิก

สำหรับรายละเอียดของ ISIC แต่ละ Revision และ TSIC 2009 สามารถดูได้จากเว็บไซต์ของ UNSD (<http://unstats.un.org>) และกรมการจัดหางาน (www.doe.go.th/vgnew) ตามลำดับ

บรรณานุกรม

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559). กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา.

คำแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรี นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี (แถลงต่อรัฐสภา วันอังคารที่ 23 สิงหาคม 2554).

แผนการบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2555 – 2558 (รัฐบาล นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี).

กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักงานงบประมาณ.

แผนปฏิบัติการราชการ 4 ปี สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (พ.ศ. 2553-2556). กรุงเทพฯ: สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม.

แผนแม่บทระบบสถิติประเทศไทย พ.ศ. 2554 – 2558. กรุงเทพฯ: สำนักงานสถิติแห่งชาติ.

แผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย (พ.ศ. 2555-2574). กรุงเทพฯ: กระทรวงอุตสาหกรรม.

แผนแม่บทการเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพของภาคอุตสาหกรรม (พ.ศ. 2551 – 2555). กรุงเทพฯ: สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

แผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรม ระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2553 – 2557). กรุงเทพฯ: กระทรวงอุตสาหกรรม.

แผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2555 – 2559). กรุงเทพฯ: สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม.

แนวทางการจัดประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรมประเทศไทย (TSIC) พ.ศ. 2552. กรุงเทพฯ: กรมการจัดหางาน.

United Nations Statistics Division; UNSD. International Standard Industrial Classification of All Economic Activities (ISIC), Rev.4. [Online] Available: <http://www.unstats.un.org> (March 2013).

United Nations Statistics Division; UNSD. International Recommendations for Industrial Statistics 2008. [Online] Available: <http://www.unstats.un.org/unsd> (March 2011).

Canada, Mexico and the United States. North American Industry Classification System; NAICS 2007.

[Online] Available: <http://www.statcan.gc.ca/subjects-sujets/standard-norme/naics-scian/2007/list-liste-eng.htm> (November 2012).

United Nations Industrial Development Organization; UNIDO. Industrial Development Report 2011.

[Online] Available:

http://www.unido.org/fileadmin/user_media/Publications/IDR/2011/UNIDO_FULL_REPORT_EBOOK.pdf (July 2012).

World Economic Forum; WEF. The Global Competitiveness Report 2011-2012. [Online] Available:

<http://www.weforum.org/reports/global-competitiveness-report-2011-2012> (April 2012).

คณะอนุกรรมการสถิติสาขาอุตสาหกรรม

1. ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม	ประธานอนุกรรมการ
2. รองปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม	รองประธานอนุกรรมการ
3. รองผู้อำนวยการสำนักงานสถิติแห่งชาติ	รองประธานอนุกรรมการ
4. ผู้แทนสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	อนุกรรมการ
5. ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม	อนุกรรมการ
6. ผู้แทนกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม	อนุกรรมการ
7. ผู้แทนกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่	อนุกรรมการ
8. ผู้แทนสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม	อนุกรรมการ
9. ผู้แทนสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	อนุกรรมการ
10. ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย	อนุกรรมการ
11. ผู้แทนการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย	อนุกรรมการ
12. ผู้แทนสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.)	อนุกรรมการ
13. ผู้แทนสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย	อนุกรรมการ
14. ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน	อนุกรรมการ
15. ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	อนุกรรมการ
16. ผู้แทนธนาคารแห่งประเทศไทย	อนุกรรมการ
17. ผู้แทนสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย	อนุกรรมการ
18. ผู้แทนกรมโยธาธิการและผังเมือง	อนุกรรมการ
19. ผู้แทนกรมที่ดิน	อนุกรรมการ
20. ผู้แทนสำนักการโยธา กรุงเทพมหานคร	อนุกรรมการ
21. ผู้แทนศูนย์ข้อมูลสิ่งหาวิมทรัพย์ ธนาคารอาคารสงเคราะห์	อนุกรรมการ
22. ผู้แทนสำนักงานสถิติแห่งชาติ	อนุกรรมการ
23. ผู้อำนวยการศูนย์สารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	อนุกรรมการและเลขานุการ
24. ผู้แทนศูนย์สารสนเทศเศรษฐกิจอุตสาหกรรม สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
25. ผู้แทนสำนักงานสถิติแห่งชาติ	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ